— Ai cumva proiecte de căsătorie, Nicola?

Nu, Nicola nu avea așa ceva. Și Matthew Hunt ar fi trebuit să știe asta mai bine decât toți... Nu era el vinovatul direct pentru teama pe care i-o inspirau Nicolei bărbații?

Dar, firește, el nu făcuse apropierea între tânăra naivă de optsprezece ani cu care împărțise patul, într-o scurtă noapte fără viitor, cu opt ani în urmă, și noua lui asistentă personală, atât de rece și competentă.

Și, la urma urmei, poate că era mai bine așa...

Tânărul avea douăzeci și șase de ani, și frumusețea lui, deși cam fadă privind obiectiv, o orbi pe Nicola. În câteva săptămâni, reușise să se convingă pe sine că dragostea îi era împărtășită.

Până în ziua în care surprinsese întâmplător o discuție care avea să-i schimbe cursul vieții.

THE BEST

ISBN 973-9498-34-5

Preț: 7000 lei

244

Penny Jordan

Un moment de rătăcire

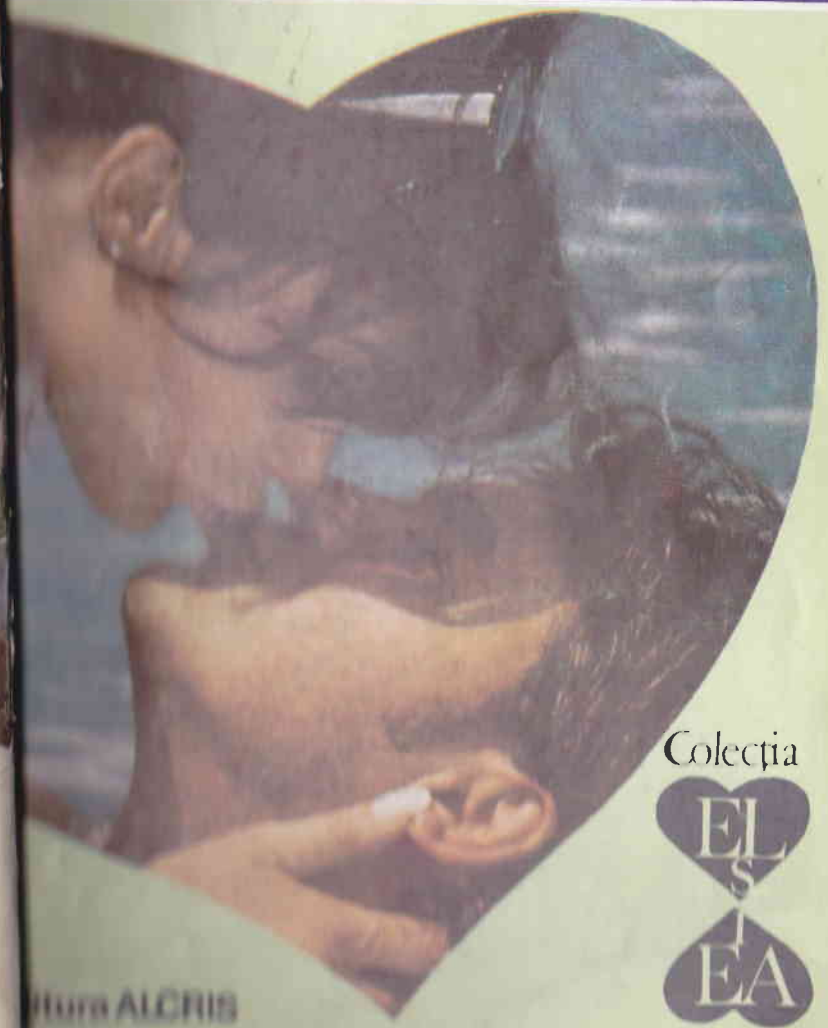

Colecția EL și EA

...tura ALCRIS

CAPITOLUL I

Nicola ieşi din maşina ei, îşi netezi cu un gest nervos cutele fustei scurte în stil scoţian şi verifică dacă lavaliera care-i încheia gulerul bluzei albe de bumbac era la locul ei.

Astăzi mai mult ca niciodată ţinea neapărat să dea despre ea impresia unei tinere sobre şi serioase. Când se linişti în privinţa ţinutei, aruncă o privire plină de teamă spre imobilul în care se afla şi biroul ei.

Încă nu era ora nouă dimineaţa, dar parcarea era deja aproape plină, constată ea în timp ce-şi încuia portiera. Nu era mic de mirare în asta; toţi funcţionarii sosiseră devreme pentru a face cunoştinţă cu noul lor patron, care-şi făcea astăzi prima apariţie oficială.

Vestea vânzării companiei pentru care Nicola lucra deja de mai mulţi ani ajunsese la ea tocmai când se afla în vacanţă şi, de când se întorsese, toţi colegii nu vorbeau decât despre asta. Toţi erau nerăbdători să afle cine-i va conduce de acum încolo şi neliniştiţi să-i afle proiectele.

Chiar dacă Nicola nu se aşteptase la o schimbare atât de rapidă, ştia că aceasta era inevitabilă.

Într-adevăr, Alan Hardy, patronul şi fondatorul

micii întreprinderi de lucrări publice devenită mai apoi înfloritoare, își pierduse recent fiul într-un accident de mașină. Dispariția tânărului îl zdrobise, și de atunci părea să fi pierdut orice interes pentru afaceri. Așa că Nicola, asistenta lui cea mai apropiată, știa că mai devreme sau mai târziu Alan va ceda locul altcuiva...

Marea surpriză fusese în realitate aceea că el vânduse întreprinderea unui industriaș necunoscut și care, în plus, nu era nici de prin partea locului. Se spuneau multe despre el dar de fapt se știau foarte puține lucruri în afară de faptul că era la conducerea unui adevărat imperiu economic. Societatea fondată de Alan Hardy nu făcea decât să se adauge unui lung șir de pe lista activelor sale.

După ce prima surpriză trecu, Nicola avusese apoi unele temeri în privința viitorului său profesional. Poate că noul proprietar își va aduce cu el propria echipă ? Și dacă își va pierde slujba ? În aceste vremuri dificile, o asemenea perspectivă nu era deloc îmbucurătoare.

Dar Alan Hardy o liniștise repede. Nici nu se punea problema ca ea să părăsească întreprinderea, îi spusese el. După părerea lui, ea era cea mai la curent cu treburile întreprinderii, cu contractele, cu toate dosarele, încât ajutorul ei îi va fi foarte util noului proprietar. Îi spusese că deja o recomandase cu căldură succesorului său. De altfel, cum ar fi putut să n-o facă ? Știa că, de câteva luni încoace, ea își asumase cele mai mari responsabilități în conducerea societății.

Într-adevăr, după dispariția fiului său, Alan se interesase din ce în ce mai puțin de bunul mers al

întreprinderii, și fără atenția vigilentă a Nicolei situația s-ar fi degradat rapid.

De mai multe ori, tânăra femeie trebuise să intervină cu discreție asupra hotărârilor luate de patronul ei pentru a redresa situația. Alan Hardy nu mai avea nimic comun cu luptătorul sigur pe el care o angajase cu opt ani în urmă, și nu mai era decât umbra celui care fusese.

Uneori, inima i se strângea când îl vedea, cu aerul absent, nemișcat în fața unui dosar deschis, cu ochii fixați pe fotografia fiului său, care trona pe birou. Nimic și nimeni, nici chiar soția lui, Mary, care părea totuși să fi suportat mai bine șocul, nu putea să-i aline suferința. În condițiile acestea, desigur că era mai bine să vândă întreprinderea înainte ca aceasta să dea faliment, ca orice întreprindere prost gestionată.

Cum va decurge oare colaborarea ei viitoare cu noul patron ? se întreba Nicola cu oarecare neliniște. Aflase din surse sigure că acesta ar putea să numească un director general care să gireze afacerile curente. El însuși era în mod evident prea ocupat cu conducerea celorlalte societăți, și-și va petrece cea mai mare parte a timpului la Londra. Așa că ea nu prea va avea timp să-l cunoască mai bine și să-i aprecieze modul de lucru.

Deodată, îi veni în minte remarca prea puțin amabilă pe care i-o făcuse Gordon, prietenul ei, când discutaseră despre asta. Acesta lansase ideea că viitorul patron poate că nu va avea nevoie ca ea să-i fie asistentă, punându-i astfel la îndoială capacitățile profesionale.

La început, reflecția aceasta o necăjise, dar se străduise s-o minimalizeze. Îl cunoștea pe Gordon de suficient de multă vreme pentru a ști că nu vede cu ochi buni ca femeile să ocupe posturi de conducere și să aibă responsabilități.

Subiectul acesta fusese de multe ori motiv de discuții în contradictoriu între ei. De altfel, Nicola observa din ce în ce mai des că asupra anumitor puncte ei aveau păreri divergente.

Vecini apropiați în cartierul rezidențial din micul oraș în care locuiseră dintotdeauna amândoi, frecventaseră din copilărie aceleași școli. Doar în ultimii doi ani însă începuseră să se vadă mai des și, încetul cu încetul, se consideraseră oarecum legați unul de altul.

Cu câteva luni în urmă, Gordon îi sugerase, printre altele, să organizeze o logodnă oficială, dar Nicola evitase un răspuns clar.

Ceva o reținea parcă să facă acest pas. Era oare sentimentul că subiectele de discordie dintre ei, minore în aparență, erau în realitate semnalele unei lipse de comunicare mai profunde ? Sau influența puternică pe care mama lui Gordon o exercita asupra unicului său fiu, fără ca el să îndrăznească vreodată să se afirme în fața ei ?

Așa că acest proiect de logodnă rămăsese literă moartă, dar Nicola și Gordon continuau să se vadă ca înainte.

De altfel, chiar dacă tânăra femeie ar fi dorit să-și lărgească cercul de prieteni pentru a mai cunoaște și alți posibili parteneri, i-ar fi fost foarte greu s-o facă în târgușorul acesta liniștit unde era imposibil să rămâi anonim. Astfel că rămase într-o

relație cuminte cu Gordon, încercând să-și respingă îndoielile care o cuprindeau uneori asupra capacității așa-zisului ei logodnic de a o face fericită întreaga viață.

Pentru că viața cotidiană alături de el nu era dintre cele mai distractive ; Nicola se amuza mult mai bine cu cei câțiva prieteni apropiați, dintre care unii erau deja căsătoriți, iar fostele ei colege erau deja mame, decât atunci când rămânea doar cu Gordon, care dădea dovadă de o totală lipsă de fantezie.

De mai multe ori, mama Nicolei îi dăduse de înțeles că Gordon i se părea foarte plictisitor și că nu pricepea deloc ce găsise la el fiica sa. Dar această evidentă lipsă de simpatie din partea mamei sale nu-i fusese de ajuns tinerei femei pentru a rupe relația cu el.

Din motive pe care le considera personale și pe care nu le va destăinui niciodată cuiva, Nicola avea nevoie să se simtă în siguranță. Gordon reprezenta respectabilitatea și seriozitatea de care ea avea atâta nevoie.

Pentru că Nicola purta în suflet un secret apăsător, cu atât mai apăsător cu cât nu-l împărtășise niciodată nimănui, iar atitudinea ei de respingere față de bărbați în general era consecința directă a acestui secret.

*
* *

În timp ce traversa holul de la intrare, întâlni privirile apreciatoare ale unora dintre colegii ei și zâmbi cu

oarecare nervozitate. În ciuda tuturor eforturilor ei de a se controla, îi era foarte greu să suporte privirile unui bărbat ațintite asupra ei și căuta prin toate mijloacele să treacă neobservată. Dar îmbrăcămintea ei discretă și fustele prea lungi nu erau de ajuns pentru a-i ascunde silueta suplă și feminină, iar tulburarea ei în astfel de situații de multe ori nu făcea decât să-i sporească farmecul fără ca ea să-și dea seama măcar.

Cineva din preajma ei izbucni în râs, și Nicola tresări violent în timp ce o roșeață difuză îi coloră obrajii. Era oare cineva care râdea de ea ? se întrebă deodată înainte de a observc că, de fapt, nu era vorba despre ea. În ascensorul cu care urca împreună cu ceilalți, reuși să-și recapete controlul de sine mustrându-se în gând. Când va înceta oare să mai creadă că orice bărbat întâlnit în cale nu avea altă treabă decât să o judece pe ea ?

De ce să rumege atâta ceva care, la urma urmei, nu fusese decât o greșeală în adolescență, o clipă de nebunie pe care alții, chiar dacă n-ar fi uitat-o, cel puțin ar fi acceptat-o ? De mai multe ori, fusese pe punctul de a consulta un psihoterapeut pentru a se elibera în fine de acest teribil sentiment de vinovăție care o măcina și o împiedica să aibă relații normale cu persoanele de sex bărbătesc. Dar întotdeauna se răzgândise în ultima clipă, neavând curajul să-și spună povestea unui necunoscut.

Și rămăsese astfel singură cu remușcările ei, incapabilă să se privească în față fără să se gândească la greșeala ei, sigură că orice bărbat pe

care-l întâlnea pe stradă ghicea ceea ce se întâmplase și fără îndoială că o blama pe ea.

Se strădui în continuare să-și păstreze calmul. Ce-o apucase să-și facă asemenea gânduri tocmai astăzi când trebuia să-și cunoască noul patron și când ținea cu orice preț să apară într-o lumină cât mai avantajoasă !

Pentru că, după câte auzise Nicola vorbindu-se despre el, cel ce preluase întreprinderea făcea parte dintre acei oameni de afaceri fără milă care nu admiteau nici cea mai mică slăbiciune la colaboratorii săi.

De altfel, sosirea lui va face multe valuri. După ce groaznica tragedie îl lovise pe Alan Hardy, câțiva funcționari mai puțin conștiincioși simțiseră slăbirea vigilenței direcției și profitaseră pentru a-și face un program mai lejer, nu se mai țineau de treabă ca lumea, și productivitatea se resimțise imediat. Mai grav chiar, la urechile Nicolei ajunseseră zvonuri și despre unele nereguli, fără să poată însă obține dovezi până acum. I se raportase într-adevăr că fuseseră furate niște materiale de către unii muncitori, cu complicitatea șefului de șantier.

Tânăra femeie știa că aceste practici necinstite, dacă durau, vor duce întreprinderea spre faliment, și ea își dorea din tot sufletul ca noul patron să restabilească ordinea. Până acum, ea nu îndrăznise să intervină din lipsă de probe, dar, dacă va trebui, va ridica această problemă pentru a salva viitorul societății.

Cu atât mai mult cu cât pe piața construcțiilor imobiliare concurența era din ce în ce mai acerbă și nu permitea nici o slăbiciune.

Dacă în urmă cu opt ani, în momentul înfiinţării sale, întreprinderea deţinea monopolul construcţiilor, de atunci încoace se instalaseră în oraş numeroşi concurenţi care-şi făcuseră şi ei o clientelă. Acum, competiţia era înverşunată, aşa că era o problemă crucială ca gestiunea întreprinderii să fie însănătoşită rapid, altfel beneficiile vor scădea vertiginos. De fapt, această preluare a întreprinderii era providenţială, dar se pare că Nicola era singura conştientă de acest lucru.

Cei mai mulţi dintre colegii ei nu vedeau într-adevăr cu ochi buni schimbarea conducerii, fără să-şi dea seama că poate de asta depindea viitorul lor loc de muncă. Una dintre singurele persoane cucerite dinainte de noul patron era Evie, secretara Nicolei, o tânără de optsprezece ani, proaspăt ieşită din şcoală. Ea nu ştia prea multe despre el dar auzise că era bărbat bine, ceea ce fusese de ajuns ca s-o cucerească.

Alan Hardy, care nu gândea după aceleaşi criterii, fusese mai explicit. Îl descrisese pe Matthew Hunt, succesorul lui, ca pe un bărbat de treizeci şi cinci de ani, extrem de priceput în afaceri în ciuda tinereţii lui, şi mai degrabă cam atipic pentru această lume a afacerilor pe care o cunoştea atât de bine.

Chiar şi tatăl Nicolei îi confirmase acest lucru. Director al departamentului relaţii cu publicul dintr-o mare bancă londoneză, domnul Linton nu se putuse hotărî niciodată să se stabilească la Londra şi mergea în fiecare dimineaţă şi seară timp de trei sferturi de oră cu trenul pentru a ajunge la biroul său. Îi cunoştea reputaţia lui Matthew Hunt şi ştia că era vorba de o valoare în continuă creştere

în economia ţării. În ce priveşte însă viaţa lui privată, nu transpirase nici o informaţie, în afara faptului să era celibatar.

Informaţie care nu întârziase să trezească la unele dintre prietenele Nicolei o oarecare invidie, şi începuseră chiar să o tachineze.

— Un celibatar ! Bogat şi puternic pe deasupra ! Nicola, e timpul să te lansezi şi tu ! Între noi fie vorba, dacă ne gândim la Gordon, nu pierzi mare lucru ! Şi cu puţin noroc, poate că ăsta o fi reuşit să-şi taie cordonul ombilical, nu ca Gordon ! exclamase Anna, cea mai în vârstă dintre prietenele Nicolei.

Aceasta ridicase din umeri, stăpânindu-şi un zâmbet. Remarca aceasta, pe care n-ar fi acceptat-o din partea alteia, venită de la Anna nu reuşi s-o supere. Îi cunoştea dintotdeauna felul deschis de a vorbi şi spontaneitatea prietenei sale, care nu-i ascunsese niciodată Nicolei faptul că nu-l prea simpatiza pe Gordon.

De altfel, remarca aceasta era oricum lipsită de consecinţe. Pe de o parte, Nicola nu se simţea în stare să aibă o aventură cu vreun bărbat, iar pe de altă parte acest Matthew Hunt cu siguranţă că nu era genul care să se intereseze de o femeie atât de neînsemnată ca ea.

Îndreptându-se spre biroul ei, aruncă o privire distrată spre geamul unei uşi în care i se reflectase imaginea. Dintotdeauna era convinsă că ea nu era în stare să cucerească un bărbat. Un psihoterapeut ar fi spus că subconştientul ei face asta pentru ca ea să se simtă în siguranţă. Aşa că nici nu-şi dădea seama în ce măsură silueta ei fină şi zveltă,

părul castaniu-închis în contrast cu tenul diafan şi mai ales ochii ei albaştri, minunaţi, moşteniţi de la tatăl său, o făceau să fie atât de atrăgătoare, în ciuda tuturor eforturilor pe care le făcea pentru a se îmbrăca discret şi a se machia cât mai puţin.

Toate aceste trăsături delicate făceau ca întreaga ei fiinţă să emane o feminitate pe cât de rafinată pe atât de misterioasă, cucerindu-i pe cei mai mulţi bărbaţi.

Cu toate acestea, prea puţini îşi încercau norocul, intimidaţi fără îndoială de reticenţa ei cunoscută, de acea rezervă bănuitoare pe care ea şi-o manifesta imediat ce un bărbat se interesa mai mult de ea.

Adeseori, eventualii admiratori trăgeau concluzia că ea nu era liberă şi treceau mai departe, ceea ce ei îi convenea perfect. Uneori, amintiri din trecut ieşeau la suprafaţă, şi Nicola se străduia să-şi ascundă amărăciunea. Pe vremea aceea, ea era altfel. Nu se temea de judecata nimănui, era încrezătoare în capacitatea ei de a stabili o relaţie cu un bărbat. Pe vremea aceea, ea...

Cu o mişcare bruscă, deschise uşa biroului său şi respiră adânc. Era inutil să-şi disece mereu trecutul... Şi era infinit de dureros...

Astăzi, avea de făcut lucruri mult mai importante decât să-şi plângă de milă...

*
* *

Mai târziu, când îşi reaminti aceste clipe, se întrebă dacă nu cumva avusese presimţirea a ceea

ce urma să se întâmple. Ca şi cum, împotriva oricărei logici, intuise că, fără voia ei, se va trezi într-o dată cufundată din nou în trecut, şi încă într-un mod atât de dureros...

Se străduí să-i adreseze un zâmbet calm lui Evie, deja aşezată la biroul ei, îmbrăcată şi mai mult decât de obicei în vederea şedinţei prevăzute pentru ora zece, la care Alan Hardy urma să-şi prezinte în mod oficial succesorul tuturor funcţionarilor.

— Bună dimineaţa, lansă tânăra secretară, cu ochii strălucind de nerăbdare. Alan a venit deja. Arată groaznic în dimineaţa asta! Emoţia, probabil. I-am propus să-i fac o cafea, dar a refuzat. Şi, ca să nu-ţi ascund nimic, şi eu stau ca pe jar. Când mă gândesc că în sfârşit o să-l cunoaştem!

Chicoti uşor şi-şi scuturâ buclele blonde care-i cădeau în cascadă de sub o panglică legată în creştet. Nicola nu se putu împiedica să nu constate cât de mult se deosebeau una de alta.

Cu veselia ei permanentă şi frumuseţea senzuală, Evie nu se gândea decât să placă şi să se distreze, fără să se gândească de altfel niciodată la ceva rău. Era logodită cu un alt angajat al întreprinderii, Danny, un muncitor specialist, şi el plin de viaţă şi isteţ.

Nicola aruncă o privire spre tricoul roz-viu care se mula strâns pe pieptul generos al lui Evie, la rujul ei de-a dreptul incendiar şi la fusta scurtă, şi nu-şi putu reţine un oftat. Chiar dacă era obligată să recunoască faptul că ţinuta tinerei era cel puţin lipsită de eleganţă şi prea ţipătoare, aproape că îi invidia lipsa de complexe cu care-şi punea în valoare corpul.

– Mă duc să văd ce face Alan, zise ea trecând prin fața lui Evie. Cheamă-mă, te rog, imediat ce domnul Hunt va pătrunde în clădirea noastră.

– Contează pe mine ! O să-l pândesc pe fereastră. Pun pariu că o să vină într-o mașină sport grozavă !

Nicola nu luă în seamă această ultimă remarcă și intră în biroul lui Alan după ce bătu discret în ușă.

De cum îl zări, inima i se strânse.

Era sprijinit de spetează fotoliului său, cu privirea pierdută în gol, într-o postură de acum familiară. Mâinile îi tremurau ușor și, din nou, Nicola se simți cuprinsă de o bănuială. De câtăva vreme, îl suspecta pe Alan Hardy că încerca să găsească în alcool uitarea pe care nu și-o mai putea găsi în muncă.

Tom, fiul lui, murise în urmă cu doi ani și tristețea tatălui său nu se atenuase, ba dimpotrivă. Chiar împrejurările în care avusese loc accidentul de mașină în care tânărul fusese ucis nu făceau decât să sporească tragedia ; mașina lui fusese lovită în plin de un șofer beat care intrase pe contrasens...

– Bună dimineața, zise Nicola cu o voce pe care se străduí să o facă să pară cât mai caldă. Totul este pregătit pentru ședință. Din fericire, cei mai mulți dintre muncitori lucrează pe un șantier din apropiere, așa că nu vor fi nevoiți să-și întrerupă prea mult timp lucrul.

Nicola supraveghea îndeaproape acest șantier al unei agenții imobiliare. Într-adevăr, Alan acceptase cu prea mare ușurință niște penalizări exorbitante pentru întârziere, ceea ce o îngrijora pe tânăra femeie. De atunci, avea grijă ca întotdeauna să arunce o privire discretă pe contractele ce trebuiau semnate, astfel ca să poată corecta eventualele greșeli făcute de Alan. El nici nu băga de seamă când ea modifica unele clauze contractuale, ceea ce spunea mult despre dezinteresul lui pentru întreprindere...

Alan se mulțumi să-i zâmbească, încrezător în capacitatea ei de a supraveghea evenimentele, iar ea găsi de cuviință că e mai bine să se întoarcă în biroul ei cel mare pe care-l împărțea cu Evie.

De la fereastră, Nicola putea vedea toată parcarea și clădirile anexe unde trebuia să se țină ședința. Pe la zece fără douăzeci, văzu un Land Rover vechi parcând în fața intrării principale și abia își reținu un oftat de exasperare. Chiar era momentul să fie acum deranjați de vreun client, când ședința urma să înceapă !

Și acest domn Hunt care nu mai venea ! Hotărât lucru, ziua începea prost.

Privi cu atenție Land Roverul cu caroseria plină de noroi și numeroase zgârieturi, ca să vadă dacă era vorba de vreun client obișnuit, dar nu recunoscu silueta care stătea cu spatele.

Bărbatul era înalt, chiar foarte înalt, cu o statură impresionantă. Se vedea bine că blugii nu erau prea noi dar îi scoteau în evidență picioarele lungi și talia zveltă. De altfel, purta și un bluzon de piele și cizme, ceea ce însemna că individul era obișnuit să trăiască în aer liber. Probabil era un fermier de prin împrejurimi, gândi Nicola.

Apoi, brusc, necunoscutul se întoarse și tânăra femeie avu impresia că i se oprește inima.

Nu ! Era imposibil ! gândi ea îngrozită, ținându-se de tocul ferestrei ca să nu cadă, într-atât i se înmuiaseră picioarele.

Trăia oare un coșmar ? Sau se afla într-adevăr în fața aceluiași bărbat ? Soarta nu putea fi atât de crudă încât să facă să apară din neant acest individ pe care ea încerca să-i uite de opt ani !

După ce primul șoc trecu, ea scrută cu atenție trăsăturile bărbatului care se îndrepta spre intrarea birourilor, în speranța nebunească de a constata că se înșelase. La urma urmei, trecuseră opt ani și era posibil ca memoria să-i joace feste. Cu atât mai mult cu cât nu-l văzuse pe acest bărbat decât o singură dată, într-o singură noapte...

Dar, după o observare atentă, trebui să recunoască faptul că nu se înșelase și o cuprinse panica. Da, nu se înșelase, era chiar el...

De altfel, nu s-ar fi putut să nu-l recunoască. Chiar dacă ochii nu l-ar fi confirmat acest lucru, tot corpul ei reacționase la prezența intempestivă a acestui bărbat pe care-l detesta. În ciuda șocului și a spaimei din primele clipe, își aminti dintr-o dată de mângâierile lui, de gustul sărutărilor lui, de mirosul lui îmbătător de viril, ca și cum momentele pe care le petrecuse în brațele lui se întâmplaseră ieri...

Auzise întotdeauna spunându-se că un bărbat beat este un amant jalnic, dar cu siguranță că bărbatul acesta făcea excepție de la regulă. Nu uitase niciodată căldura mâinilor lui pe pielea ei, nici mângâierile fierbinți ale buzelor lui pe trup...

– Nicola ? Ai vreo problemă ? o întrebă deodată Evie apropiindu-se de fereastră. Ești foarte palidă. Ce se întâmplă ?

În clipa aceea, se aplecă și ea să privească în parcare și scoase un țipăt strident.

– El este ! Matthew Hunt ! Sosește ! Trebuie să-l anunțăm pe Alan.

Nicola îi aruncă o privire panicată.

– Matthew Hunt ? Șoferul acestui Land Rover ?

– Da ! Oh, este chiar mai frumos ca în fotografie ! adăugă Evie, topită de admirație.

De data asta, Nicola se agăță de speteaza fotoliului ca să nu-și piardă echilibrul. Coșmarul se transforma într-un film de groază ! Nu numai că se va afla față-n față cu bărbatul pe care ar fi vrut să-l vadă șters definitiv din viața ei, dar pe deasupra acest bărbat urma să fie și noul ei patron !

O clipă crezu că va leșina. În fine, cu prețul unui efort supraomenesc, reuși să lupte împotriva acestui acces de slăbiciune. După ce respiră adânc de câteva ori pentru a nu se lăsa cuprinsă de teroare, încercă să evalueze situația.

Singura ei șansă era ca el să n-o recunoască, își spuse Nicola, agățându se de această ipoteză ca de un colac de salvare. De altfel, această eventualitate nu era deloc imposibilă

Când îl întâlnise pe Matthew Hunt, cu opt ani în urmă, ea era cu totul alta...

Când își reaminti de machiajul țipător, de rochia aceea a ei atât de provocatoare, simți pentru prima oară, în loc de obișnuitul freamăt de dezgust, un intens sentiment de uș rare... Cum ar putea să recunoască Matthew Hunt în asistenta lui Alan

Hardy, tânăra atât de discretă şi competentă, pe adolescenta de acum opt ani, în ţinuta ei atât de ademenitoare, care aproape că i se aruncase în braţe ? Nu va putea niciodată să facă o apropiere între ele... Pe vremea aceea, nici propriii ei părinţi n-ar fi recunoscut-o împopoţonată astfel.

Bătăile inimii i se mai liniştiră un pic şi obrajii i se mai colorară. Putea destul de bine să evite catastrofa. Altfel... Altfel, nici nu îndrăznea să se gândească.

– Aud pe cineva venind pe coridor, chicoti deodată Evie aranjându-şi tricoul cu grijă. El este ! El este !

Nicola ar fi dorit să-i ordone secretarei să tacă, dar nu scoase un cuvânt. Sosise momentul adevărului. Neliniştea i se părea insuportabilă. Să se termine odată ! gândi ea tocmai în clipa în care se deschise uşa.

Matthew Hunt rămase o clipă nemişcat. Privirea îi întârzie o secundă asupra lui Evie, apoi se fixă asupra Nicolei, care simţi că devine lividă. În nici un caz nu trebuia să-şi arate emoţia, gândi ea.

El era la fel de seducător cum şi-l amintea, poate chiar mai mult, cu imperceptibilele riduri ce apăruseră în jurul ochilor accentuându-i astfel profunzimea privirii.

De asemenea, emana o virilitate plină de rafinament care, aşa cum îşi amintea Nicola, o tulburase atât atunci când îl văzuse pentru prima oară.

– Domnişoara Linton ?

Era mai degrabă o afirmaţie decât o întrebare, şi ea se reculese imediat.

– Da, eu sunt Nicola Linton, domnule Hunt, zise ea cu o voce care, ca prin minune, nu tremura.

După o mică pauză, el îi zâmbi scurt.

– Spune-mi Matt, ca toţi colaboratorii mei, mi-ar face plăcere. Detest complicaţiile inutile. Autoritatea nu are nevoie de protocol pentru ca să existe, nu-i aşa ?

Ea încuviinţă cu un semn din cap, derutată oarecum de manierele lui abrupte, dar nespus de uşurată că nu fusese recunoscută.

Colaborarea cu Matthew Hunt va fi pentru ea teribil de dificilă, îşi zise, privindu-i chipul cu trăsături hotărâte. Cum va reuşi să aibă cu el nişte raporturi normale de serviciu când ştia ce împărtăşiseră împreună, şi el habar n-avea ?

Prefera nici să nu se gândească. Situaţia era atât de neobişnuită, de traumatizantă, încât nu se simţea în stare să-i facă faţă. Deocamdată însă, trebuia să încerce să-şi joace rolul de asistentă eficace şi stăpână pe ea, pentru a-i face o bună impresie celui care îi va fi de acum înainte patron.

Nu avea deloc intenţia să-şi pună în pericol slujba, ştiind cât de greu i-ar fi să găsească o alta fără să fie obligată să se mute, ceea ce dorea să evite cu orice preţ.

Trebuia deci să nu lase să răzbată nimic din tulburarea ei interioară, dacă acest lucru era cu putinţă...

În clipa aceea, Alan intră în încăpere şi Evie se ridică.

– A sosit domnul Hunt, zise ea cu o voce emoţionată.

Matthew Hunt îi aruncă atunci fetei un zâmbet

deosebit de călduros care nu-i scăpă Nicolei şi pe care-l remarcă cu o strângere de inimă şi cu un ciudat nod în gât.

Surprinsă de propria ei reacţie, se străduí să se stăpânească.

Doar n-o să se simtă acum vexată pentru că Matthew Hunt îi zâmbise amabil lui Evie a cărei singură grijă era tocmai aceea de a atrage privirile bărbaţilor ! Dimpotrivă, ar fi trebuit să se bucure că trecuse neobservată şi că nu-i trezise interesul. Nu asta se străduia ea să facă de opt ani încoace, de câte ori întâlnea un bărbat ?

— Curând se face ora zece, şi nu suport să fiu în întârziere, zise deodată Matthew Hunt pe un ton hotărât. Cu atât mai mult cu cât nu prea am timp ; am o întâlnire importantă în City după-amiază.

Fără să mai spună un cuvânt, Nicola se îndreptă spre uşă urmându-l. El se dădu, galant, la o parte ca să-i facă loc să treacă prima.

Simplul fapt că trecuse prin faţa lui îi provocă tinerei femei o intensă tulburare. Ca şi cum, brusc, fiind atât de aproape, el ar fi putut s-o recunoască...

Din fericire, nu fu aşa.

Când intră în sala de şedinţe împreună cu Alan şi Evie, Nicola îşi regăsise calmul. Cel puţin în aparenţă...

*
* *

In aceeaşi seară, când ajunse acasă după ziua ei de muncă, Nicola era un pachet de nervi. Toată ziua nu făcuse altceva decât să-şi controleze fiecare

gest, fiecare cuvânt, pentru a-şi ascunde tulburarea şi pentru a putea răspunde calm întrebărilor lui Matthew Hunt.

Nu uitase s-o întrebe despre rolul exact pe care ea îl avea în această întreprindere după moartea fiului lui Alan, despre responsabilităţile ei din ce în ce mai mari, despre deciziile pe care le lua din ce în ce mai mult singură. O chestionase în aşa măsură încât Nicolei i se păruse că simte o notă de dezaprobare în vorbele lui.

Ar fi putut să-i explice că această stare de fapt nu era legată de o dorinţă deşartă a ei de a ieşi în faţă sau de un exces de ambiţie, ci pur şi simplu dorinţei de a ajuta un om zdrobit de soartă ; dar nu spuse nimic din toate astea, preferase să tacă. Mai întâi, pentru că nu credea necesar să se justifice. Şi apoi, mai exista un alt motiv, mai secret, nemărturisit. Deja, în urmă cu opt ani, Matthew Hunt o considerase a fi altfel decât era ea în realitate ; şi atunci, ea nu protestase, ba dimpotrivă. De data aceasta, nu mai avea chef să-i explice motivaţiile ei profunde.

Spre sfârşitul întrevederii lor, Matthew o anunţase că, săptămâna viitoare, va numi un director general, şi că până atunci Alan va rezolva problemele curente. Apoi îşi luă grăbit la revedere îngrijorat să nu întârzie la întâlnirea pe care o avea în City, lăsând-o pe tânăra femeie epuizată fizic şi nervos.

N-o să fie deloc odihnitor să lucreze cu Matthew Hunt, gândi Nicola. Rareori întâlnise în viaţa ei profesională un om atât de dinamic, atât de inventiv. Părea să aibă câte o mie de idei pe minut, şi

o pricepere în afaceri atât de mare încât nu aveai îndoieli că le va duce la bun sfârşit. Nu era deci de mirare că, în clipa de faţă, era unul dintre oamenii de afaceri cei mai bine văzuţi...

* * *

Când, după cină, mama ei îi puse întrebări despre noul patron, Nicola nu fu prea vorbăreaţă.

– Asta-i tot ce ai să-mi spui ? se miră mama ei. Este adevărat că abia l-ai cunoscut. Cu siguranţă că data viitoare îmi vei da mai multe informaţii. Ah ! era să uit : te-a sunat Gordon. Anulează întâlnirea de astă-seară. Parcă a spus că mama lui nu se simte prea bine.

Doamna Linton nu făcu alte comentarii, dar faţa ei încruntată spunea multe despre ce gândea ea în legătură cu asta. De altfel, Nicola nu avea nici o îndoială asupra lipsei de simpatie pe care părinţii ei o aveau faţă de Gordon.

– Trebuia să jucăm tenis împreună, îi explică ea mamei sale. De fapt, sunt chiar bucuroasă că nu trebuie să mă duc. Mă simt epuizată, şi o să mă culc devreme.

Mama ei îi aruncă o privire piezişă.

– Te simt de parcă eşti o baterie încărcată, Nicola. Ai face mai bine să te plimbi un pic înainte de culcare, dacă vrei să ştii părerea mea. Nu ştiu de ce, dar pari foarte încordată.

Nicola zâmbi. Aprecia modul direct al mamei sale de a spune ce gândeşte. Exact opusul mamei

lui Gordon, pe care o bănuia a fi o ipocrită, gândi ea dintr-o dată.

– Şi ai putea s-o iei cu tine şi pe grăsuna asta leneşă, adăugă doamna Linton arătând spre Honey, femela labrador tolănită pe jos.

De data asta, cu toate necazurile ei, Nicola izbucni în râs.

– Hai, mamă, recunoaşte că nu eu sunt aceea care are nevoie de mişcare, ci Honey !

– Şi Honey şi tu, firește din motive diferite, îi răspunse mama sa nelăsându-se înduplecată.

* * *

O oră mai târziu, Nicola se afla încă sprijinită cu coatele de împrejmuirea unei pajişti, cufundată în contemplarea colinelor cu unduiri armonioase ce se întindeau cât vedeai cu ochii, acoperite de păşuni şi pădure.

Honey, epuizată de plimbare, se lungise la picioarele ei în iarba umedă de rouă.

Plimbarea aceasta în mod cert îi fusese benefică pe plan fizic, gândi Nicola admirând nuanţele superbe ale apusului, dar din punct de vedere mental se simţea la fel de încordată ca înainte.

Când încă mai păstra speranţe că într-o zi va reuşi să se elibereze de amintirile ce o bântuiau, iată că se vedea din nou cufundată în coşmar prin reapariţia brutală în viaţa ei a lui Matthew Hunt, pe care sperase să nu-l mai revadă niciodată.

De opt ani de zile lupta din toate puterile să

uite trecutul, şi iată că trecutul o ajunsese din urmă...

Nicola oftă adânc şi închise ochii, dintr-o dată indiferentă la briza proaspătă a serii, care aducea cu ea miresme delicioase, ca un balsam.

* * *

Totul începuse la Londra, cu opt ani în urmă...

Abia împlinise optsprezece ani când i se propusese o slujbă în capitală. Dintr-un impuls nesăbuit acceptase. Problema locuinţei nu se punea, pentru că trei dintre colegele ei căutau o a patra parteneră pentru a împărţi un apartament.

Părinţii ei încercaseră s-o facă să se răzgândească, dar în zadar. Nicola, în naivitatea ei, visa să trăiască la Londra, plictisită de viaţa lipsită de surprize pe care o ducea dintotdeauna în micul ei orăşel de provincie. Astfel că doamna şi domnul Linton acceptaseră până la urmă s-o lase să facă această experienţă timp de un an, convinşi fiind că acest lucru îi va deschide ochii, mai bine decât toate discursurile pe care ei i le-ar fi ţinut.

Nicola devenise astfel cea mai tânără salariată a unei mari firme de arhitectură din Londra. Avea o muncă de birou fără prea mare importanţă, dar puţin îi păsa. Singurul lucru care conta pentru ea era acela să se afle în capitală.

Curând, îl cunoscuse pe Jonathan, fiul unuia dintre asociaţi, care lucra şi el la aceeaşi firmă cu ea. Imediat se îndrăgostise nebuneşte de el, cu înflăcărarea naivă a lipsei de experienţă.

Tânărul avea douăzeci şi şase de ani, şi frumuseţea lui, deşi cam fadă privind obiectiv, o orbi pe Nicola. În câteva săptămâni, reuşise să se convingă pe sine că dragostea îi era împărtăşită.

Până în ziua în care surprinsese întâmplător o discuţie care avea să-i schimbe cursul vieţii.

La simpla amintire a acelei clipe, Nicola îşi stăpâni cu greu un frison şi se îndreptă.

Fermecătoarea privelişte pastorală din faţa ei dispăruse...

Se revedea, cu ani în urmă, stând lângă copiatorul dintr-o mică încăpere a firmei de arhitectură, în care se mai aflau înghesuite şi o mulţime de alte maşini...

CAPITOLUL II

– Evident că gâsculița asta de provincie mă lasă total indiferent, dragă ! Cum ai putut să te îndoiești de mine chiar și o clipă ?

De cealaltă parte a ușii, Nicola fu cât pe ce să scape din mâini teancul de fotocopii pe care tocmai le făcuse. Fără nici cea mai mică îndoială, tocmai auzise vocea seducătoare a lui Jonathan. Vorbea cu aceeași intonație tandră cu care-i vorbea de obicei ei, și Nicola își strânse pumnii pentru a-și păstra stăpânirea de sine. Cine putea să fie interlocutoarea căreia el îi spusese „dragă" ?

O îngrozitoare bănuială o cuprinse atunci pe Nicola. Și dacă era vorba despre Susan Hodges, pe care o surprinsese aruncându-i o privire răutăcioasă adineauri, când doamna Elis îi ceruse Nicolei să se ducă să facă niște fotocopii ? Dacă era așa, atunci cu siguranță că Susan știa că ea auzea acum fiecare cuvânt al acestei discuții...

– Și totuși, ai ieșit de mai multe ori cu ea, se auzi vocea mieroasă a Susanei, confirmându-i bănuielile Nicolei.

– De acord, dar m-am dat la ea pentru simplul motiv că tu nu erai liberă, răspunse Jonathan. N-o

să-ți închipui totuși că m-am lăsat fermecat de mironosița asta care nici mucar nu știe să sărute ca lumea, ca să nu mai vorbesc de celelalte ! N-are nimic de a face cu o femeie ca tine, Susan, care ești o adevărată...

Atunci, brusc se făcu liniște, întreruptă curând de zgomote suspecte care nu lăsau nici o îndoială asupra a ceea ce se petrecea de cealaltă parte a ușii : Jonathan și Susan se sărutau cu evidentă înflăcărare.

Cu răsuflarea tăiată, Nicola se sprijini de perete ca să nu cadă. Luptându-se cu torentul de emoții care o cuprinsese, în care se amestecau furia și un sentiment de groaznică umilință, reuși totuși, cu o ultimă tresărire de orgoliu, să-și stăpânească lacrimile.

Cum putea Jonathan să vorbească atât de urât despre ea după momentele pe care le petrecuseră împreună ? Așadar, chiar de la început, el nu făcuse altceva decât să joace teatru, când ea se considera aproape logodnica lui ? Jucase teatru atât de abil încât ea se lăsase păcălită, fără să-i mai pună nici cea mai mică întrebare. Jonathan avea, la urma urmei, dreptate, ea nu era decât o gâsculiță proastă...

Și, pe când, în naivitatea ei, crezuse că o iubește și o respectă, îl îi făcea în același timp curte acestei înarozitoare Susan Hodges, cea mai destrăbălată fată din birou, cu fustele întotdeauna prea scurte și cu machiajul întotdeauna prea țipător !

– Spune-mi, Jonathan, n-o să te duci cu ea la recepția de astă-seară, nu-i așa ? întrebă la un moment dat Susan.

– În nici un caz ! Știi bine cu cine o să merg, dragă. Pot să pun pariu că o să te îmbraci într-una din acele rochii cam îndrăznețe cărora doar tu le știi secretul, și cu care atragi privirile tuturor bărbaților. Dar mai știu și cu cine îți vei încheia seara...

– Cred că știu și eu asta ! gânguri Susan cu un râs ușor. Doar dacă nu vei veni mai înainte la apartamentul meu, ca să mă ajuți să-mi aleg rochia și s-o probez în fața ta, în dormitorul meu...? Ce zici ?

– Dacă mă mai ispitești așa... răspunse Jonathan.

Apoi îi șopti ceva Susanei încât Nicola nu putu să audă. Câteva clipe după aceea, împietrită, le auzi pașii îndepărtându-se pe culoar.

Așadar, Jonathan nu avusese nici o clipă intenția de a o însoți la petrecerea din seara aceea pentru care ea își făcuse atâtea iluzii că va merge împreună cu el ! Jonathan va apărea la brațul Susanei, și Nicola va fi de râsul întregului birou...

Într-adevăr, toți colaboratorii firmei fuseseră invitați pentru a sărbători aniversarea tatălui lui Jonathan. Cu această ocazie, Nicola chiar își cumpărase o toaletă elegantă pentru a-i face cinste prietenului său.

Petrecuse o oră întreagă într-un magazin ca să-și aleagă rochia, și până la urmă se hotărâse la o rochie simplă din catifea bleumarin, cu un decolteu cuminte.

Cât de mult regreta acum această alegere, când aflase ce gândea Jonathan despre ea ! Își imagina deja ținuta provocatoare și sexy în care va apărea Susan, și care va scoate în evidență și mai mult aspectul clasic și modest al propriilor ei haine. Va fi de două ori ridicolă...

Deodată, se îndreptă, cuprinsă de o furie bruscă. Din moment ce toți o credeau o mică proastă, o să le arate ea de ce era în stare ! Jonathan și Susan vor fi primii surprinși... O să le dovedească faptul că era la îndemâna oricărei femei să atragă privirile bărbaților !

O rochie mulată, un decolteu adânc, un ruj de buze țipător, și festa era jucată ! Avea de gând să se pună în evidență mai mult decât Susan, și lui Jonathan n-o să-i vină să-și creadă ochilor !

Mai târziu, Nicola se întreba ce nebunie trecătoare o cuprinsese atunci... Cum de putuse să-și renege astfel felul ei adevărat de a fi, stearsă și discretă, într-atât încât să se transforme într-una din acele femei vulgare pentru care avea de fapt cel mai profund dispreț ?

Singura explicație pe care o găsea era dorința de a se răzbuna pe teribila umilință pe care o suportase.

Naivitatea și lipsa de experiență în legăturile cu bărbații și în relațiile sentimentale o făcuseră să îndure un adevărat traumatism psihic.

Singurul lucru care mai conta acum pentru ea era dorința de a-i dovedi lui Jonathan că și ea era o femeie, o femeie atrăgătoare și nu gâsculița proastă care nu știa nici măcar să sărute ca lumea, așa cum o descrisese el atât de umilitor...

În birou nu se mai vorbea decât despre faimoasa recepție. Tatăl lui Jonathan, asociatul majoritar al firmei, voia să-și sărbătorească cu strălucire cei

cincizeci de ani, care coincideau şi cu zece ani de la înfiinţarea firmei, şi nu se uitase la cheltuieli.

Închiriase una din sălile de recepţie ale unuia dintre cele mai frumoase restaurante din Londra şi angajase serviciile celor mai buni furnizori ai momentului. O orchestră de marcă urma să asigure muzica, aşa că petrecerea promitea să fie somptuoasă.

Nicola, care nu mai asistase niciodată la o asemenea recepţie, se bucura de zile întregi că va participa. Dar, ceea ce aştepta poate cu şi mai mare nerăbdare era întâlnirea cu mama şi surorile lui Jonathan cărora urma să le fie prezentată ca prietena lui oficială.

De aceea, dezamăgirea ei actuală era şi mai dureroasă. Nu numai că ea nu va apărea la braţul lui Jonathan, dar aceasta îşi va afişa chiar ostentativ legătura cu Susan...

În mod excepţional, tatăl lui Jonathan le acordase o după-amiază liberă tuturor angajaţilor.

Puţin înainte de ora treisprezece, de cum avu certitudinea că Jonathan şi Susan plecaseră deja şi că nu risca să se întâlnească cu ei pe culoar, Nicola plecă şi ea. Avusese la dispoziţie câteva ore de gândire din clipa în care surprinsese acea îngrozitoare discuţie. Planul ei de acţiune era gata.

Pentru că, în mintea ei, era vorba de un adevărat plan de luptă. O luptă pe care o va duce pentru a-i dovedi lui Jonathan că se înşelase asupra ei, pentru a-l face să regrete că o abandonase.

Biroul firmei se afla în centrul unui cartier comercial al Londrei, şi Nicola o porni să-şi realizeze planul.

* * *

După trei ore, când se privi în oglindă, avu un adevărat şoc. Nici propriii ei părinţi n-ar fi recunoscut-o. Părul îi era chiar mai voluminos ca al Angelei Davis, cea care lansase moda „afro" ! Deodată, fu cuprinsă de îndoială. Nu făcea oare o nebunie ?

Dar imediat îşi aminti cuvintele dispreţuitoare ale lui Jonathan şi-şi reveni. Hotărâse că-i va da o lecţie, şi va merge până la capăt.

Etapa următoare a programului ei era aceea de a se duce la un salon de înfrumuseţare. Alese la întâmplare unul dintre cele două din vecinătate. Şi aici fu foarte explicită atunci când cosmeticiana o întrebă asupra machiajului pe care-l doreşte.

– Vreau ceva accentuat răspunsese Nicola. Ceva care să se remarce.

Pentru o sumă care i se păru astronomică Nicolei, cosmeticiana apăru după scurt timp cu o mulţime de pensule, culori şi tot felul de farduri. Îi arătă chiar ea, în timp ce o machia, cum să folosească diferitele produse despre care Nicola habar nu avusese până acum că există. Rezultatul fu aproape la fel de surprinzător ca şi la confor, gândi ea, studiindu-şi imaginea din oglindă. De la rujul de buze carmin până la fardul albastru de pleoape care-i accentua privirea, nemaivorbind despre genele false care-i dădeau aerul unei starlete de la Hollywood. Nicola era cu totul alta.

Nu-i mai rămânea decât să găsească o rochie.

De la bun început, nici nu se opri la raionul cu

îmbrăcăminte clasică al unui mare magazin de unde-şi făcea de obicei cumpărăturile, şi se duse direct la raionul cu îmbrăcăminte specială pentru petreceri, unde nu mai fusese niciodată.

La sfaturile insistente ale vânzătoarei căreia îi spusese cam ce doreşte, alese o rochie stretch, ruşinos de scurtă aşa cum cerea moda. Niciodată nu mai purtase ceva atât de mulat pe corp, şi când se privi în oglindă nu-şi putu reţine un gest de ezitare pe care vânzătoarea îl percepu imediat.

— Vă asigur, protestă aceasta. Vă vine de minune ! Cu talia dumneavoastră de viespe şi cu picioarele astea lungi, vă puteţi permite orice ! Şi vă garantez că n-o să treceţ neobservată, din moment ce asta doriţi.

Remarca aceasta îi învinse şi ultimele ezitări Nicolei. Nu-şi jurase ea să facă orice pentru a atrage privirile bărbaţilor ?

Ajunsă la apartamentul ei pe care-l împărţea cu prietenele, îşi aminti cu uşurare că în seara aceasta va fi singură. Într-adevăr, prietenele ei se duseseră împreună la un curs de dans.

Nicola putea deci să se pregătească în deplină linişte şi să fie scutită de numeroasele întrebări pe care le-ar fi suscitat metamorfoza ei.

După ce reuşi ca prin minune să facă o baie fără să-şi strice savantul aranjament al cârlionţilor, îşi puse rochia şi-şi făcu ultimele retuşuri la machiaj. Cu o mână stângace, îşi dădu cu ruj şi-şi desenă conturul buzelor cu creionul carmin asortat. Cu o privire îngrijorată, se asigură că genele false nu i se mişcaseră din loc. În ciuda explicaţiilor răbdătoare ale cosmeticienei, ea n-ar mai fi fost în stare să le pună la loc fără să cauzeze alte stricăciuni.

În sfârşit, sosi şi momentul plecării. După ce se stropi din belşug cu parfum, chemă un taxi. Primul ei cobai va fi şoferul, gândi ea. Dacă acesta nu va manifesta un interes deosebit faţă de ea, înseamnă că pierduse pariul.

Abia se instalase pe bancheta din spate, că şi zări în oglinda retrovizoare zâmbetul vesel al şoferului. Aşadar, câştigase. În seara asta, bărbaţii nu vor avea ochi decât pentru ea, iar Jonathan va regreta amarnic că o făcuse gâsculiţă proastă...

Şi totuşi, când taxiul opri în faţa restaurantului şi în timp ce Nicola îşi aştepta restul, le văzu pe cele mai multe dintre colegele ei de birou venind însoţite. Îşi dădu seama atunci că, pentru ca victoria ei să fie completă, lipsea o etapă în planul pe care-l pusese la cale pentru a se răzbuna pe Jonathan. O etapă esenţială...

Într-adevăr, cel mai bun mijloc de a-l umili pe Jonathan aşa cum o umilise el era să se afişeze sub nasul lui cu un alt cavaler. Nu era de ajuns să atragă privirile bărbaţilor ; trebuia să găsească pe altcineva. Dar pe cine ?

Nu cunoştea pe nimeni în afara celor care lucrau în birou cu ea. Pe cine să găsească ea pe post de însoţitor ?

— Nicola ! Tu eşti ? exclamă în spatele ei o voce feminină. Ce ţi s-a întâmplat ? Ţi-ai pus perucă ?

Lisa, o funcţionară de la firmă, sosea la braţul cavalerului ei.

– Nu. Mi-am făcut un permanent, îi răspunse Nicola pe un ton rece.

Citi în ochii Lisei stupefacție și o umbră de invidie, ceea ce o bucură. Cât îl privește pe însoțitorul Lisei, acesta o observa din cap până-n picioare, cu o licărire echivocă în privire care-i provocă Nicolei o tulburare intensă. Niciodată n-o mai privise astfel un bărbat, gândi ea, alarmată. Pentru o clipă, fu cât pe ce să le întoarcă spatele și să se ducă acasă să se schimbe ; dar era prea târziu.

De altfel, nu-i stătea în obicei să dea înapoi atunci când luase o hotărâre. Jonathan merita o lecție zdravănă, și ea era hotărâtă să i-o dea.

Cu capul sus, intră la rândul ei în restaurant și se îndreptă spre sala în care se ținea recepția. În încăperea vastă tapisată cu catifea roșie domnea o lumină blândă. În jurul ringului de dans erau așezate măsuțe rotunde luminate de lumânări, iar într-un capăt al sălii trona un bufet somptuos.

Fără să se intimideze, Nicola se așeză la una dintre mese la care recunoscuse câțiva colegi de-ai ei.

Toate fetele scoaseră exclamații de surpriză în legătură cu schimbarea ei, dar una singură avu cruzimea să remarce faptul că sosise singură.

– Credeam că vei veni cu Jonathan, insistă aceasta pe un ton perfid.

Nicola simți că devine lividă și se bucură că lumina era atât de discretă încât să nu se observe. Chiar în acel moment, Jonathan pătrunse în sală, la braț cu Susan strălucitoare în rochia ei din lame auriu, cu spatele gol.

Se îndreptară în direcția opusă celei în care se

afla Nicola. Dacă Jonathan n-o văzu imediat, Susan în schimb o zări și stupefacția plină de gelozie pe care o citi pe fața ei o unse pe suflet ca un balsam.

Sigur, era o satisfacție că o impresionase pe Susan, dar victoria ei nu va fi completă decât atunci când îi va arăta lui Jonathan că și ea putea fi atrăgătoare. Pentru asta, trebuia să pună ochii pe un bărbat și, dacă se putea, să fie și cel mai seducător din toată adunarea.

Tânăra fată tocmai arunca o privire febrilă în jurul ei pentru a găsi persoana potrivită scopului, când Elizabeth, vecina ei de masă, îi dădu un cot.

– Auzi, știi cine a intrat acum în sală ? îi șopti ea la ureche.

– Nu, răspunse Nicola distrată. Despre cine vorbești ?

– De bărbatul acela de colo, care discută cu tatăl lui Jonathan. Nu știu despre cine e vorba, dar se poate spune că n-a prea făcut multe eforturi vestimentare. De altfel, la drept vorbind nici nu are nevoie... E frumos ca un zeu !

Cu mintea dintr-o dată în alertă, Nicola întoarse capul în direcția necunoscutului. Elizabeth nu exagerase, constată ea, ținându-și răsuflarea. De o statură atletică, bărbatul domina mulțimea cu înălțimea lui. Nu-i distingea prea bine trăsăturile de departe, dar era de ajuns să-i vezi ținuta trufașă ca să-i bănuiești siguranța de sine și puterea de seducție.

– Știu cine este, remarcă dintr-o dată Lisa. Este vorba despre unul dintre cei mai buni clienți

ai noştri. Mă mir că a venit, se pare că el detestă genul acesta de petreceri mondene.

Sosirea unui chelner cu un platou plin de bunătăţi le întrerupse discuţia. Nicola, care nu era obişnuită să bea, se afla deja la a doua cupă de şampanie, dar cu toate astea o acceptă. I se părea că alcoolul îi mai atenua încordarea. Nu se spunea că este bun pentru a-ţi înlătura inhibiţiile ? Era timpul să verifice exactitatea acestei teorii.

O jumătate de oră mai târziu, era la a treia cupă şi încă nu se hotărâse ce să facă mai departe, când îl zări pe Jonathan discutând aprins cu necunoscutul cel frumos la o masă învecinată. Nu-i dădea nici cea mai mică atenţie Susanei, care părea că se plictiseşte de moarte ascultându-i.

Se aflau la distanţă destul de mică şi Nicolei nu-i fu greu să-l studieze pe necunoscut.

Cu trăsături regulate şi armonioase, ar fi putut să pară chiar prea frumos dacă n-ar fi existat evidenta virilitate care emana din toată fiinţa lui şi expresia hotărâtă ce i se putea citi pe faţă. În comparaţie cu el, Jonathan, pe care ea îl considerase până acum cel mai frumos bărbat de pe pământ, îi păru dintr-o dată anost cu buclele lui blonde bine pieptănate şi cu obrajii rotunzi de adolescent. Cum putuse să se îndrăgostească de el ?

Dintr-o dată, luă hotărârea. Dacă va reuşi să atragă atenţia necunoscutului, partida era câştigată. Jonathan n-o să-şi creadă ochilor !

Ca să-şi atingă acest scop, nu exista altă soluţie decât să se lanseze. Niciodată până acum nu luase ea iniţiativa când fusese vorba de vreun bărbat, şi nu avea nici cea mai mică idee cum trebuie

să procedeze. Va avea oare curajul să treacă la acţiune şi să-şi renege astfel propria fire, discretă şi pudică ?

Ezită, dar ultimele scrupule se evaporară curând, alungate de ciudata euforie ce o cuprinsese după cele trei cupe de şampanie. I se părea că pluteşte, şi totul dintr-o dată părea extraordinar de simplu.

Cu o mişcare hotărâtă, se ridică şi se îndreptă spre Jonathan, cu un zâmbet seducător pe buze.

Jonathan fu primul care o observă, şi ea avu profunda satisfacţie să-l vadă făcând ochii mari sub efectul surprizei, în timp ce îi privea picioarele dezgolite până la jumătatea coapsei, şi sânii rotunzi pe care rochia se mula ca o a doua piele.

Ea îi susţinu privirea, cu acelaşi zâmbet seducător încremenit pe buze. Prefăcându-se că nici nu remarcă prezenţa Susanei, se aplecă peste masa lor.

– Salut, Jonathan, zise ea cu o voce care nu tremura.

Apoi se întoarse spre frumosul necunoscut.

– Dansaţi, domnule ? îl întrebă ea.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul în timp ce aştepta răspunsul. Ca prin ceaţă, zări privirea îngrozită pe care i-o aruncă Susan, şi stupoarea care se citea pe faţa lui Jonathan.

Se străduí să-i susţină privirea necunoscutului care încă nu scosese o vorbă. Pe chipul lui cu trăsături regulate ea citi mai întâi o oarecare uimire, apoi inima i se strânse când îi văzu privirea asprindu-se şi devenind rece ca gheaţa.

Cuprinsă de o spaimă bruscă, ea îşi înţelese

atunci nebunia gestului şi fu cât pe ce să se prăbuşească.

Cum putuse să se dea astfel în spectacol ? Dar prezenţa Susanei şi a lui Jonathan o împiedică să izbucnească în plâns. Cu preţul unui efort supraomenesc, reuşi să-şi ascundă suferinţa şi se rugă în gând ca necunoscutul să n-o umilească în plus, refuzând-o. Cu răsuflarea tăiată, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, aşteptă ca în chinurile iadului răspunsul lui, sigură că el o va refuza şi că această petrecere se va transforma într-o catastrofă.

Dintr-o dată, necunoscutul îşi puse mâna pe braţul ei într-un gest ferm şi blând totodată, care o făcu să se clatine. Alcoolul parcă se evaporase brusc şi toată atenţia Nicolei era de acum trează. Ce se va întâmpla ?

— Vă rog să mă scuzaţi, zise necunoscutul adresându-se celor doi de la masă. Se pare că doamna asta vrea să danseze...

Vocea lui gravă nu avea nici o urmă de ironie, numai că Nicola tresări când auzi cuvântul „doamnă" care i se păru că fusese rostit cu un oarecare subînţeles. Era evident că în ţinuta asta ea numai doamnă nu părea...

Privirea îngrozită a lui Jonathan se plimba de la unul la altul dar nu scoase o vorbă. În mod confuz, Nicola îşi dădu seama că el se simţea jignit văzând-o că-i scapă, dar nu îndrăznea să-l înfrunte pe necunoscut. Era evident că o comparaţie între ei doi nu putea fi decât în dezavantajul lui, şi Jonathan ştia asta. Faţă de interlocutorul său, atât de stăpân pe sine, cu o autoritate atât de naturală, Jonathan părea doar un puşti.

Aşadar, planul ei funcţiona ! gândi Nicola, uşurată doar pe jumătate. Nu numai că nu avusese loc catastrofa de care se temuse atât, dar fără voia ei alesese tocmai bărbatul potrivit, singurul în stare să-l pună la punct pe Jonathan.

— Pe curând, zise necunoscutul ridicându-se şi conducând-o spre ringul de dans.

Nicola se lăsă condusă cu docilitate, fără să se gândească la altceva decât la victoria ei asupra lui Jonathan şi la palma pe care acesta o încasa acum.

Dar imediat ce fu în braţele necunoscutului, nu se mai gândi decât la plăcerea de a se lăsa condusă şi se abandonă din nou delicioasei toropeli provocate de şampanie. În aşa măsură încât se împiedică şi fu nevoită să se agaţe de umărul cavalerului său.

— Cred că ţi-ar fi mai bine într-un pat decât pe un ring de dans, îi şopti el atunci la ureche.

În starea ei de semiconştienţă, Nicola avu o tresărire de luciditate. Cât de uşor putea fi trezită dorinţa unui bărbat, gândi ea, uimită şi măgulită totodată. Fusese de ajuns să-şi pună o rochie mulată, să-şi facă o nouă coafură şi să aibă îndrăzneală pentru ca bărbatul cel mai seducător din toată sala asta să se intereseze de ea şi s-o considere demnă să-i împartă patul ! Şi Jonathan, care o făcuse gâscă proastă, care spusese despre ea că nici măcar nu ştie să sărute ca lumea ! Nici n-o să-i vină să creadă când o va vedea plecând la braţul cavalerului ei !

— Dacă ţii neapărat, murmură ea, perfect conştientă de riscurile pe care şi le asuma, şi dacă

ești dispus să părăsești petrecerea atât de devreme...

– Să părăsesc petrecerea ? lansă necunoscutul pe un ton tăios.

– Da, bolborosi Nicola. Locuiești departe de aici ? Trebuie să ajung mâine dimineață la serviciu, altfel...

O voce în spatele ei o făcu să tresară. Era Jonathan.

– Nicola ! Vii la masa mea ? întrebă el pe un ton degajat care însă suna fals. De ce-mi dai plasă ? Astă-seară ești încântătoare...

Instantaneu, Nicola se crispă și fără să vrea se sprijini de brațul partenerului său. Reacția ei nu trecu neobservată de acesta. Cu o privire rece, aprecie situația.

Firește, el nu avea ce face cu adolescenta asta pe jumătate beată care-și oferea cu atâta ușurință trupul... În oricare altă situație, el ar fi lăsat-o baltă aici, după ce i-ar fi dat o lecție zdravănă de morală. Dar dacă o abandona acum însemna că o lasă pe mâinile acestui nenorocit de Jonathan, pentru care el nu avea decât dispreț. El n-o cunoștea pe fata asta, dar cu siguranță că nu merita o asemenea soartă.

– Îmi pare rău, Jonathan, dar e prea târziu. Nicki și cu mine tocmai ne pregăteam să plecăm.

Nicola încremeni în brațele lui. Îi spusese Nicki, așa cum îi spuneau părinții ei și prietenii cei mai apropiați. Și de data asta, își exprimase dorința de a-și încheia noaptea împreună cu ea.

Înainte chiar să înțeleagă ce se petrece, simți că el o cuprinde de talie și o conduce spre ieșire,

sub privirea uluită și furioasă a lui Jonathan. Ea ar fi trebuit să se bucure de această victorie atât de totală, dar evenimentele se precipitaseră într-atât încât nu mai știa ce să creadă, în afară de faptul că era pe cale să piardă controlul asupra situației.

– Ai un mantou ? o întrebă el aruncând o privire critică spre rochia ei.

– Nu, răspunse ea. Dar... Jonathan ?

– Jonathan ? Uită-l, nu este bărbatul care-ți trebuie, îi replică el imediat. Urmează-mă.

De data asta, Nicola își stăpâni cu greu o reacție de spaimă. Era evident că necunoscutul se grăbea s-o ducă acasă la el. În patul lui... În ce naiba se băgase ? gândi ea, neliniștită. Se aruncase în brațele unui bărbat pe care abia îl cunoscuse, la care se pregătea să-și petreacă noaptea, când ea încă era virgină ! Înnebunise de-a binelea ! O clipă, vru să-i explice că toată întâmplarea era o neînțelegere. Dar numai gândul că s-ar întoarce singură în sala în care avea loc recepția și ar întâlni privirea triumfătoare a lui Jonathan, fu de ajuns să o descurajeze.

Era prea târziu să mai dea înapoi. Îl urmă în tăcere pe necunoscut spre parcare. Ajunși aici, el îi deschise galant portiera mașinii, un Jaguar elegant, decapotabil. Interiorul mirosea grozav de bine, un amestec de piele luxoasă bine întreținută și un parfum subtil pe care Nicola îl recunoscu imediat ca fiind apa lui de toaletă.

Tulburată, își duse mâna la frunte și închise ochii.

– Sper că n-o să ți se facă rău tocmai acum ! spuse el.

Ea scutură doar din cap, incapabilă să scoată o vorbă. Adevărul era că, din cauza emoției și alcoolului, era cuprinsă de o asemenea toropeală încât curând trebui să lupte din răsputeri cu somnul.

– Acum, o să-mi spui unde locuiești și eu o să te conduc acasă, zise necunoscutul pe un ton imperativ pe care l-ar fi folosit și cu un copil.

Dar Nicola nu auzi nimic. Dormea deja buștean.

Necunoscutul îi aruncă o privire furioasă și oftă, exasperat. Ce-o să facă acum cu fata asta imposibilă, deghizată ca o dansatoare de cabaret, și despre care nu știa absolut nimic în afară de faptul că părea abia ieșită din adolescență ? Nu putea totuși s-o abandoneze pe șosea !

Din păcate, nu avea altă soluție decât s-o ducă la el, să o adăpostească peste noapte și s-o trimită acasă mâine dimineață, explicându-i că avusese noroc să dea peste el... Pentru că era sigur că un altul ar fi profitat de situație, de beția ei și de ușurința incredibilă cu care se purtase. Cu atât mai mult cu cât făcând abstracție de rochia ei provocatoare, de coafura incredibilă și de machiajul strident, era foarte drăguță.

Mai încercă o dată s-o trezească, dar în zadar.

Ea deschise o clipă ochii, bolborosi ceva ce el nu reuși să înțeleagă și adormi din nou profund.

Stăpânindu-și o reacție de enervare, el se hotărî până la urmă s-o ducă acasă la el. Iată un lucru care o să-i complice teribil existența, pentru că mâine dimineață devreme el va trebui să fie la aeroport... Dar n-avea ce face.

Fiind fratele mai mare a încă trei surori, își dezvoltase un important simț al responsabilității ; în nici un caz nu putea să o lase pe tânăra asta descreierată să se bage în vreun bucluc în care, altfel, cu siguranță ar fi intrat...

CAPITOLUL III

Nicola deschise ochii și aruncă o privire înspăimântată în jurul ei.

Prin jaluzelele întredeschise se filtra lumina zorilor. Camera în care ea se afla, decorată în nuanțe subtile și armonioase de bej și gri, cu câteva piese de mobilă modernă, i se păru imensă. La fel de imens era și patul cu cearșafuri mirosind plăcut a lavandă și în care ea se odihnea.

Brusc se ridică în șezut și constată cu groază că avea pe ea doar chiloții minusculi.

Unde se afla ? În ce loc misterios eșuase, și în ce condiții ? Și de ce era aproape goală ?

O durea capul, gura îi era ciudat de cleioasă. Puțin câte puțin, îi veniră în minte evenimentele din ajun. Își aminti de petrecerea dată în cinstea tatălui lui Jonathan, de cupele de șampanie de care cam abuzase și de impresia delicioasă că nu mai putea controla situația care urmase. Ce fusese oare în stare să facă, sub influența alcoolului ?

Se văzu dintr-o dată în brațele unui frumos necunoscut, lăsându se condusă pe acordurile unei melodii languroase. Amintirea aceasta se făcu din ce în ce mai precisă, ieșind parcă din ceturile subconștientului ei, și încremeni când își dădu seama în ce fel încheiase petrecerea.

Aseară, ea pur și simplu se aruncase în brațele acelui bărbat pe care nici măcar nu știa cum îl cheamă, și nu protestase deloc când el îi sugerase să sfârșească seara în pat, ba dimpotrivă...

Își duse mâna la gură pentru a-și reține o exclamație de groază și trase concluzia că se afla în patul acelui bărbat și că, după toate aparențele, peste noapte ei doi...

Distrusă, nu îndrăzni măcar să meargă cu acest gând până la capăt și-și stăpâni cu greu o senzație de greață. Era oare posibil ca ea să fi făcut dragoste fără să-și dea seama de nimic, fără ca măcar să observe pe trupul ei stigmatele acestei experiențe, despre care se spunea că era atât de marcantă ? Era de neconceput !

Când bărbatul acesta o posedase, ea era atât de amețită de băutură încât nu păstrase nici o amintire a celor întâmplate...

Cum putuse să se pună cu bună-știință într-o situație atât de sordidă ? își zise ea, cu un puternic sentiment de dezgust față de ea însăși. Își pierduse virginitatea în brațele unui bărbat despre care nu știa nimic și, ca să pună capac la toate, ea uitase absolut totul !

În zadar încerca să-și adune în minte secvențele acestei întâmplări. La un moment dat, ușa se deschise și în prag apăru o siluetă înaltă.

La lumina zilei, necunoscutul părea și mai bine clădit decât în amintirile ei. Se pare că tocmai ieșise de sub duș, judecând după prosopul înfășurat în jurul șoldurilor și după părul castaniu încă umed.

Cu musculatura lui impozantă şi cu picioarele astea lungi, era însăşi imaginea virilităţii triumfătoare, gândi Nicola, cu răsuflarea tăiată. Cum să-şi fi petrecut ea noaptea în braţele acestea puternice şi să nu-şi amintească nimic ?! Trebuie să fi fost beată moartă...

Bărbatul aducea un platou pe care-l puse pe noptieră, şi pe care Nicola observă o ceaşcă de cafea şi un corn. Fără să remarce gestul de retragere al Nicolei, el rupse în sfârşit tăcerea.

— Mă bucur că te-ai trezit, pentru că eu va trebui să plec într-o jumătate de oră. În drum spre aeroport, o să te duc acasă, continuă el cu o voce în care nu se ghicea nici cea mai mică urmă de jenă. Ţi-am adus cafea. Dacă ai nevoie şi de o aspirină, găseşti în baia alăturată.

Vorbea atât de tăios ! gândi Nicola, şocată. După tot ce împărtăşiseră împreună, nici un cuvânt cu care măcar să o facă să se mai relaxeze, dacă nu chiar s-o facă să se simtă mai în largul ei ! Ar fi trebuit să-şi dea seama că ea murea de ruşine !

Când el se aşeză pe marginea patului, inima Nicolei începu să bată nebuneşte.

— Eşti foarte palidă, zise el atunci pe un ton neutru. Ar trebui să te duci să-ţi dai cu apă rece pe faţă.

Ea făcu un efort să se stăpânească şi să-şi păstreze o oarecare demnitate.

Deodată, îşi observă imaginea reflectată într-o oglindă pusă pe noptieră şi-şi dădu seama cu stupefacţie că nu mai avea nici cea mai mică urmă de machiaj. Bărbatul trebuie să fi observat gestul

pe care ea îl făcu atingându-şi obrazul precum şi semnificaţia acestuia, pentru că-i spuse :

— Eu ţi-am înlăturat toată porcăria aia.

Aşadar, el o demachiase fără ca ea să simtă ! Ce alte lucruri o mai fi făcut, şi pe care ea nu le va afla niciodată ? se întrebă, roşind fără voia ei.

De data aceasta, situaţia îi apăru în toată oroarea ei. Îşi petrecuse noaptea în braţele unui bărbat, care o făcu se femeie, şi ea nu va şti niciodată ce s-a întâmplat în realitate ! I se păru dintr-o dată că trupul ei nu-i mai aparţine, că fusese deposedată de ceea ce avusese mai preţios...

Cum putea un bărbat să fie atât de abject încât să profite astfel de slăbiciunea cuiva ? Cum putuse să facă dragoste cu o femeie inconştientă ? Firesţe, ea fusese cea care-l provocase, dar cum şi-ar fi putut ea imagina un sfârşit atât de sordid ?

El se mişcă uşor pe marginea patului şi ea se retrase ca şi cum s-ar fi temut să n-o atace din nou.

* * *

În faţa unei asemenea reacţii, Matt îşi încruntă sprâncenele.

Descreierata asta nu cumva nu şi-o fi imaginând că el a profitat de situaţie ? Această ipoteză i se păru atât de grotescă încât, dacă fata n-ar fi avut mutra asta atât de disperată, el ar fi izbucnit în râs. Fusese atât de lipsită de apărare, şi se abandonase cu atâta încredere în braţele lui atunci când o dezbrăcase şi demachiase înainte de a o duce în pat

și a o înveli, așa cum 'ar fi făcut-o pentru una din surorile lui ! Nici măcar o clipă nu se gândise la altceva decât s-o protejeze împotriva ei înșăși.

Hotărât lucru, ea habar n-avea ce noroc avusese să dea peste el, își zise Matt. Dar părea atât de irresponsabilă, de descreierată, încât poate că nici nu fusese conștientă de pericolele la care se expunea.

Lui nu-i trebuise prea mult timp ca să înțeleagă că ea era îndrăgostită de filfizonul acela de Jonathan Hendry, și nu găsise altceva mai bun de făcut ca să-i stârnească gelozia decât să se arunce în brațele primului venit. Adică în brațele lui... Dacă n-ar fi insistat să plece cu ea când Jonathan, vizibil vexat, revenise la atac, ea probabil că și-ar fi sfârșit noaptea în brațele acestuia. Pentru ca, chiar de a doua zi, să fie lăsată baltă, fără nici o îndoială.

Scrută o clipă chipul neliniștit al fetei. Părea atât de vulnerabilă încât el consideră necesar să-i dea o lecție bună, pentru a o învăța o dată pentru totdeauna să se ferească de bărbați.

O idee îi încolți dintr-o dată în minte. Din moment ce era evident că ea credea că el abuzase de ea, nu va face nimic ca s-o contrazică, ba dimpotrivă. În felul acesta, poate că va înțelege ce riscant este să te joci cu poftele bărbaților ? Și, după ce ea o să fie suficient de înspăimântată, o să-i mărturisească faptul că între ei nu se petrecuse nimic. Ea o să treacă printr-o spaimă grozavă, dar experiența aceasta îi va fi salutară.

Sigur, procedeul era cam crud, dar fără îndoială că se va dovedi eficace.

Așa că, în loc să se îndepărteze așa cum avusese de gând la început, se apropie și mai mult de Nicola.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă el cu vocea lui gravă. Aseară nu păreai atât de speriată...

Văzu aprinzându-se în ochii fetei o licărire de spaimă și, cuprins de milă, vru să-i spună adevărul. Dar, pentru binele ei, se hotărî să continue jocul.

— Nu te-am dezamăgit, nu-i așa ? Știu că pentru tine era prima oară, dar ai fost foarte la înălțime.

Își puse o mână pe umărul Nicolei și fu surprins de căldura pielii ei. Încă doar câteva minute, gândi el, și va înceta această farsă.

Încremenită de frică Nicola închise ochii. Necunoscutul era atât de aproape încât ea îi putea simți răsuflarea mângâindu-i ceafa. De n-ar încerca încă o dată să... gândi ea, neliniștită. De data aceasta, ea se va lupta, dar el era atât de puternic încât bătălia era pierdută dinainte.

— Ce se întâmplă ? murmură el atunci, în timp ce mâna îi cobora spre sânii ei. Prin cearșaful cu care ea se acoperise, le simți rotunjimea și cuprinse unul în palmă. Nicola tresări, tulburată de această atingere intimă, și Matt se gândi că poate lecția fusese prea dură. Dar fata, nemișcată, nu încercă să se ferească de acest contact. Cu buzele întredeschise, cu răsuflarea precipitată, cu ochii pe jumătate închiși, rămăsese ca împietrită, la cheremul acestui bărbat ale cărui mângâieri îi anihilau orice reacție.

Atunci, cedând dorinței crescânde, mânat de o

forță incontrolabilă, Matt se aplecă spre ea și îi cuprinse buzele.

De data asta, Nicola reveni la realitate. Cu o mișcare bruscă, se îndepărtă de agresorul său, fără să-și dea seama că în felul acesta, cearșaful alunecă și ea rămâne dezgolită.

Era atât de frumoasă, atât de lipsită de apărare, cu aerul acesta de adolescentă speriată, în ciuda rotunjimilor ei voluptuoase, încât, pentru o clipă, Matt își imagină că o posedă, că o învață gesturile dragostei, că o simte, că o aude gemând de plăcere. Niciodată nu mai fusese pradă unei dorințe atât de brutale, atât de animalice.

Ea continua să se zbată pentru a se elibera, fără să-și dea seama că astfel îi exacerba și mai mult dorința. Încercă s-o rețină, dar, în timpul mișcării bruște pe care o făcu, prosopul pe care și-l înfășurase în jurul șoldurilor se desfăcu și rămase gol...

În fața privirii îngrozite pe care Nicola i-o aruncă, el înțelese cât de inocentă era aceasta și-și recăpătă imediat controlul. Judecând după ochii ei mari de uimire, era evident că nu mai văzuse până acum un bărbat cuprins de dorință așa cum era el acum .. Ea era așadar și mai irresponsabilă decât și-o imaginase el.

Hotărât lucru, în toată această afacere, el fusese lipsit de perspicacitate, își zise Matt, tulburat și simțindu-se vinovat.

Pentru ca tot jocul acesta să nu ia o întorsătură nedorită, trebuia să pună capăt acestei situații ciudate.

Cu fermitate, îi luă mâna fetei și o lipi de el.

— Vezi ce influență ai asupra mea ? murmură el.

În fața chipului descompus al Nicolei, el își regretă gestul îndrăzneț și voit provocator, dar era prea târziu. Vrând s-o sperie pentru ca niciodată să nu mai aibă un comportament atât de ușuratic, el reușise s-o traumatizeze cumplit...

Înțelese atunci că mersese prea departe. Se jucase cu focul vrând să-i dea această lecție și nu reușise decât să-și terorizeze eleva. Se pregătea ca, în sfârșit, să-i dezvăluie adevărul și să-i prezinte scuzele sale, când sună telefonul.

— Nu te mișca, mă duc să vorbesc din salon ! zise el ridicându-se dintr-un salt. Mă întorc într-o clipă.

Imediat ce el ieși din încăpere, Nicola sări jos din pat, cu inima bătându-i puternic.

Tremurând din cap până-n picioare, aruncă o privire speriată în jurul ei căutându-și hainele. Acestea erau puse grămadă pe un fotoliu, și ea le luă în grabă. În timp ce se îmbrăca repede, auzea de dincolo de ușă vocea necunoscutului. De-ar dura cât mai mult timp această conversație providențială ! se rugă ea în gând. Era singura ei șansă de salvare.

Din fericire, ruga ei fu împlinită. Imediat ce se îmbrăcă, se strecură cu pași furișați spre holul de la intrare, în timp ce conversația telefonică se prelungea. Fără să facă nici cel mai mic zgomot, descuie ușa și se trezi pe palier, într-un loc ce trebuie să fi fost o reședință de lux judecând după mocheta groasă și după aplicele luminoase scumpe

de pe pereți. Doar câteva minute, și va fi liberă, gândi Nicola așteptând liftul.

Ajunsă la parter, mai mult alergă decât merse pentru a traversa holul cel mare pardosit cu dale de marmură, sub privirea uimită a unui portar cu cnipfu.

În sfârșit, ajunse afară cu bine.

Pe străzile acestui cartier pe care Nicola îl recunoscu a fi unul dintre cele mai șic din Londra, pentru că trecuse de mai multe ori pe aici, un soare vesel lumina imobile particulare somptuoase și reședințe elegante.

De cealaltă parte a străzii, zări o stație de autobuz. Și tocmai sosea unul. Fără să-i pese de pericol, ea traversă strada în diagonală, atrăgându-și astfel furia unui automobilist care o claxonă nervos.

Dar ei nu-i păsă. Esențialul era să ajungă cât mai repede acasă, pentru a scăpa de privirile celorlalți, pentru a se încuia în camera ei și a plânge pe săturate.

Când urcă în autobuz, soferul acestuia o întâmpină cu o remarcă dezaprobatoare.

— Ar trebui să fiți mai atentă când traversați, domnișoară. Altfel, o s-o pățiți într-o bună zi, spuse el pe un ton sever.

O s-o pățească ! După toate prin câte trecuse, asta nu mai însemna mare lucru pentru ea !

Soferul nu mai insistă, dar privirea critică pe care i-o aruncă Nicolei spunea multe. Probabil, o drogată care nu avea nici cu ce să-și cumpere măcar o ținută decentă. Cu rochia asta mulată care-i ajungea doar până la jumătatea coapselor,

foarte frumoase de altfel, cu siguranță nu trecea neobservată. Într-o bună zi, o să aibă într-adevăr necazuri...

* * *

Timp de trei zile, la birou. Nicola suportă fără să clipească comentariile răutăcioase ale lui Jonathan despre cel pe care el îl numea M.H. și despre ceea ce s-a întâmplat între ei după recepție. Apoi, când el o întrebă pentru a nu știu câta oară ce-i mai face amantul, ea își dădu seama că nu-i va mai putea suporta mult timp sarcasmele. Pentru a-și putea păstra bruma de echilibru nervos care-i mai rămăsese, singura soluție era să părăsească biroul.

De altfel, dorința ei cea mai arzătoare era să se îndepărteze cât mai curând posibil de Jonathan și de tot ceea ce-i reamintea de seara aceea fatală și de decăderea ei.

În timpul zilei reușea să nu se gândească prea mult la acest misterios M.H. Dar nopțile îi erau pline de vise tulburătoare în care el juca rolul principal, și în care se contopea în mod confuz ficțiunea cu realitatea. Realitatea mâinilor posesive ale necunoscutului, a buzelor lui fierbinți lipite de ale ei, amestecată cu ceea ce trebuie să se fi petrecut în noaptea aceea în patul lui și ea nu va ști niciodată...

Timp de o săptămână, Nicola trăi cu spaima că s-ar putea să fie însărcinată. Când, în sfârșit, se liniști, puse întârzierea neobișnuită care o spe-

riase pe seama traumatismului psihic pe care-l suferise.

Veni apoi timpul întrebărilor asupra ei însăşi, asupra acestei alte persoane care devenise după noaptea aceea petrecută în braţele unui străin.

Fie că-şi dorea sau nu lucrul acesta, fie că păstra sau nu amintirea celor întâmplate, ea nu mai era aceeaşi.

Fără voia ei, devenise femeie, şi nu va mai putea fi niciodată fata lipsită de griji de odinioară.

Era marcată pentru totdeauna cu pecetea vinovăţiei. Nu mai avea nici un pic de respect faţă de propria-i persoană a cărei imagine era distrusă în ochii ei.

Toată viaţa va plăti faptul de a se fi jucat cu trupul ei fără să măsoare consecinţele faptelor sale.

Nu mai îndrăznea să privească nici un bărbat în faţă, de teamă ca acesta să nu ghicească ce i se întâmplase şi să profite de ea. Singura ei dorinţă era să se ascundă, să scape de privirile bărbaţilor.

La opt zile după recepţia care-i răvăşise viaţa, îşi dădu demisia, îşi plăti chiria restantă şi se întoarse acasă, la familia ei.

* * *

La câteva zile după plecarea Nicolei, Matt se întoarse de la New York. În ciuda mulţimii de treburi pe care le avea de rezolvat, căută prin toate

mijloacele să intre în contact cu ciudata fată care-şi petrecuse noaptea la el, dar tentativele lui nu dăduseră nici un rezultat.

Când ea fugise în dimineaţa aceea, Matt nu-şi dăduse seama imediat de consecinţele acestei dispariţii. Dar curând, realiză cât de traumatizant ar putea să fie pentru ea ceea ce el o făcuse să creadă că se întâmplase. Trebuia neapărat ca ea să ştie că între ei nu se întâmplase nimic.

Dar în ciuda tuturor eforturilor lui, nu-i mai dădu de urmă. Firma de arhitectură a tatălui lui Jonathan la care se adresă imediat ce se întorsese de la New York, nu fu în măsură să-i dea nici cea mai mică informaţie despre această persoană pe care o angajaseră de puţină vreme. Află doar că plecase de pe o zi pe alta, fără să le spună unde se duce.

Săptămânile trecură. Încet-încet, prins de ritmul excesiv al vieţii lui profesionale, Matt uită acea noapte ciudată.

Totuşi, din când în când, amintirea necunoscutei îi revenea în memorie. Atunci, se simţea cuprins de o stranie şi neobişnuită tulburare. Revedea cu o uimitoare precizie ochii mari, albaştri, înspăimântaţi ai tinerei fete, gura ei senzuală, rotunjimea şi căldura sânului ei sub mângâierea palmei lui.

Îi era cu atât mai greu să înţeleagă de ce îl impresionase într-o asemenea măsură, cu cât nu-i stătea în obicei să fie atât de vulnerabil în faţa femeilor.

Nu era dornic să se fixeze la o relaţie stabilă, aşa că se mulţumea de obicei cu legături trecătoare,

cărora le punea capăt imediat ce cuceririle lui întâmplătoare îi cereau un angajament sentimental.

De ce atunci această necunoscută își lăsase pecetea în memoria lui, ca nici o altă femeie dinaintea ei ?

De ce simtea această intensă emoție de câte ori și-o amintea ? atât de fragilă și în același timp atât de atrăgătoare ?

Curând însă, reuși să-și alunge din minte aceste amintiri. La ce bun să tot revadă trecutul și să-și pună atâtea întrebări ? Uneori este inutil, și chiar periculos, să cauți să pătrunzi unele mistere...

Cu atât mai mult cu cât cu siguranță că n-o va mai vedea niciodată pe necunoscuta căreia nu-i știa nici măcar numele de familie.

*
* *

Lătratul îndepărtat al unui câine o readuse pe Nicola la realitate.

Trecuseră anii, dar traumatismul suferit în trecut nu se atenuase. Până la sfârșitul zilelor ei, va avea aceeași senzație de dezgust la gândul că făcuse dragoste cu un bărbat și nu păstrase nici cea mai mică amintire.

Se debarasase de multă vreme de machiajul și rochia aceea, și luni de zile se pieptănase cu coc pentru a-și ascunde permanentul, care până la urmă dispăruse, dar sentimentul de vinovăție care o măcina era la fel de viu.

Iată de ce, de atunci, ducea o viață marcată

de discreție și pudoare, căutând prin toate mijloacele să treacă neobservată de bărbați.

Uneori, când stătea la taclale cu prietenele ei apropiate, acestea vorbeau despre logodnicii lor de moment evocând în glumă unele amănunte mai picante. Atunci, Nicola zâmbea cu un aer absent și făcea în așa fel încât să schimbe subiectul.

Ea nu avea nimic de spus despre asemenea lucruri. Mai întâi, pentru că singura ei experiență sexuală nu-i lăsase nici o amintire, și apoi pentru că relația ei cu Gordon era mai mult decât nesemnificativă pe plan fizic.

Pe Gordon nu-l interesa lucrul acesta, și era unul din motivele care o făcuseră pe Nicola să-l accepte ca prieten. Cu el, în afara unor sărutări fugare, nu se punea altă problemă, și tocmai această liniște era ceea ce căuta ea.

În unele nopți totuși, se trezea tresărind, cuprinsă de o neliniște confuză. Atunci, în întuneric, visa la ceea ce prietenele ei aveau și ea nu va cunoaște niciodată, adică o relație de dragoste înfloritoare, perspectiva unei vieți în doi, bucuria dorinței împărtășite și a senzualității satisfăcute.

Dar foarte repede, revenea la realitate. Fericirea aceasta nu era pentru ea, pentru că propria ei imagine ca femeie era murdărită pentru totdeauna. Din vina ei...

Firește, poate că altele ar fi reacționat mult mai puțin dramatic într-o asemenea situație. La urma urmei, inconștiența de care dăduse dovadă nu era lucru rar la unele adolescente, și comportamentul ei, sigur, stupid și periculos, nu-i dăunase decât ei înșăși.

Dar în loc să privească mai detaşat evenimentele şi să-şi minimalizeze vina, ea se complăcea într-o autocritică distructivă şi obsesivă.

Nimeni nu aflase vreodată ceva despre acest episod. Nicola îşi ducea singură povara, ceea ce agrava şi mai mult incapacitatea ei de a o accepta.

Poate că cineva care ar fi ascultat-o cu atenţie ar fi reuşit să deblocheze situaţia, s-o ajute pe fată să vadă lucrurile la adevărata lor dimensiune... Dar Nicola nu se simţea în stare să-şi mărturisească secretul cuiva.

Oftă adânc, şi Honey se ridică leneşă şi se frecă de picioarele ei. Gestul acesta afectuos lumină chipul Nicolei cu un zâmbet.

– Oh ! Honey, murmură ea, mângâind-o. Ce-o să mă fac dacă mă recunoaşte ?

Luptând împotriva sentimentului de panică ce punea stăpânire pe ea la acest gând, încercă să se liniştească. Dacă Matthew Hunt nu făcuse până acum nici o legătură între ea şi tânăra care-şi petrecuse noaptea la el cu opt ani în urmă, înseamnă că nu mai exista nici un pericol în acest sens.

Şi totuşi, nu reuşea să se simtă uşurată. Cine ştie, poate că într-o zi, când ea se va aştepta mai puţin, un gest, o intonaţie a vocii îl va ajuta pe noul ei patron să facă legătura ? În ziua aceea, pentru ea lumea întreagă se va prăbuşi...

Bineînţeles, atitudinea cea mai înţeleaptă ar fi fost să-şi dea demisia şi să părăsească oraşul, pentru a pune între ei o distanţă cât mai mare şi pentru a nu mai risca să fie recunoscută. Dar cum să le explice părinţilor şi prietenilor ei apropiaţi o asemenea decizie ?

Cunoscându-i ataşamentul faţă de oraş şi interesul pe care-l avea pentru munca ei, cu siguranţă că vor fi uimiţi de o asemenea hotărâre. Nu se simţea în stare să le înfrunte întrebările şi să le dea răspunsuri potrivite.

* * *

– A fost plăcută plimbarea ? întrebă doamna Linton pe un ton vesel. Tatăl tău abia s-a întors şi am făcut un ceai. Ah ! era să uit : ţi-a telefonat Christine. Mi-a zis să-ţi reamintesc că te aşteaptă neapărat la cină săptămâna viitoare.

– Da, îmi notasem, îi răspunse Nicola.

Christine era una dintre cele mai vechi prietene ale ei. Era căsătorită cu Mike, un avocat care tocmai îşi deschisese un cabinet. Încetase să mai lucreze pentru a se ocupa de cei doi copii mici şi pentru a-şi ajuta soţul la contabilitate.

Când îi vedea pe cei doi atât de fericiţi şi echilibraţi, Nicola se bucura, firește, dar uneori avea o strângere de inimă când îşi vedea prietena atât de îndrăgostită de soţul ei. Ea nu va avea parte niciodată de o asemenea bucurie...

– Cum este noul tău patron ? o întrebă domnul Linton aşezându-se pe canapeaua din salon.

La această întrebare atât de simplă la care ea totuşi se aşteptase, Nicola încremeni. Iată ce-o aştepta de acum înainte când cineva o va întreba despre Matthew Hunt, gândi ea, chinuită. Stânjeneala, ruşinea, teama de a se da de gol...

– Este un profesionist cu experienţă, zise ea stăpânindu-şi cu greu prin minune tremurul vocii. Dar este cam devreme ca să ştiu mai multe. Nu l-am văzut decât câteva ore şi atât.

– După câte am auzit eu, este un negociator redutabil şi un tip de muncitor neobosit. Cred că a făcut o afacere foarte bună cumpărând această întreprindere. O dată integrată în reţeaua lui, aceasta nu va putea decât să se dezvolte. Are de gând s-o conducă chiar el ?

– Nu. Intenţionează să numească un director general, pe care-l va lua de la una dintre celelalte societăţi ale lui.

– Şi care va deveni atunci şeful tău direct, nu-i aşa ? întrebă doamna Linton servind ceaiul.

– Da, răspunse Nicola.

Era singura latură pozitivă, gândi ea. Cel puţin, nu va fi toată ziua în preajma lui Matthew Hunt...

– Mai dă-ne nişte amănunte ! Cum arată ? Este tânăr, frumos ? E însurat ?

Tânăra femeie puse ceaşca de ceai pe măsuţă şi-i aruncă o privire agasată mamei sale. Ca întotdeauna, aceasta încerca să-i trezească interesul Nicolei şi pentru alţi bărbaţi decât Gordon. Nici nu ştia biata doamnă Linton că se afla pe un drum greşit...

– Te rog, mamă... murmură ea pe un ton obosit.

– Oh ! nu mi-o lua în nume de rău, Nicola ! Ştii doar că nu am nimic împotriva lui Gordon, dar sinceră să fiu, nu mi se pare prea amuzant. Ai putea cu siguranţă să...

– Deocamdată, Gordon îmi este doar prieten, nimic mai mult, îi tăie vorba Nicola.

– Foarte bine, foarte bine, îi replică doamna Linton cu o mutră îmbufnată. Nu mă interesează, dar sunt curioasă să ştiu cum arată noul tău patron...

CAPITOLUL IV

Mama ei nu era singura care-şi punea întrebări despre Matthew Hunt. Nicola îşi dădu seama de asta a doua zi dimineaţa când ajunse la serviciu. Prin birouri, trăncăneala era în toi şi toată lumea nu mai contenea cu laudele despre farmecul lui uluitor şi despre evidenta lui autoritate naturală.

Fără nici o îndoială, impresionase puternic întregul personal. Toţi sperau, fără s-o spună, că el va insufla un nou avânt întreprinderii, care în ultima vreme amorţise încetişor, pierzând cu regularitate segmente de piaţă.

Nicola se simţi uşurată când află de la Evie că Matthew Hunt nu le va mai face nici o vizită până spre sfârşitul săptămânii. Sarcini mai urgente îl chemaseră la Londra, şi era deci foarte probabil ca numirea unui nou director general să nu intervină atât de curând.

In acest interval, Alan va asigura conducerea întreprinderii, ocupându-se de afacerile curente până la plecarea lui definitivă. Contrar obiceiului, el hotărâse să nu marcheze această plecare printr-o ceremonie oficială. Aşa că nu vor exista nici dineu

de gală, nici bufet rece, nici cadouri, lucru de care Nicola se mirase, deşi înţelegea motivele profunde ale acestui om rănit.

Ştia totuşi că, mai ales muncitorii, mai puţin preocupaţi de problemele personale ale lui Alan, vor accepta cu greu ca directorul lor să dispară atât de discret.

* * *

Joi dimineaţa, vestea sosi pe neaşteptate : a doua zi, vineri, Matthew Hunt va fi în întreprindere pentru a-l prezenta pe noul director general.

Nu le mai rămăsese prea mult timp funcţionarilor pentru a se asigura că toate contractele erau puse la zi, şi că totul era în ordine pentru a-l întâmpina cât mai bine pe noul patron.

Nicola îşi consacră ziua unei inspecţii generale prin diferite servicii şi unui control riguros al propriilor dosare.

In ciuda faptului că urma să plece atât de curând de la direcţia întreprinderii, Alan afişa o indiferenţă absolută, dovadă, dacă mai era nevoie, a incapacităţii lui de a conduce o afacere. La drept vorbind, gândi Nicola când intră în biroul lui după ce ciocănise discret, şi văzându-l cu privirea pierdută în spatele unui teanc de hârtii în dezordine, Alan îşi părăsise de multă vreme — din punct de vedere mental — postul de director, chiar dacă se mai afla aici prin prezenţa lui fizică. Chiar din ziua în care fiul lui murise, ceva se rupsese în el, şi nimic după aceea nu mai putuse să-i redea pofta de

viață, de luptă pentru binele întreprinderii căreia i se consacrase totuși pe deplin până acum.

– Vrei să te ajut să-ți clasezi dosarele ? îl întrebă cu blândețe Nicola. Cel puțin să facem ordine, din moment ce va trebui să eliberăm biroul pentru când vei dori să-l iei de aici. Este o mobilă superbă !

Alan aruncă o privire indiferentă spre imensul birou de acaju cu picioare sculptate.

– Da, l-am cumpărat de la un anticar cu un preț fabulos, cu multă vreme în urmă. Dar am de gând să-l las aici...

Zâmbi cu amărăciune.

– La ce bun să-l mai aduc acasă ? adăugă el pe un ton obosit. Acum, n-o să-mi mai folosească la nimic.

Cu inima strânsă, Nicola nu-i răspunse, dar își promise în gând că va veghea ca biroul să fie pus într-un loc sigur. Într-o bună zi, Alan va regreta că-l abandonase și va fi bucuros să-l regăsească în bună stare.

* * *

În aceeași seară, când se întoarse acasă, mama ei o întâmpină cu un aer surprins.

– Este destul de târziu ! Ce ți s-a întâmplat ? o întrebă ea.

– Am avut de revăzut niște acte. Știi, la birou este o harababură ca pe câmpul de luptă ; noul director general sosește mâine, îi explică Nicola. Trebuie să punem totul la punct. A sunat Gordon ?

– Nu, nu te-a căutat nimeni la telefon.

Nicola își stăpâni o izbucnire de enervare. Fusese stabilit că Gordon va trece pe la ea să o ducă la un concert în oraș și că-i va confirma ora prin telefon. Atunci, de ce nu dăduse nici un semn de viață ?

Făcu un duș și-și schimbă taiorul sobru de serviciu cu niște blugi și un tricou care-i dădeau aerul unei adolescente punându-i în valoare silueta suplă, și-i telefonă mamei lui Gordon.

Pentru că, la cei treizeci și patru de ani ai lui, Gordon locuia încă împreună cu mama lui...

Când Nicola se mirase că el nu prea se grăbise să se mute în propriul său apartament, Gordon îi răspunsese destul de sec că mama lui era singură de când rămăsese văduvă, că avea o sănătate fragilă, și că avea nevoie ca el să locuiască acolo. Nicola considerase atunci mai prudent să nu insiste. De altfel, nu era ea cea mai potrivită ca să facă comentarii asupra acestui subiect. Nu locuia ea însăși împreună cu părinții, numai din plăcerea de a fi în preajma lor ?

– Cine este la telefon ? întrebă vocea nazală a mamei lui Gordon.

Nicola o salută și se prezentă, cerându-i să vorbească cu Gordon.

– Este la masă, auzi ea răspunzându-i-se pe un ton sec. Ți-l dau imediat, dar sper să nu-l ții prea mult de vorbă, ca să i se răcească supa.

Hotărât lucru, doamna Jones era de-a dreptul dezagreabilă, gândi tânăra femeie agasată, așteptându-l pe Gordon la telefon.

Când acesta răspunse în sfârșit la telefon, ea

simți imediat după timbrul vocii lui că se simțea stingherit.

– Nicola ? Ah ! Tu erai ! Bună seara, zise el.

– Așadar ? exclamă ea direct fără să mai încerce să-și ascundă iritarea. Credeam că vii să mă iei ca să mergem la concert !

– Păi... bolborosi Gordon, vizibil jenat. Tocmai voiam să te anunț... Mama nu se simte prea bine și prefer să stau astă-seară acasă.

După un scurt schimb de cuvinte, Nicola închise telefonul fără să-i mai ceară nici o explicație. Apoi, rămase îndelung nemișcată, cu mâna pe receptor.

Nu numai că, o dată în plus, Gordon prefera să rămână în compania mamei sale decât a ei, dar nici măcar nu-și dăduse osteneala s-o anunțe că-și schimbase planurile pentru această seară.

De data asta, exagerase ! Cu atât mai mult cu cât el fusese cel ce sugerase să meargă împreună la concert, el insistase ca ea să-l însoțească deși ea nu fusese prea încântată.

Furioasă, se hotărî să se ducă în vizită la Christine, care locuia în apropiere, pentru a-și mai schimba gândurile.

– Îți dai tu seama că dacă eu n-aș fi luat inițiativa să-l sun, l-aș fi așteptat și acum ca o tâmpită ! îi explică ea Christinei imediat ce intră în casă.

– Fie vorba între noi, Nicola, nu văd de ce te enervezi atât din cauza lui Gordon, îi răspunse Christine după un timp de gândire. Sunt sigură că, în fond, tu nici nu ții la el. E de ajuns să vă priveas-

că cineva împreună doar cinci minute ca să-și dea seama că nu aveți nimic în comun.

– Poate că-i așa, dar... începu Nicola cu o voce ezitantă

– Oh, te rog, Christine, să nu mai vorbim despre asta ! răspunse Nicola, ocolind întrebarea.

Și începu, cu abilitate, să discute cu Christine despre copiii acesteia, subiect pe care prietena ei l-ar fi discutat la nesfârșit.

* * *

A doua zi dimineața, Evie o întâmpină pe Nicola cu un aer conspirativ.

– Domnul Hunt este aici, șușoti ea. Dar contrar a ceea ce anunțase, a venit singur.

Nicola își dăduse seama de prezența lui Matthew înainte chiar de a intra în birou. Într-adevăr, zărise în parcare un superb Jaguar care nu putea fi decât al lui. Hotărât lucru, personajul acesta avea nenumărate fațete, gândi ea amintindu-și de Land Roverul prăpădit cu care venise data trecută.

– Ce bărbat, patronul ăsta nou ! exclamă Evie cu o voce tremurată. Dacă nu l-aș avea pe Danny al meu...

Punctă această remarcă cu un chicotit strident care puse la încercare nervii deja iritați ai Nicolei. De ce se credea Evie obligată să facă astfel de comentarii asupra fizicului lui Matthew ? Cui nu i s-ar fi părut seducător ?

O asculta distrată pe secretară care o întreba ceva despre o comandă, când ușa se deschise.

Cu zâmbetul pe buze, mai elegant ca niciodată într-un costum din trei piese de o croială impecabilă, cu o cămașă roz-pal care-i dădea o notă tinerească, Matthew Hunt le privi pe cele două femei.

Privirea lui nu făcu decât să treacă peste Evie, care roșise toată de emoție, dar întârzie atât de mult asupra Nicolei încât aceasta fu cuprinsă de o teamă cumplită. De ce o scruta el astfel ? Remarcase oare dintr-o dată vreun detaliu ce îi reamintise de tânăra fată care, sub influența alcoolului, i se dăruise cu opt ani în urmă ?

Paralizată de spaimă, susținu totuși această privire pătrunzătoare, cu prețul unui efort supraomenesc.

Foarte încet, el examină ținuta de serviciu a Nicolei, o fustă plisată bleumarin de o lungime mai mult decât rezonabilă, bluza albă cu lavalieră cu buline, apoi privirea i se opri pe fața albă ca de porțelan a tinerei femei pentru a se fixa în sfârșit pe buzele frumos conturate.

— Alan este aici ? întrebă el în sfârșit.

Nicola îi răspunse negativ explicându-i că Alan se dusese la un client cu care avea de rezolvat o problemă urgentă. Din lolalitate față de fostul ei patron, ea se feri să adauge că acel client, nemulțumit de întârzierea lucrărilor, îl chemase pe Alan ca să-i ceară o explicație.

— Unde ? La șantierul de construcție al magazinului din centru ? reluă Matthew. Am răsfoit puțin dosarul acesta, și mi se pare că termenele vor fi greu de respectat. Sper că nu s-a semnat nici o penalizare de întârziere. Dar o să văd eu asta mai târziu.

În clipa aceea, interveni Evie.

— Doriți o ceașcă de cafea, domnule Hunt ? întrebă ea cu un zâmbet tâmp.

Matthew se întoarse către fată. În privirea pe care i-o aruncă lui Evie, Nicola surprinse o licărire ce o uimi și o răni totodată. Era evident că Matthew o găsea încântătoare pe Evie, și-și manifesta interesul față de ea cu indulgența amuzată a unui adult față de o fetiță.

Câtă deosebire față de modul sever și atent cu care o examinase pe ea adineauri ! gândi Nicola cu o ciudată strângere de inimă. De ce nu avea și ea dreptul la această indulgență ?

Curând însă își reveni. Evie se comporta ca o femeie-copil, și bărbații o tratau ca atare. Pe când ea, nu avea decât dispreț față de acest tip de comportament și, dimpotrivă refuza să se folosească de feminitatea ei. Ce era deci de mirare că Matthew Hunt o privise cu o asemenea răceală ? Pentru el, ea nu era nimic altceva decât una dintre funcționarele lui, și sexul ei îi era total indiferent.

— Te rog, spune-mi Matthew, îi răspunse acesta din urmă lui Evie, cu un zâmbet care-i dădu dintr-o dată farmecul derutant al unui adolescent. Astfel vreau să mi se adreseze colaboratorii mei. Dar aș bea cu plăcere o cafea. În biroul lui Alan.

Se întoarse apoi spre Nicola.

— Aș vrea să stau de vorbă cu dumneata câteva minute, zise el pe un ton direct dar totuși amabil.

Nicola încremeni. De ce această întrevedere între patru ochi ? se întrebă ea, dintr-o dată alertată. Își dăduse el seama oare de ceva ? Își ascunse cât putu mai bine teama și, încuviințând din cap, îl urmă în birou.

– Ia loc, Nicola. Trebuie să-ți vorbesc, zise el închizând ușa în urma lor.

Gestul acesta avu efectul de a-i accentua stânjeneala tinerei femei. Se simțea ca un animal prins în capcană, incapabilă să scape dacă situația lua o întorsătură dezavantajoasă pentru ea.

Pentru că acum, era sigură : Matthew Hunt o va anunța că a recunoscuse, și că în aceste condiții îi cerea să-și dea demisia.

Secundele se scurgeau mai lungi parcă decât secolele. În picioare în fața ferestrei ce dădea spre parcare, Matthew continua să tacă, și nervozitatea Nicolei creștea cu fiecare clipă.

– Este în legătură cu Alan, lansă el pe neașteptate, întorcându-se spre Nicola. Ceva mă miră... și-mi displace, îți mărturisesc. Se pare că nu s-a organizat nimic pentru a-i sărbători plecarea.

Doar asta era ? Nicola fu cuprinsă de un asemenea sentiment de usurare încât era cât pe ce să lesine. Nu era în stare să scoată o vorbă, și încercă să-și regăsească stăpânirea de sine, dar nu reuși totuși atât de repede încât Matthew să nu-i observe paloarea.

– Ai vreo problemă ? întrebă el pe un ton preocupat, apropiindu-se de ea.

– Nu, nu, totul e-n regulă, spuse ea în grabă.

Își îndreptă ținuta pentru a-l convinge, și-i răspunse pe un ton detașat :

– Ca să revenim la problema de adineauri, într-adevăr, Alan a vrut să părăsească în mod discret întreprinderea, ceea ce este de înțeles având în vedere împrejurările.

– Desigur, dar în același timp nu mi se pare firesc ca foștii lui colaboratori să nu-i aducă un omagiu într-un fel sau altul, și sunt surprins, repet, că acest lucru nu a fost prevăzut, îi replică el sec.

Oarecum iritată, Nicola consideră această remarcă drept o critică implicită la adresa ei. De data asta, ea fu aceea care-l înfruntă cu o privire distantă.

– Veți fi deci încântat să aflați că acest lucru a fost prevăzut, împotriva dorinței lui Alan, și din inițiativa mea, declară ea pe un ton glacial.

Într-adevăr, Nicola lansase în întreprindere ideea de a-i face un cadou comun lui Alan și se ocupase ea de strângerea fondurilor. După ce adunase o anumită sumă, pornise în căutarea unei cupe de argint pe care o găsise până la urmă la un anticar. În sfârșit, o dăduse să se graveze pe ea numele întreprinderii și datele la care Alan o fondase și apoi o părăsise.

Nu mai rămăsese decât să se organizeze mica petrecere în cursul căreia îi va fi înmânat lui Alan acest cadou, lucru de care tânăra femeie nu se ocupase încă.

După ce-i explică toate acestea lui Matthew, încheie în termenii următori :

– M-am gândit că am putea să-i oferim acest cadou în ziua intrării în funcție a noului director.

– Nu este o idee rea, zise Matthew, dar această intrare în funcție nu este prevăzută prea curând.

— Dar eu credeam că... ? se miră ea.

— Și eu crezusem că am găsit perla rară pentru acest post, îi tăie vorba Matthew. Dar s-a întâmplat ca persoana în chestiune să aibă un accident și este imobilizată la pat, cu un picior rupt. Așa că n-o să-și poată lua în primire postul înainte de câteva săptămâni, dacă totul merge bine.

Nicolei îi fu greu să-și ascundă surprinderea.

— Și în timpul acesta, întrebă ea, cine va conduce întreprinderea ?

— Eu, răspunse Matthew, fără să observe șocul pe care i-l provocase interlocutoarei lui. Cu ajutorul dumitale, firește. Contez mult pe colaborarea dumitale eficace ca să mă ajuți să duc la bun sfârșit această sarcină. Alan nu mai contenește cu laudele la adresa dumitale, și eu sunt dispus să-l cred. Pari dotată cu inițiativă și am apreciat la dumneata, atâta cât am putut să judec, un real interes pentru ceilalți, ceea ce este foarte prețios și din ce în ce mai rar în ziua de azi. Nu mă îndoiesc nici o clipă că-mi vei fi de un mare ajutor.

Spre surprinderea ei, Nicola se simți atunci cuprinsă de o mare bucurie. Bucuria de a se ști apreciată, bucuria de a constata că Matthew o credea suficient de capabilă pentru a-l ajuta.

În aceste condiții, perspectiva de a deveni cea mai apropiată colaboratoare a lui o speria mult mai puțin decât ar fi crezut...

* * *

În cursul zilelor ce urmară, Nicola avu surpriză după surpriză stând în preajma lui Matthew.

Cu cât îl observa gestionând zi de zi problemele întreprinderii, cu atât părerea ei despre el se desăvârșea, se preciza.

În spatele omului de afaceri dur și preocupat doar de rezultatele muncii sale pe care ea și-l imaginase, se profila un alt Matthew Hunt, plin de nuanțe și dotat cu o uimitoare sensibilitate. Ca patron, se dovedea a fi într-adevăr preocupat de binele angajaților săi, și căuta prin toate mijloacele să stabilească în întreprindere un climat de comunicare și de colegialitate.

Cu un talent care-i era propriu, știa să fie disponibil și să-l asculte pe fiecare, chiar și pe cel mai umil muncitor, păstrându-și în același timp o autoritate pe care nimeni nu se gândea să i-o pună la îndoială.

Pe de altă parte, remarcase imediat printre angajații săi pe cei pe care putea conta... și pe ceilalți.

Încă nu-i vorbise Nicolei în mod explicit despre asta, dar tânăra femeie bănuia că încearcă să se debaraseze cât mai curând posibil de elementele indezirabile, ceea ce Alan ar fi trebuit să facă de multă vreme.

Când ea și cu Matthew studiau împreună un dosar, Nicola aprecia modul în care el îi cerea părerea înainte să ia o hotărâre. Nu era nici înfumurat, nici plin de importanța persoanei sale, așa cum atâția alții ar fi fost în locul lui, și primea cu interes sugestiile pe care ea i le făcea pentru dezvoltarea activității întreprinderii.

Dacă n-ar fi fost teama continuă că va fi cândva recunoscută, Nicola și-ar fi dorit din tot sufletul ca această colaborare temporară să devină permanentă.

– Curând o să ți-l prezint pe Giles, adjunctul meu, îi zise într-o zi Matthew. El îmi gestionează de obicei societățile, ceea ce îmi permite în acest moment să mă consacru exclusiv punerii pe picioare a întreprinderii lui Alan. Am de gând să-i propun să devină asociatul meu. Tocmai s-a logodit cu sora mea cea mai mică, dar asta nu are nici o legătură cu aprecierile mele.

Făcu o pauză, apoi reluă dintr-o dată, ca și cum și-ar fi vorbit lui însuși :

– În realitate, încep să simt nevoia de a mă detașa un pic de afacerile mele. Sunt pasionat de ceea ce fac, dar nu pot să fac numai asta. Într-o bună zi, îmi imaginez că mă voi însura și că voi avea copii. Nu mi-ar plăcea să fiu un tată absent în permanență...

În timp ce Nicola se întreba asupra motivelor acestor uimitoare confidențe, el o întrebă pe neașteptate :

– Dar dumneata, Nicola, ai de când să te măriți vreodată ?

Luată prea repede, tânăra femeie nu știu ce să răspundă. De ce îi pusese el tocmai această întrebare ? Stânjenită, simți privirea insistentă a lui Matthew ațintită asupra ei și nu îndrăzni să ridice ochii, cu atât mai puțin să-i răspundă.

Dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica, inima începu să-i bată cu putere în piept și-i fu îngrozitor de greu să-și ascundă tremurul mâinilor.

Se putea oare ca această întrebare, aparent banală, să ascundă un oarecare interes al lui pentru ea ? se întrebă Nicola într-o clipă de nebunie.

Curând însă își reveni. Ce naiba, o luase razna !

Chiar presupunând că Matthew Hunt ar fi vrut să-și facă o viață de familie, cu siguranță că nu s-ar interesa de o femeie atât de modestă ca ea !

De altfel, îi era și greu să și-l imagineze ca un soț fidel și ca un tată atent cu copiii lui, când își amintea de ființa lipsită de scrupule care profitase de nevinovăția și de beția ei, cu opt ani în urmă. Cum putuse să devină un bărbat delicat și curtenitor, după actul demn de dispreț de care fusese în stare ?

*
* *

După sfaturile lui Matthew, Alan își petrecu ultima săptămână de muncă afară din birou, ducându-se să-și ia la revedere de la cei mai vechi clienți ai lui.

– Poate că asta îl va ajuta să întoarcă pagina mai ușor, îi explică Matthew Nicolei. De altfel, i-am propus să continue să colaboreze cu întreprinderea, cu titlul de consilier extern. În felul acesta nu se va simți exclus definitiv. Îmi închipui că o să-i fie foarte greu să-și găsească o preocupare după ce și-a consacrat toată viața întreprinderii.

– Din fericire, Mary și Alan au de gând să se mute. Și-au cumpărat cu ani în urmă o vilă pe coastă, cu gândul de a se retrage acolo la pensie. Sper ca această schimbare să le fie benefică și să-i

ajute s-o ia de la capăt. Au într-adevăr nevoie de asta ! încheie Nicola cu o expresie îngrijorată.

– Să le dorim să fie într-adevăr așa. Dar nimic nu este mai puțin sigur ca asta. N-o să le fie ușor să rupă astfel toate punțile cu toți vechii lor prieteni, remarcă Matthew.

– Mutarea aceasta îi va apropia de fiica lor măritată și de familia acesteia. Nu vor fi deci singuri, dimpotrivă. Cred că, după drama aceasta, ei au din ce în ce mai mult nevoie de nepoții lor.

Urmă o tăcere prelungită, fiecare gândindu-se la încercarea prin care trecuseră Alan și soția lui. Apoi, cu o voce pătrunsă de emoție Matthew spuse :

– Întotdeauna am crezut că suferința cea mai cumplită, cea mai nedreaptă pe care o poate cunoaște o ființă umană, este aceea de a-și pierde copilul.

Pe chipul lui frumos cu trăsături virile trecu o umbră care-i trăda emoția. O dată în plus, uimită, Nicola notă sensibilitatea lui atât de neașteptată. Dar își reveni repede.

– În orice caz, absența lui Alan astăzi este mai mult decât oportună ; asta ne va permite să organizăm în liniște mica recepție în cursul căreia îi vom înmâna cadoul. Apropo, dumneata care-l cunoști mai bine, crezi că o să i se pară deplasat un mic discurs oficial ? O să țin cont de părerea dumitale pentru că eu nu l-am cunoscut atât de bine încât să-mi fac o părere în acest sens.

Nicola rămase tăcută o clipă, cu gândurile aiurea, comparându-i fără să vrea pe Gordon și pe Matthew.

Cât de rece și înfumurat i se părea acum Gordon față de bărbatul amabil și atent care știa să fie Matthew, împotriva oricărei așteptări. Conștient de superioritatea lui ierarhică, niciodată Gordon nu ar fi cerut astfel, atât de simplu, părerea unuia dintre angajații săi, cu atât mai puțin unei femei...

*
* *

În aceeași seară, când mama ei remarcă în ce măsură Nicola își regăsise zâmbetul după sosirea noului ei patron, tânăra femeie se prefăcu că n-o aude. Dar doamna Linton era o încăpățânată.

– În plus, se pare că este și un bărbat foarte frumos, insistă ea.

– Într-adevăr, îi răspunse Nicola, în speranța că va încheia subiectul.

– Și celibatar pe deasupra... continuă mama ei.

Nicola se încruntă.

– A sunat Gordon ? întrebă ea pe un ton agasat. Trebuia să jucăm tenis astă-seară.

– N-a sunat nimeni de când am venit eu acasă, răspunse doamna Linton, vexată și totuși conștientă că poate mersese un pic cam departe. Dar am lipsit câteva ore în după-amiaza asta.

Cu un pas grăbit, Nicola se îndreptă către măsuța din antreu pe care se afla telefonul, dar se opri la jumătatea drumului. De ce trebuia să-l sune ea pe Gordon ca să se asigure că va veni să o ia, așa cum prevăzuseră ? El era cel care trebuia s-o anunțe dacă-și schimbase cumva planurile.

Se săturase să-i tot stea la dispoziție și să tot aștepte bunăvoința lui, își zise ea, brusc hotărâtă. Partida aceasta de tenis va fi testul decisiv pentru Gordon.

Afișând o expresie perfect liniștită, se întoarse lângă mama ei și-și mai turnă o ceașcă de ceai.

Era trecut de ora opt, când Gordon telefonă, adică după mai bine de treizeci de minute după ora la care ar fi trebuit să vină s-o ia pe Nicola.

Abia dacă-și ceru scuze vagi că telefonase atât de târziu, și-i spuse că avusese foarte mult de lucru la birou în ultima clipă, așadar va anula partida de tenis. Nicola nu făcu nici un comentariu, și se mulțumi doar să-i reamintească faptul că-i promisese că va trece s-o ia de la birou vinerea viitoare, pentru a o duce la garaj să-și ia mașina.

— Nu-ți face griji, n-am să uit, îi promise el. Atunci, pe vineri...

Abia închise telefonul, că hotărârea ei era luată. Dacă Gordon nu se va arăta mai interesat de ea la următoarea lor întâlnire, ea va pune capăt relației lor.

Într-o vreme, îl considerase logodnicul ei ; totuși, niciodată nu avuseseră unul pentru altul vreun gest de afecțiune. În prima perioadă, se sărutau timid pe gură, sărutări care se răriseră din ce în ce până când aproape că uitaseră de ele.

Acest lucru o liniștise mai întâi pe Nicola, într-atât era ea mereu în defensivă, dar își punea acum din ce în ce mai des întrebări asupra lipsei de interes pentru ea pe care manifesta Gordon. Între un obsedat sexual și un tip excesiv de platonic poate că exista totuși o cale de mijloc !

În afară de asta, o agasa la culme relația de dependență pe care o întreținea cu mama lui. Dacă măcar doamna Jones ar fi fost mai simpatică ! își zicea uneori. Dar era la fel de amabilă ca o poartă de pușcărie și perspectiva de a o avea soacră nu era deloc îmbucurătoare.

Aproape fără voia ei, îl compară pe Matthew cu Gordon. Primul, cu siguranță că nu-și anula întâlnirile galante pentru că mama sa era răcită. Și sărutările lui sigur nu semănau deloc cu timidele atingeri ale lui Gordon. Dacă Matthew ar fi fost admiratorul ei, cu siguranță că ea n-ar fi trebuit să caute cu disperare subiecte de conversație atunci când erau singuri...

Brusc, reveni la realitate. Era oare pe cale s-o ia razna ? Iată că ajunsese să-și imagineze că ar avea o relație cu patronul său !

Ce naiba i se întâmpla ?

Încercă să-și alunge din minte această întrebare, dar întrebarea îi revenea, sfâșietoare.

De ce, de când Matthew reapăruse atât de neașteptat în viața ei, de ce simțea în adâncul sufletului o tulburare ciudată, senzația atât de nouă pentru ea că nu-și mai poate controla propriile gânduri, propriile impulsuri intime ? De ce-i treceau prin minte din ce în ce mai des imagini nebunești, fugare, din trecut ? De ce nevoia aceasta de a-l compara fără încetare cu Gordon, evident în dezavantajul acestuia din urmă ?

* * *

Două zile mai târziu, când intră în biroul ei, avu surpriza să-l găsească pe Matthew. Era în picioare în spatele fotoliului de la birou şi privea cu un aer absent şi îndurerat parcă dosarele înşirate pe masă. Pe Nicola o uimi înfăţişarea lui.

– Ce s-a întâmplat ? îl întrebă ea. E vreo problemă ?

Spre marea ei mirare, el tresări ca un copil prins că greşise.

– Nici una, îi răspunse el sec. Mă gândeam la...

Se întrerupse, ca şi cum nu-şi găsea cuvintele.

– ...la Ian Jackson. Am primit nişte informaţii îngrijorătoare în ceea ce-l priveşte. Se spune că ar fi furat nişte materiale de pe şantier.

Nicola nu protestă la această afirmaţie. Şi ea avusese din ce în ce mai multe bănuieli în privinţa acestui om cu o privire atât de şireată.

– De fapt, tocmai am primit un telefon de la un client care a observat chiar el unele anomalii. Am hotărât să nu pierd timpul şi să mă duc imediat la faţa locului, ca să am inima împăcată. Vrei să mă însoţeşti ?

Nicola îl privi şi roşi toată, nefiind în stare să scoată o vorbă la gândul că va trebui să se afle mai mult timp în preajma lui, singură cu el.

– Foarte bine, zise el pe un ton vexat. Nu face mutra asta ! Mă gândeam doar că nu te-ar deranja o mică plimbare. Ştiu că ai avut foarte mult de lucru în ultima vreme. Dar dacă preferi să rămâi aici...

– Nu, nu ! Dimpotrivă ! exclamă ea, nespus de mişcată de faptul că el făcuse aluzie la suprasolicitarea ei de la serviciu din ultima vreme. Dacă eşti sigur că nu te deranjez...

El tocmai răsfoia un contract pus pe birou, şi se opri brusc. Ridică foarte încet privirea spre tânăra femeie şi ochii lui se fixară cu intensitate asupra ei.

– Ştii, Nicola, cred că nici un bărbat normal n-ar fi deranjat de prezenţa dumitale. În orice caz, nu eu aş fi acela, te asigur...

Venită din partea oricărui alt reprezentant al sexului opus, Nicola ar fi considerat această remarcă drept o propunere abia disimulată. Dar i se părea atât de incredibil ca Matthew Hunt s-o găsească atrăgătoare încât îşi alungă imediat acest gând din minte.

– Mă duc să-mi iau haina, zise ea plecându-şi ochii pentru a se feri de privirea arzătoare care o dezorienta.

*
* *

De data asta, el venise cu Land-Roverul. Cu un gest galant, ţinu portiera deschisă până ce tânăra femeie se instală pe locul ei.

În clipa în care ea vru s-o închidă, el o opri aplecându-se spre ea şi ţinând-o de braţ.

– Aşteaptă puţin, zise el trăgându-i fusta al cărei tiv rămăsese pe din afară. Portiera asta este foarte grea, am s-o închid chiar eu. Dumneata ai nişte mâini atât de fine încât ai putea să te răneşti !

Fără să-i dea drumul braţului, el o fixă deodată cu o privire stranie.

– Ştiai că pari de o fragilitate atât de feminină

încât oricine ar simți o teribilă dorință de a te proteja ? murmură el cu o voce răgușită.

Tulburată, Nicola închise ochii o clipă.

Dar imediat, amintirea a ceea ce trăise în brațele aceluiași Matthew, atât de delicat, atât de tandru aproape în acest moment, îi reveni în minte, și încremeni.

Această reacție nu-i scăpă însoțitorului ei, care își încruntă sprâncenele, îi dădu drumul brațului, trânti portiera și se așeză la volan. Tot drumul, el nu mai scoase o vorbă.

Nicola, abătută, nu încercă să rupă tăcerea. Nici n-ar fi fost în stare, de altfel.

Preț de o clipă, fusese cât pe-aci să uite ce se petrecuse între ei cu opt ani în urmă, fusese cât pe-aci să se lase pradă plăcutei tulburări pe care cuvintele spuse de Matthew i-o provocase, emoției pur senzuale pe care o simțise când el îi pusese mâna pe braț.

Cum să-și explice o asemenea nebunie ?

Firește, el era teribil de seducător, dar era oare de ajuns acest lucru ?

Poate că trupul ei își amintea de noaptea de dragoste petrecută odinioară în brațele lui Matthew, și a cărei amintire se ștersese din memoria ei ?

Oricum ar fi fost, ea, cea atât de detașată de lucrurile materiale, atât de obișnuită să-și înfrâneze impulsurile pe care le crezuse de mult înăbușite, ea observa acum cu groază că simpla prezență a lui Matthew îi trezea o senzualitate nebănuită pe care până atunci o ignorase sau se prefăcuse că o ignoră.

Land-Roverul se opri. Ajunseseră pe șantier.

— Iată-ne ajunși ! spuse Matthew. N-am avut unde să parchez în altă parte, și terenul este foarte noroios. O să te ajut să cobori.

Ceea ce și făcu, după ce înconjură mașina și-i deschise portiera Nicolei.

Apoi, cu un gest sigur, o prinse de talie și o ridică de parcă ar fi fost un fulg...

CAPITOLUL V

— Te-ai lovit cumva ? o întrebă Matthew pe un ton sec.

Se vedea bine că el se înșela asupra tulburării ei, gândi Nicola cu ușurare ; contrar a ceea ce credea el, starea ei nu avea nimic de a face cu durerea fizică. Ar fi murit de rușine dacă el și-ar fi dat seama în ce măsură o tulburase gestul lui.

— Nu, nu, nicidecum, răspunse ea cu o voce nesigură. Dimpotrivă, îți mulțumesc că m-ai ajutat. M-ai scutit astfel să merg prin noroi.

Sosirea lui Ian Jackson lângă ei îi întrerupse. Acesta, înainte de a-l saluta pe Matthew, o privi pe Nicola cu aroganța insistentă a bărbatului obișnuit să considere femeile ca pe niște vulgare obiecte de seducție. Nicola trebui să facă un efort pentru a-și ascunde repulsia față de acest individ.

Cel mai rău însă era faptul că ea nu se putea împiedica să se simtă vinovată de fiecare dată când un bărbat o privea astfel, la fel ca orice victimă a unui viol care este de cele mai multe ori tentată să se autoacuze pentru a fi atras atenția agresorului său.

Reacția aceasta, absolut anormală, era datorată fără îndoială sentimentului de vinovăție pe care-l nutrea din noaptea aceea fatală când se aruncase cu bună-știință în brațele unui necunoscut.

Nu-și iertase asta niciodată și, știa că nu și-o va ierta vreodată... Era prea târziu !

Ca și cum ar fi observat dezgustul de pe chipul tinerei femei și ar fi vrut s-o protejeze, Matthew avansă câțiva pași și se așeză între Ian Jackson și ea. Imediat se simți mai liniștită și teama ei se atenuă ca prin minune.

— Ce vânt vă aduce pe aici ? întrebă Ian Jackson pe un ton arogant.

Obișnuit să abordeze problemele frontal, Matthew intră imediat în subiect. Pe un ton tăios, îl puse la curent pe Ian cu plângerile pe care le primise în privința lui, și-l avertiză că, la cea mai mică greșeală în viitor, nu va ezita să-l concedieze. După câteva tentative jalnice de a protesta, Ian tăcu și lăsă capul în jos, spășit, înainte de a se îndepărta cu un pas greoi.

Măcar de i-ar servi lecția asta la ceva ! gândi Nicola întorcându-se spre mașină împreună cu Matthew. Dar nimic nu era mai puțin sigur... Încă de pe vremea lui Alan, Ian căpătase niște obiceiuri proaste de care îi va fi greu să se dezbare.

Treceau prin dreptul a patru muncitori ocupați să vânture cu lopata o grămadă de ciment și, instinctiv, Nicola se îndepărtă pentru a mări distanța dintre ea și aceștia. Fără să-și dea seama, se obișnuise să se ferească de prezențele masculine, terorizată de gândul că atrage asupra ei atenția și privirile bărbaților.

Surprins de acest comportament ciudat, Matthew îi aruncă o privire îngrijorată, şi ea îşi reproşă lipsa de stăpânire de sine. Dacă va continua să fie atât de neatentă, va sfârşi prin a-i trezi curiozitatea şi, poate, a-i readuce în memoria adormită unele amintiri...

În maşină, rămaseră o vreme tăcuţi.

– Nicola, zise în sfârşit Matthew pe un ton preocupat, ţin neapărat să-mi aduci la cunoştinţă dacă apare în întreprindere cel mai neînsemnat caz de hărţuire sexuală.

Nicola vru să protesteze, dar el o opri.

– Ţi-am surprins adineauri, pe şantier, reacţia. Află că eu detest ca o femeie să nu fie respectată, şi că nu voi tolera acest tip de comportament în întreprinderea a cărei responsabilitate o am. Poţi să contez pe dumneata ?

– Dar... te asigur că totul este în regulă... bolborosi Nicola. Muncitorii sunt foarte corecţi în această privinţă.

– Chiar şi Ian Jackson ? îl întrebă Matthew pe un ton incisiv, privind-o pătrunzător.

În clipa aceea, ea citi pe chipul patronului său o asemenea solicitudine, o asemenea dorinţă de a înţelege, încât se gândi că, dacă trecutul n-ar fi existat, ea ar fi fost în stare acum să-i încredinţeze secretele ei cele mai intime. Dar amintirile erau aici, inevitabile, ca un zid de netrecut vreodată între ei.

– Recunosc că nu am o simpatie deosebită pentru Ian, zise ea fără tragere de inimă.

– Nu-mi place omul acesta, declară Matthew. Îl cred în stare de tot ce poate fi mai rău, şi sunt convins că poate avea o influenţă foarte proastă asupra oamenilor pe care-i conduce. Fără să mai vorbim de imaginea negativă pe care o creează întreprinderii faţă de clienţi. Am de gând să scap de el dacă nu-şi schimbă comportamentul.

– Îşi cunoaşte meseria, remarcă Nicola. N-o să fie uşor de înlocuit.

– Poate că aşa este, dar dacă va trebui, n-am să ezit s-o fac. Îi mai las câteva săptămâni ca să-mi demonstreze că a înţeles lecţia. După aceea...

*
* *

O jumătate de oră mai târziu, Matthew parca maşina în faţa întreprinderii. La fel de curtenitor, avu grijă să-i deschidă portiera Nicolei şi să-i întindă mâna ca s-o ajute să coboare din maşină. Şi de data asta, ei îi fu îngrozitor de greu să-şi ascundă tulburarea.

– Mi s-a spus că eşti aproape logodită, spuse patronul ei pe neaşteptate.

Nicola abia îşi stăpâni o tresărire. Cine-i vorbise lui Matthew despre Gordon ? se gândi ea, stupefiată. Şi de ce-l interesa pe el acest subiect ?

– Păi... adică... da, răspunse ea cu o voce abia auzită.

Citi atunci în ochii negri ai lui Matthew o licărire de amărăciune pe care nu fu în stare s-o interpreteze.

– Logodnicul dumitale este un norocos, mormăi el grăbind pasul.

Dispăru apoi în clădire, în timp ce Nicola ră-

mase nemișcată, cufundată într-un abis de perplexitate.

S-ar putea oare ca Matthew s-o găsească atrăgătoare ? se întrebă ea fără să vrea. Îndepărtă însă imediat o ipoteză atât de nerealistă. Ea nu putea să atragă un bărbat atât de seducător ca Matthew Hunt. Dar atunci, ce însemnase ciudata lui remarcă ?

Și dacă era doar un joc, se întrebă ea, un joc pervers pentru ca, încă o dată, să se folosească de ea ? Poate că o recunoscuse și se juca sadic cu nervii ei înainte de a-și arăta adevărata față ?

După ce se gândi mai mult, alungă și această a doua ipoteză ; i se părea imposibil ca Matthew să dea dovadă de o asemenea cruzime.

Singura explicație logică rămânea deci prima, pe care însă nu putea s-o admită. De opt ani încoace, ea își consacra toate eforturile pentru a respinge ideea că ar fi putut, într-o bună zi, să placă unui bărbat...

Până acum, prin răceala și agresivitatea ei, reușise să-i descurajeze pe cei câțiva care îndrăzniseră să-și încerce norocul.

Dacă până la urmă se atașase într-un fel de Gordon, o făcuse tocmai pentru că relația lor era lipsită de orice senzualitate și că nu formau în realitate un cuplu.

Viața lui Gordon era plasată sub semnul dominației mamei sale, și nu trebuia să fii psiholog de profesie ca să înțelegi că această incredibilă dependență inhibase în el orice impuls fizic.

Impulsuri pe care Nicola însăși și le înăbușise, dar din cu totul alte motive...

Fără să-și dea seama, tânăra femeie refuza orice relație mai profundă, de teama că într-o zi va trebui să-i mărturisească bărbatului pe care-l va iubi întâmplarea îngrozitoare care-i bântuia memoria de opt ani încoace. Știa că este prea cinstită ca să păstreze secretul, dar mai știa și că această mărturisire va aduce după sine ruptura. Singurătatea afectivă i se părea preferabilă unei suferințe suplimentare.

Totuși, dacă împrejurările ar fi fost altele, dacă trecutul s-ar fi putut șterge printr-o minune, ea s-ar fi îndrăgostit de Matthew Hunt, era din ce în ce mai convinsă de asta. La acest gând, simți în suflet o dureroasă amărăciune.

Îi plăcea totul la el : mai întâi, firește, aspectul plăcut, trupul perfect, un amestec subtil de virilitate și eleganță ce făcea ca toate femeile să-și întoarcă ochii după el. Dar ceea ce aprecia și mai mult era natura profundă a acestui bărbat seducător care, dincolo de aspectul fizic, dădea dovadă de o rară sensibilitate și de o uimitoare capacitate de a-i asculta pe alții.

Cu lacrimile în ochi, Nicola se reculese și începu să meargă cu pas apăsat spre clădirea întreprinderii. Trebuia neapărat ca, pe viitor, să nu-și mai lase astfel gândurile să hoinărească pe un teren atât de periculos.

Din fericire, curând va fi numit noul director și ea nu-l va mai vedea pe Matthew decât cu totul întâmplător. Poate că atunci gândurile ei vor intra pe drumul cel bun...

* * *

Vineri, după ce-şi duse maşina la garaj, Nicola ajunse la birou în acelaşi timp cu cei doi muncitori veniţi să mute biroul cel mare al lui Alan.

Într-adevăr, chiar înainte ca ea să-i spună părerea ei în această problemă, Matthew hotărâse din proprie iniţiativă să-l pună undeva în siguranţă, convins că, mai devreme sau mai târziu, Alan va dori să-l recupereze. Reacţia aceasta atât de asemănătoare cu a ei o puse pe gânduri pe Nicola. Hotărât lucru, cu cât stătea mai mult în preajma lui Matthew, cu atât se simţea mai des într-un acord perfect cu el.

Sărbătorirea organizată în onoarea lui Alan fusese prevăzută la ora prânzului, pentru a nu perturba prea mult ziua de muncă. Preparatele vor fi servite sub formă de bufet de către cel mai bun furnizor din oraş, angajat de Matthew.

Deja, în sala mare împodobită cu ghirlande multicolore pentru această ocazie, chelnerii îmbrăcaţi în costume albe şi cu papion îşi făceau de lucru aranjând paharele şi farfuriile pe mesele mari acoperite cu feţe de masă albe, aşezate de-a lungul peretilor.

În picioare în mijlocul sălii, Nicola rămase o clipă nemişcată în timp ce lacrimile îi umpleau ochii. În clipa aceea, toate gândurile ei erau îndreptate către fostul său patron.

În decursul celor câteva ore ce vor urma, Alan va rupe şi ultimele legături care-l mai reţineau în întreprinderea în care investise atâta suflet. Şi, de data aceasta, fără posibilitate de întoarcere, pentru că îi urma la conducere un străin şi nu fiul lui

drag pe care şi-l imaginase întotdeauna ca succesor.

Ziua aceasta marca printre altele nu numai retragerea lui definitivă din afaceri dar şi începutul unei noi vieţi împreună cu soţia lui, într-o altă casă, într-o altă regiune, alături de alţi oameni.

Va fi oare această schimbare salutară pentru omul acesta rănit de soartă ? se întrebă Nicola cu strângere de inimă. Va reuşi oare Alan să iasă în sfârşit din depresia în care se cufundase din ziua tragică în care un şofer beţiv îi ucisese fiul ?

– Nicola ? Ce s-a întâmplat ?

Tânăra femeie se întoarse brusc şi observă cu surprindere că Matthew era exact în spatele ei. O privea iarăşi cu o oarecare îngrijorare, ceea ce o tulbură profund.

Era îmbrăcat în nişte blugi care-i puneau în evidenţă picioarele lungi, şi cu o cămaşă în carouri ale cărei mâneci suflecate îi dezgoleau braţele musculoase. Din toată fiinţa lui emana o aură de virilitate şi senzualitate atât de pregnantă încât Nicolei i se tăie răsuflarea.

Ca într-un film cu încetinitorul, îl revăzu, cu opt ani în urmă, aplecându-se spre ea, cuprinzându-i buzele, apoi înlănţuindu-i talia cu mâinile lui puternice şi blânde totodată.

Imaginea era atât de precisă, atât de tulburătoare încât Nicolei îi scăpă un geamăt.

– Te privesc de câteva minute, murmură el atunci, şi am văzut ochii tăi în lacrimi. Ce se întâmplă ?

– Nimic, răspunse ea cu o voce tremurată. Mă gândeam la Alan, la ceea ce reprezintă această zi pentru el.

Își îndreptă capul și încercă să zâmbească.

– Dar el unde este ? întrebă ea pe un ton prefăcut degajat.

– Așa cum am prevăzut, am făcut în așa fel ca să-i aranjez o întâlnire cu un client. L-am dus acolo la ora stabilită și mă voi duce curând după el. Și am vrut ca, înainte să trec pe acasă să mă schimb, să dau o fugă pe aici ca să mă asigur că totul este în ordine.

În clipa aceea, se apropie un chelner purtând o tavă enormă. Matthew o luă atunci pe Nicola de braț și o trase mai aproape de el pentru a elibera trecerea și a-i face loc chelnerului.

Pentru câteva secunde doar, rămaseră astfel, atât de apropiați încât tânăra femeie îi simțea răsuflarea lui Matthew pe gât. Își imagină o clipă că se lipește de pieptul lui, că-i respiră din nou acel parfum subtil pe care nu-l putuse uita niciodată. I se învârtea capul și închise ochii.

– Trebuie să plec, murmură ea. Mai am încă... multe lucruri de verificat, adăugă pentru a-și justifica plecarea grăbită.

Se eliberă brusc, ca și cum prezența lui Matthew îi era de nesuportat. Ajunsă afară, își dădu seama că patronul ei o urma.

– Nu ți-am văzut mașina în parcare când am sosit, zise el ajungând-o din urmă.

– Păi... am lăsat-o la garaj, îi răspunse Nicola. Va fi gata astă-seară. Gordon mi-a promis că mă va duce el să mi-o iau.

În clipa când menționă acest nume, i se păru că observă în privirea lui Matthew o licărire dezamăgită care o intrigă.

– Bine, zise el dintr-o dată pe un ton tăios. La drept vorbind, și eu sunt foarte grăbit. Abia am timp să trec să mă schimb înainte să mă duc să-l iau pe Alan. Pe curând !

Și se îndepărtă cu un pas rapid, lăsând-o pe Nicola perplexă.

Avea ea oare o imaginație prea bogată ? I se păruse totuși că remarcă pe chipul lui Matthew o expresie rănită când ea pomenise de Gordon...

Nu, nu se poate, hotărî ea în sfârșit. Din nou, trebuie să fi visat... Adevărul era că în prezența lui Matthew, ea, atât de înțeleaptă de obicei, își pierdea orice control. Și nu era de mirare. Chiar dacă ea nu păstrase nici cea mai mică amintire, Matthew fusese primul, singurul ei amant...

Fără să știe, el trebuie să-i fi marcat trupul atât de puternic încât în prezența lui ea își pierdea stăpânirea de sine. Așa că trebuia să fie mult mai atentă de acum înainte...

*
* *

Trei ore mai târziu, observând adunarea veselă din jurul ei, Nicola se gândi că Matthew avusese o idee bună organizând această mică petrecere, împotriva voinței lui Alan.

Eroul zilei părea relaxat cum nu mai fusese de multă vreme, și vizibil emoționat de atâta solicitudine. Se vedea bine că apreciase în mod deosebit discursul călduros al lui Matthew, care avusese curajul să-l evoce, în cuvinte delicate și mișcătoare,

pe fiul lui dispărut. O dată în plus, Nicola se miră de uimitoarea sensibilitate care îl caracteriza pe noul ei patron.

Măcar de-ar fi fost mai puțin perfect, gândi ea când îl văzu înmânându-i cupa lui Alan. Dacă n-ar fi fost doar ființa lipsită de scrupule a cărei amintire ea o păstrase...

Pe la ora șaisprezece, totul se termină. Ca în fiecare vineri, întreprinderea se închidea mai devreme și angajații plecau acasă, încântați de data asta că fuseseră invitați la petrecere.

Nicola în schimb rămase pe loc, pentru că Gordon nu putea să vină înainte de ora cinci și jumătate, iar garajul se închidea la ora șase. Mai avea deci de așteptat vreo oră, pe care se hotărî s-o folosească pregătind totul pentru o întâlnire importantă pe care urma s-o aibă luni dimineața. Convinsă că rămăsese singură în clădire, în afara chelnerilor care terminau de strâns tacâmurile și tot ce mai aduseseră, pătrunse în biroul ei.

Aici, constată însă cu surprindere că ușa dintre biroul ei și fostul domeniu al lui Alan era deschisă. Aruncă o privire înăuntru, și-l văzu pe Matthew, așezat la birou, cu mânecile suflecate, cu cravata desfăcută, ocupat să răsfoiască niște dosare.

Ridică ochii și o fixă cu o privire ascuțită.

– Tot n-a venit încă logodnicul tău ? o întrebă el pe un ton care i se păru Nicolei ciudat de cinic.

– Nu, răspunse ea stingherită. O să ajungă abia pe la cinci și jumătate. Aveam de gând să mai lucrez ceva până vine el.

Matthew se ridică de pe scaun și, ca întotdeauna, Nicola fu frapată de statura lui impunătoare,

de senzualitatea pe care o răspândea fiecare gest al său.

– Eu tocmai voiam să-mi fac o cafea. Vrei și tu una ? propuse el.

Ideea de a bea o cafea împreună o speria, dar nu putea să-l refuze fără să-i trezească bănuieli. Așa că acceptă, cu un zâmbet ușor crispat.

De altfel, Matthew nu mai așteptase răspunsul ei și deja pusese în funcțiune cafetiera electrică pe care Alan nu se ostenise s-o atingă vreodată. Încă o dovadă a uimitoarei lui simplități, gândi Nicola fără să vrea.

Câteva minute mai târziu, el îi întinse o ceașcă cu cafea.

– Te duci cu logodnicul la cinema astă-seară ? o întrebă el dintr-o dată, luând-o pe neașteptate.

În timp ce căuta un răspuns potrivit, Nicola își aminti că, la fel ca în fiecare vineri seara, doamna Jones juca bridge. Ceea ce însemna că Gordon o va conduce acolo apoi se va duce s-o ia, și în consecință nu se punea problema să-și petreacă seara cu el. Dar pentru nimic în lume nu i-ar fi explicat lui Matthew acest program puțin atrăgător.

– Da, sau poate la restaurant, nu știu încă, îi răspunse ea în sfârșit. Poate că mai întâi la cinematograf, și apoi...

– Și apoi, vei sfârși seara în apartamentul lui, o întrerupse sec Matthew.

Nicola simți că roșește până-n vârful urechilor. În mod absolut natural, Matthew își închipuia că Gordon era amantul ei. Dacă ar fi știut adevărul...

– Gordon locuiește cu mama lui, se crezuse ea obligată să-i explice fără tragere de inimă.

El nu-i răspunse. Tăcerea care se lăsă în încăpere i se păru curând insuportabilă Nicolei.

– Dar dumneata ce faci astă-seară ? îl întrebă ea ca să zică ceva, regretând însă imediat că dădea impresia că se interesează de viața lui particulară.

– Le voi face o vizită părinților mei. S-au pensionat și s-au retras la Brighton, ca să fie lângă sora mea cea mică, măritată și mamă totodată. Cealaltă soră a mea locuiește în Canada cu soțul ei. Tu ai frați sau surori ? întrebă el după o scurtă pauză.

– Nu, răspunse ea.

Își îndreptă apoi privirea spre pendula din perete și se încruntă. Garajul urma să se închidă peste un sfert de oră și Gordon tot nu dăduse nici un semn de viață...

Matthew îi surprinse aerul îngrijorat.

– Logodnicul tău este în întârziere... Poate că ar trebui să-i telefonezi ca să te asiguri că n-a uitat ? îi sugeră el. Altfel, o să fie prea târziu ca să-ți recuperezi mașina.

El avu atunci bunul-simț să iasă din încăpere pentru a-i permite Nicolei să telefoneze.

Așa cum se așteptase, la biroul lui Gordon nu răspunse nimeni. Dar când sună la domiciliul doamnei Jones, el fu acela care ridică receptorul. Când ea se miră că nu-i dăduse nici o veste dacă mai vine sau nu, el îi răspunse pe un ton înțepat :

– Mama nu se simțea prea bine, și m-am întors mai devreme de la birou. N-am avut timp să-ți telefonez. Are din nou o criză de ficat, și am chemat doctorul. Știi cât de ușor face ea asemenea crize. Poate că nu i-a făcut bine cina de aseară...

Nicola nu avea ce face cu problemele de digestie ale doamnei Jones ! Încă o dată, Gordon nu se gândise decât la mama lui, și uitase angajamentele pe care și le luase față de ea.

– Ar fi trebuit totuși să mă anunți, îi replică ea pe un ton glacial.

El nici măcar nu-și ceru scuze.

– Nu-i chiar atât de grav că nu te-am anunțat ! Nu ai decât să-l rogi pe tatăl tău să te ducă mâine dimineață la garaj !

– Și, la ora asta, cum o să mă întorc eu acasă ? continuă ea.

– Îmi pare rău, zise el în sfârșit. Dar într-adevăr mama nu se simțea prea bine.

Nicola își stăpâni impulsul de a-i închide telefonul în nas și încheie repede convorbirea. Nu-i stătea în fire să provoace scandaluri și, în seara asta, nici nu avea energia necesară ca să-i facă o scenă lui Gordon. Dar, oricum, el va trebui să se aștepte la așa ceva...

Se pregătea să cheme un taxi când Matthew bătu la ușă.

– Așadar, ai vorbit cu el ? o întrebă.

Ea fu cât pe ce să-l mintă, dar se gândi că, oricum, Matthew va vedea venind taxiul. Mai bine să-i spună adevărul.

– Da, recunoscu ea. Până la urmă, nu poate să vină. O să iau un taxi.

– În nici un caz ! exclamă el pe un ton care nu admitea replică. Riști să aștepți mult și bine până să găsești unul liber la ora asta. Te conduc eu.

– Nu, nu, nici vorbă ! protestă ea, încurcată. Pot foarte bine să...

El îi tăie vorba cu un gest autoritar.

– Vom face cum ți-am spus. De altfel, eu oricum trec prin fața casei tale.

Uimită că el îi cunoaște adresa, ea îi aruncă o privire întrebătoare, pe care el o înțelese imediat.

– Ah ! te întrebi de unde știu unde stai ? Liniștește-te, nu te spionez. Evie a menționat într-o zi, întâmplător, adresa ta.

Câteva minute mai târziu, pe când se îndreptau spre mașina lui Matthew, acesta se întoarse spre Nicola.

– Păcat că logodnicul tău n-a catadicsit să te anunțe mai devreme, remarcă el. Aș fi putut să te duc eu la garaj ca să-ți iei mașina astă-seară.

Dintr-un motiv pe care nu și-l putu explica, Nicola simți imediat nevoia să justifice atitudinea lui Gordon.

– A încercat să mă sune mai devreme dar telefonul era mereu ocupat, îi explică ea stânjenită.

Deodată, observă că Matthew se oprise în urma ei și se întoarse să vadă ce se întâmplă. El o privea cu atenție, ca și cum ar fi căutat să-i citească gândurile.

– Îi ești foarte loială logodnicului tău, zise el pe un ton detașat. Ești sigură că și el îți este la fel de loial ?

Ea nu-i răspunse.

Cu fața crispată, înaintă spre mașină și deschise portiera, luându-i-o înainte lui Matthew.

* * *

Culmea ghinionului, când ajunseră în dreptul casei, domnul și doamna Linton se aflau în grădină și le ieșiră imediat în întâmpinare. Nu numai că doamna Linton ținu să-l salute călduros pe frumosul necunoscut care-i însoțea fata, dar merse până la a-l invita să bea o ceașcă de ceai împreună, ceea ce Matthew acceptă, spre marea neliniște a Nicolei.

Când după o oră interminabilă în timpul căreia Nicola avu impresia că stă pe jar, el își luă la revedere, doamna Linton îi aruncă o privire scrutătoare fiicei sale.

– E fermecător noul tău patron, draga mea ! Mă mir că nu ni l-ai lăudat mai mult până acum. Este un bărbat excepțional. Pe cât de frumos, pe atât de inteligent...

Obișnuită să-și păstreze replicile de efect la urmă, doamna Linton făcu o pauză, apoi continuă :

– Dar, spune-mi, nu trebuia ca Gordon să te ducă la garaj ? Ce i s-a întâmplat de ți-a dat iar plasă ?

Cum fiica ei, încolțită, nu-i răspunse, doamna Linton înfipse cuiul și mai adânc.

– Nu cumva mama lui a răcit iarăși ? o întrebă ea pe un ton perfid.

CAPITOLUL VI

– Parcă astă-seară trebuie să mergi împreună cu Gordon la cină la Christine și Mike ? o întrebă doamna Linton la câteva zile după ce-l cunoscuse pe Matt.

Nicola încuviință cu un semn din cap, fără să reușească să-i zâmbească mamei sale.

Într-adevăr, seara ce urma n-o încânta deloc. Cu cât treceau zilele, cu atât mai puțin își dorea să-l vadă pe Gordon.

De trei săptămâni de când lucra în strânsă colaborare cu Matt, fenomenul nu făcuse decât să se accentueze. Din fericire, întâlnirile ei cu Gordon se rărișeră, dar de fiecare dată când se revedeau, Nicola avea impresia penibilă că nu mai aveau ce să-și spună, presupunând că avusese vreodată, în trecut, o impresie contrară...

În plus, Gordon îi mai dăduse plasă de vreo două ori după întâmplarea cu garajul, invocând de fiecare dată niște confuze motive profesionale.

Așa că Nicola hotărî ca, la această cină de la Mike și Christine, să-i mai dea o ultimă șansă. Dacă Gordon va îndrăzni încă o dată să anuleze întâl-

nirea în ultimul moment, ea se va folosi de acest pretext pentru a rupe relația cu el.

Pentru că era inutil să nege adevărul ; relația ei cu Gordon i se părea din ce în ce mai lipsită de sens.

Când, o oră mai târziu, Gordon îi telefonă ca să se scuze că nu poate s-o însoțească la cină, mama lui având chipur'e nevoie de el, Nicola nu mai șovăi. Cu o voce fermă si total lipsită de pasiune care, chiar pentru ea, era o dovadă a indiferenței față de el, îi spuse că nu mai dorea să-l vadă.

Reacția ei păru să nu-l mire pe Gordon decât pe jumătate ; el trebuie să fi perceput de multă vreme ezitările tinerei femei. Protestă destul de neconvingător, dar Nicola nu mai lungi discuția și închise telefonul.

– Vorbeai cu Gordon ? o întrebă mama ei.

– Da, răspunse Nicola, uimită că nu avea nici un sentiment de tristete, ci mai degrabă senzația că scăpase de o povară grea. Cred că n-am să mă mai văd cu el. Sau, mai exact, sunt sigură. Tocmai i-am explicat acum acest lucru.

Doamna Linton îi aruncă o privire plină de îngrijorare fiicei sale, dar aceasta părea atât de calmă încât ea se liniști imediat. Nu părea deloc să aibă inima frântă.

– N-ai să-l regreți ? se crezu ea totuși obligată s-o întrebe, pentru a nu-i da impresia Nicolei că se bucură prea mult de această veste.

– Nu, oricum nu aveam nimic în comun.

– Din moment ce pari atât de sigură pe tine, trebuie să-ți mărturisesc că băiatul ăsta nu mi s-a părut niciodată atrăgător, remarcă ea în sfârșit, ne-

fiind în stare să mai tacă. Există atâția alți bărbați mai seducători, mai amuzanți ! Ca Matt, de exemplu...

Aluzia era atât de directă încât Nicola tresări.

– Te rog, mamă, încetează ! Matt este patronul meu, și de altfel curând va pleca din oraș ca să se întoarcă la Londra.

Pretextând că se făcuse târziu, se grăbi să încheie repede această discuție care devenise periculoasă. Dacă mama ei o iscodea mai mult, va observa până la urmă că, în ciuda protestelor ei, Nicola era departe de a fi insensibilă la farmecul lui Matthew. Foarte departe...

Vorbise cu Gordon atât de târziu încât se făcuse deja ora de plecare în vizită. Nicola își puse o vestă peste rochia delicată de mătase pe care și-o cumpărase de curând. Fusese încântată de decolteul ei cuminte la baza gâtului și de mânecile lungi și, când o probase, nici o clipă nu-și dăduse seama în ce măsură țesătura fluidă îi marca silueta fină, punându-i în valoare formele feminine cu mult mai mult decât orice rochie mulată. Îmbrăcată astfel, cu părul ei castaniu alunecând ca o mătase strălucitoare pe umeri, cu tenul sidefiu lipsit de orice machiaj, radia fără să știe un farmec autentic și grozav de senzual.

Nicola știa că Christine invitase și alte persoane, și se grăbi în speranța că va ajunge prima. În felul acesta, va putea să-i explice prietenei sale că o rupsese cu Gordon și să se scuze că venise singură.

Așa cum se așteptase Nicola, Christine fu imediat uimită de absența lui Gordon.

– Unde ți-ai lăsat Don Juan-ul ? o întrebă ea pe un ton ironic.

– N-o să vină, și n-o să mai vină niciodată. Am rupt relația cu el, îi explică Nicola.

La aceste cuvinte, un zâmbet larg lumină fața prietenei sale. Spontană și directă, principiul ei era într-adevăr acela de a nu-și ascunde sentimentele.

– Dumnezeule ! Ce veste bună ! exclamă ea, radioasă. Era și timpul ! Începusem să-mi pierd speranța că-l vei părăsi vreodată pe mototolul ăla...

– Deocamdată, sper că absența lui Gordon nu-ți strică prea mult planurile pentru masă, zise Nicola pentru a schimba subiectul.

– Nu, dimpotrivă, e perfect ! Închipuie-ți că Mike a invitat pe cineva cu care face afaceri. Un celibatar. Așa că, pică foarte bine !

– Ce pot să fac ca să te ajut ? o întrebă Nicola.

– Nimic, de data asta, totul este gata înainte de sosirea invitaților. Oh, ba da ! Ia du-te și citește-i o poveste lui Peter, vrei ? Știa că vii și tu astă-seară aici, și toată ziua a întrebat de tine. I-am promis că ai să urci să-i spui noapte bună.

Nicola se duse cu dragă inimă. Îl adora pe Peter, băiețelul cu obrajii acoperiți de pistrui.

După vreun sfert de oră, când auzi pe cineva urcând scara și oprindu-se în prag, nici măcar nu se întoarse să vadă cine este, sigură că recunoscuse pașii lui Mike.

– Ssst, Mike, murmură ea. Peter tocmai a adormit.

Când în sfârșit se întoarse, crezu că sângele îi va îngheța în vene. În pragul ușii, cufundată în

semiobscuritatea culoarului, se profila silueta înaltă a lui Matt.

Nicola se ridică brusc, cu inima bătând să-i sară din piept. Matt, aici ! Prin ce minune ?

— Christine m-a rugat să-ți spun că cina e servită, șopti el.

Nu se mișcă din prag, contemplând scena înduioșătoare pe care o forma Nicola stând la căpătâiul copilului. Cu picioarele tremurând, aceasta se îndreptă spre ușă, simțind ațintită asupra ei privirea arzătoare a lui Matt.

De ce nu-i spusese Christine că-l invitase și pe noul ei patron ? se întrebă ea în timp ce cobora scara ca prin ceață. Matt venea în urma ei. Era oare o chestie aranjată ? Christine îl detesta atât de mult pe Gordon încât ar fi fost în stare...

Apoi, brusc, își aminti că prietena ei îi vorbise despre o relație de afaceri a lui Mike, un celibatar pe care ea nu-l mai văzuse. Nu putea fi vorba decât despre Matt.

Cât de ciudat aranja hazardul câteodată lucrurile ! își zise ea, îngândurată. Va petrece seara împreună cu Matt, la câteva ore doar după ruptura cu Gordon...

Ajunsă în salon, în culmea confuziei, Nicola reuși totuși să zâmbească amabil când Christine îi prezentă pe ceilalți invitați, printre care era și o oarecare Lucinda, o blondă incendiară, cu un decolteu generos, măritată cu un omuleț șters și slăbănog.

Lucinda abia dacă-i aruncă o privire Nicolei, în schimb manifestă un interes evident față de Matt. Începu prin a-l asalta cu o mulțime de întrebări,

una mai ciudată decât alta, despre întreprinderile lui, zâmbindu-i întruna fără nici un motiv, doar pentru a-și arăta buzele cărnoase date cu un ruj strident și dinții de un alb hollywoodian.

Vorbi apoi despre sine în termeni mai mult decât elogioși, povestind printre râsete deplasate diverse întâmplări în care ea fusese eroina principală.

La început, Nicola se prefăcu că nu observă tot circul ăsta ridicol și încercă să lege o discuție cu soțul Lucindei. Dar bietul om nu îndrăznea să răspundă la întrebările ei decât prin da sau nu, de teama de a nu-și eclipsa soția, și Nicola renunță curând să-i mai vorbească.

Tot timpul mesei, se străduí să-și păstreze cumpătul, neputincioasă de altfel, obligată să asiste la numărul de seducție pe care îndescriptibila Lucinda i-l oferea lui Matt.

Cu cât trecea timpul, cu atât situația i se părea Nicolei mai insuportabilă. În fine, la desert, înțelese cu groază că era de fapt teribil de geloasă...

Nu fu în stare să-și termine tarta, împinse farfuria din fața ei și rămase cu privirea pierdută în gol. De ce era ea geloasă pe femeia asta care flirta cu Matt ? Matt nu era decât patronul ei, și faptul că ea îi era colaboratoarea cea mai apropiată nu-i dădea nici un drept asupra vieții lui particulare...

Simți dintr-o dată că este privită și întoarse capul.

Indiferent la Lucinda care continua să-i vorbească, Matt o privea pe Nicola cu o concentrare și o acuitate tulburătoare. Îi observase oare nemul-

țumirea ? se întrebă ea. Dar mai ales, bănuise oare motivele ?

Cedând unei bruște dorințe de a fugi, pretextă că o ajută pe Christine și se refugie în bucătărie.

– Ai devenit cam palidă dintr-o dată, remarcă prietena ei în timp ce prepara cafeaua. Te-a afectat atât de mult ruptura de Gordon ? Totuși, adineauri nu păreai atât de dezamăgită, când mi-ai anunțat vestea...

Nicola nu răspunse. Ce-ar fi zis Christine dacă ar fi știut că nu numai nu se gândise nici o clipă la Gordon toată seara, dar că Matt fusese cel ce-i ocupase toate gândurile ?

Christine îi aruncă o privire îngrijorată prietenei sale, apoi se întoarse să ia platoul cu prăjituri.

– Oh, Matt, n-ar fi trebuit ! exclamă ea atunci.

Nicola, roșind dintr-o dată, observă în clipa aceea că Matt se afla în ușa bucătăriei, cu o grămadă de farfurii în brațe. De când stătea acolo ? se întrebă ea, cu inima bătându-i puternic. Auzise oare discuția lor ?

Noroc că nu-i făcuse confidențe Christinei ! De altfel, ce-ar fi putut să-i povestească ?

Că individul lipsit de scrupule care fusese amantul ei în niște condiții absolut sordide și care nu ezitase să abuzeze de o tânără fată inconștientă, se transformase într-o ființă delicată și sensibilă, și că era pe cale să se îndrăgostească de el ? Că, deși se jurase să se ferească de bărbați, se simțea atrasă de Matt ca un fluture de lumină, fascinată și îngrozită totodată ?

Abia dacă avea curajul să-și mărturisească ei

însăși adevărul. Atunci, cum l-ar fi putut mărturisi altcuiva ?

Deodată, avu senzația insuportabilă că Matt putea citi în ea ca într-o carte deschisă și ieși în grabă din bucătărie, sub privirea uimită a Christinei.

Restul serii fu un supliciu pentru Nicola. Mai greu de suportat chiar decât jalnicele sclifoseli ale Lucindei era certitudinea, de netăgăduit că Matt ocupase în viața ei un loc important.

Niciodată până acum nu mai simțise o asemenea tulburare a întregii sale ființe. Odinioară, se crezuse îndrăgostită de Jonathan, dar nu fusese decât o pasiune efemeră și imatură de adolescentă. Astăzi era o femeie, și atracția ei pentru Matt era mult mai plină de consecințe. Pentru prima oară, se simțea tulburată nu numai emoțional ci și fizic. Atât de tulburată încât simpla prezență a lui Matt îi provoca o emoție atât de profundă încât nu se mai simțea în stare să se controleze. Era ca și cum trupul ei, cu care se lăuda că-i poate stăpâni impulsurile, nu-i mai aparținea. În fața lui Matt, se simțea dintr-o dată pe cât de vulnerabilă pe atât de atrăgătoare.

Și-ar fi putut măcar destăinui cuiva descumpănirea ? gândi ea. Dar nu îndrăznea s-o facă, nici măcar Christinei. Pentru că, dacă ar fi vorbit despre Matt, ar fi trebuit să evoce și acea noapte de tristă amintire, și asta ea nu se simțea în stare să facă.

Cum petrecerea începuse să treneze, ea abia rezistă dorinței de a se ridica și a pleca înaintea celorlalți, pentru a fi din nou singură la ea acasă. Dar nu voia s-o supere pe Christine, care-și dăduse

atâta silința să pregătească această cină. Așa că încercă să aibă răbdare. Încă o jumătate de oră, și va putea să se eschiveze fără să pară deplasată, își zise ea ca să-și mai dea curaj. Până atunci, trebuia să găsească puterea de a se preface indiferentă față de Matt, ceea ce i se părea din ce în ce mai greu.

Vocea pițigăiată a Lucindei o trezi din gândurile ei întunecate. Agățată de brațul lui Matt, cu pieptul strâns lipit de haina lui, frumoasa blondă îi adresa un zâmbet atât de plin de subînțelesuri încât Nicola, cedând unui reflex de gelozie aproape animalică, fu cât pe ce s-o pălmuiască.

Reuși totuși să se stăpânească și s-o ignore. Nu numai că ea nu avea nimic de invidiat la această biată Lucinda care se dădea în mod ridicol în spectacol, dar nici faptul că o femeie pusese ochii pe Matt nu o privea absolut deloc.

Din fericire, Frank Barret dădu curând semnalul de plecare. Cu o mutră îmbufnată, Lucinda își urmă soțul. Dar în clipa când să plece, îi dădu cartea ei de vizită lui Matt și-l asigură pe un ton insistent că ar fi încântată dacă i-ar face o vizită, în ziua și la ora care-i conveneau lui. Nici nu se putea să fie cineva mai primitor ! gândi Nicola, furioasă.

Când, după vreo zece minute, anunță și ea că vrea să plece, Christine încercă s-o rețină.

Profitând de faptul că Mike și Matt erau cufundați într-o discuție profesională, ea se aplecă spre prietena ei și-i spuse :

– Rămâi, Nicola. Cu siguranță că nu ai chef

să stai singură chiar în seara asta. Dacă vrei să-mi vorbești, nu ezita.

– Îți mulțumesc, Christine, răspunse Nicola. Totul e-n ordine, te asigur. Sunt doar obosită, atâta tot.

Mike, care auzise remarca Nicolei, se apropie cu zâmbetul pe buze și o cuprinse pe tânăra femeie pe după umeri într-un gest amical.

– Sper că asta nu este din cauză că noul tău patron te solicită prea mult la serviciu ! lansă el râzând.

Râseră cu toții, și Nicola se strădui să le împărtășească veselia.

– Gordon n-a putut să vină ? întrebă Mike pe un ton nevinovat, fără să-și dea seama că face o gafă.

Christine îi aruncă o privire mânioasă și el făcu ochii mari, uimiți.

– Mama lui nu se simțea prea bine, îi răspunse Nicola laconic.

Dacă Matt n-ar fi fost aici, ea i-ar fi explicat lui Mike că totul se sfârșise între ea și Gordon. Dar, în mod ciudat, prezența patronului ei o făcu să tacă. Punând capăt discuției, îi sărută pe Mike și Christine, le mulțumi acestora pentru excelenta cină și, strângându-i mâna lui Matt, își luă la revedere de la toți.

Ca să ajungă acasă, trebuia să traverseze orașul, dar după câțiva kilometri, își dădu seama că nu este în stare să conducă. Seara aceasta fusese pentru ea o încercare atât de dură încât acum o lăsau nervii. Brusc, începu să tremure și ochii i se încețoșară de lacrimi. Cu o ultimă tresărire de lu-

ciditate, consideră că e mai înțelept să oprească pe marginea șoselei pentru a-și regăsi stăpânirea de sine și a putea conduce mai departe.

Într-o stare de semiconștiență, reuși să tragă pe margine. Atunci, scuturată violent de hohote de plâns, se prăbuși pe volan cu capul în mâini. Se descărca astfel de toată tensiunea acumulată în ultimele zile.

Mai mult decât ruptura de Gordon, o tulbura faptul că-și dăduse seama cât de atașată era de Matt, ceea ce o făcea atât de vulnerabilă. Și ca un făcut, în aceeași zi în care devenise conștientă de această atracție inevitabilă, trebuise să suporte s-o vadă pe acea îngrozitoare Lucinda făcându-i ochi dulci lui Matt toată seara !

Lacrimile i se mai potoliseră puțin, când auzi afară o portieră trântită și apoi zgomot de pași. Cuprinsă brusc de panică, realiză abia atunci că se afla în plină noapte, pe o șosea absolut goală. Era o pradă perfectă pentru un individ mânat de intenții necurate.

Tocmai își căuta cu febrilitate cheile de contact pentru a putea demara cât mai repede, când cineva îi deschise portiera. Terorizată, îi trebuiră câteva secunde până să-l recunoască pe Matt în întuneric.

— Am plecat la câteva minute după tine de la Mike și Christine și eram în urma ta, îi explică el. Când am văzut că oprești pe marginea drumului, am crezut că ai vreo problemă mecanică. Poate că ai nevoie de ajutor ? adăugă el pe un ton plin de solicitudine.

Nicola se strădui să-l privească, rugându-se în

gând ca el să nu-i observe urmele de lacrimi la lumina palidă a plafonierei.

— Mașina mea nu are nimic, mulțumesc, bolborosi ea cu o voce abia auzită.

— Pari atât de palidă... Este din cauza logodnicului tău, firește, zise el aproape cu timiditate.

Ea își plecă privirea, pradă unei profunde neliniști, era evident că lumina plafonierei, deși slabă, o trădase.

— Iartă-mă că sunt atât de indiscret, dar am surprins fără să vreau discuția ta cu Christine adineauri, în bucătărie, reluă Matt cu blândețe în glas. Am aflat așadar că ai rupt relația cu el. Îmi pare rău.

Cu aceste cuvinte, trânti portiera Nicolei și se îndepărtă în noapte. Uimită, ea crezu că el se întorsese la mașina lui dar, după o clipa, îl văzu deschizând cealaltă portieră și așezându-se pe scaunul pasagerului. Deci, numai înconjurase mașina ca să vină să se așeze lângă ea.

Împărțită între bucuria febrilă de a-l ști atât de aproape și îngrijorarea de a se fi văzut descoperită, ea nici nu îndrăzni să-l privească.

— Știu că în astfel de împrejurări cuvintele sunt de prisos, dar nu trebuie să-l regreți pe logodnicul tău, murmură Matt. Dacă n-a știut să te păstreze, înseamnă că nu merita dragostea ta.

Tulburată de această remarcă, ea îl privi cu un aer buimăcit, în timp ce lacrimile începură din nou să-i curgă pe obraji. El credea deci că ea plângea din cauza lui Gordon ! gândi Nicola, în plină confuzie. Și ea trebuia să-l lase să creadă asta decât

să-i dezvăluie ceea ce nu îndrăznea să-şi mărturisească nici ei însăşi.

– Te asigur, nu merită să plângi pentru el, reluă Matt cu o voce liniştitoare.

Prin ceaţa lacrimilor, îi văzu mâna întinzându-se spre ea şi inima începu să-i bată cu putere când el îi şterse lacrimile ce-i curgeau pe obraji. Mângâierea mâinii lui era atât de uşoară, de caldă încât, într-un acces de nebunie, ea îşi dori ca el să continue. Vibrând de emoţie închise ochii şi rămase nemişcată rugându-se ca această clipă magică să dureze cât mai mult cu putinţă.

– Nicki, nu mai plânge, reluă el în şoaptă.

Şi atunci, fără să ştie cum, ea se trezi strânsă la pieptul lui. Cu o mână, el o înlănţuise, în timp ce cu cealaltă îi mângâia părul cu un gest atât de blând încât i se păru aproape tandru.

În clipa aceea, cedând unei irezistibile chemări, ea îşi ridică bărbia oferindu-şi buzele într-un gest ca o invitaţie, pe cât de nechibzuit pe atât de spontan. Se priviră cu o intensitate aproape insuportabilă. În privirea lui întunecată, Nicola citi o întrebare mută şi dureroasă care o emoţionă profund.

Orice ar fi gândit Matt în clipa asta, îşi zise Nicola, ea avea ciudata senzaţie că nu-i era indiferentă.

– Nicki... murmură el cu o voce răguşită ce o făcu să se înfioare.

Când puse stăpânire pe buzele ei, Nicola crezu că timpul s-a oprit în loc, atât de puternică îi era tulburarea.

Mai întâi, el i le atinse uşor, aproape cu timiditate, ca şi cum s-ar fi temut să nu o sperie. Apoi,

când ea se lăsă în voia lui, o strânse mai cu putere la piept şi buzele lui le cuprinseră pe ale ei cu o ardoare care-i smulse tinerei femei un geamăt de plăcere.

Sărutul următor fu atât de pătimaş, atât de intens încât Nicolei i se păru că n-ar fi putut şi n-ar fi trebuit să se sfârşească niciodată. Era ca şi cum amândoi îşi potoleau o sete mult timp stăpânită, ca şi cum reveneau amândoi la viaţă unul în braţele celuilalt.

Matt se apropiase foarte mult şi erau acum îmbrăţişaţi atât de intim încât tânăra femeie îşi simţi sânii zdrobiţi de pieptul lui puternic. Şi, în timp ce ritmul sărutărilor lor se accelera din ce în ce, purtând-o pe Nicola într-un vârtej de senzaţii minunate, ea începu să viseze că această îmbrăţişare se va prelungi cât mai mult, că trupurile lor vor scăpa de bariera hainelor, că...

Zgomotul strident al unui claxon şi lumina farurilor în întuneric îi readuse cu cruzime la realitate. La câţiva metri de ei, trecuse o maşină.

Nicola se eliberă brusc din îmbrăţişarea lui Matt.

Fără acea maşină providenţială, ea aproape că era gata să facă dragoste cu el pe bancheta din spate, ca şi cea mai inconştientă adolescentă. Uitase oare lecţia din trecut ?

Matt trebuie să-i fi perceput tensiunea interioară pentru că nu încercă s-o reţină.

– Îmi pare rău, murmură el cu un aer stânjenit. N-am vrut să...

Ea nu-i răspunse şi rămase abătută, cu ochii plecaţi.

– Nicola, vreau să te duc acasă, adăugă el cu o voce mai fermă. Nu ești în stare să conduci.

Dintr-o dată, ea avu certitudinea că dacă mai rămânea doar o clipă în prezența lui, se va prăbuși.

– Mă simt foarte bine, replică Nicola pe un ton sec. Lasă-mă, te rog.

Evenimentele decurseseră atât de rapid încât ea se simțea foarte încurcată. Un lucru însă era sigur : doar din vina ei, ceea ce nu fusese din partea lui Matt decât un simplu gest de încurajare, se transformase într-o scenă de o senzualitate fierbinte. Doar din vina ei... Deși se crezuse matură și responsabilă, fusese incapabilă să-și stăpânească impulsurile ce o împingeau spre el.

Ce-o să creadă acum despre ea ? se întrebă cu groază. Probabil că același lucru ca și prima dată, chiar dacă el nu făcuse încă nici o apropiere între adolescenta de ieri și femeia de astăzi. Adică, în ambele cazuri, va crede că ea este o femeie ușoară...

Pe chipul încordat al Nicolei, Matt putu citi intensa durere interioară pe care ea încerca să și-o ascundă. O privi o clipă cu atenție, ezitând vizibil s-o asculte și să plece.

– Pleacă, Matt ! reluă ea cu o voce rugătoare.

În sfârșit, spre marea ei ușurare, el ieși din mașină. Dar se aplecă spre ea prin geamul deschis.

– Fie, zise el, te las. Dar fie că vrei sau nu, o să te urmăresc până ajungi acasă. Nici gând să te las să te întorci singură în starea în care ești. Vreau să fiu sigur că ajungi acolo unde trebuie.

Nicola vru să protesteze, dar el o întrerupse cu un gest.

– Îmi pare rău, dar de data asta nu vei mai avea tu ultimul cuvânt.

Nicola înțelese că n-avea de ales. Cu un gest obosit, răsuci cheia de contact și demară.

Fără să știe cum, reuși totuși să conducă, calmată cât de cât de prezența lui Matt care o urma la mică distanță. Din fericire, cunoștea atât de bine drumul încât în ciuda stării confuze în care se afla, parcurse fără probleme distanța pe care o mai avu de străbătut până acasă.

Când parcă în fața casei și când observă că Matt oprise în spatele ei, se strădui să intre în casă fără să privească înapoi, prefăcându-se că nu-i observă prezența discretă și vigilentă.

Dar imediat ce închise ușa în urma ei și se află singură în semiîntunericul familiar al holului cel mare pardosit cu dale de marmură, se sprijini cu spatele de ușă și-și cuprinse capul în mâini.

Își va mai reveni oare vreodată după seara asta nebunească ? se întrebă ea cu disperare, pradă unui insuportabil sentiment de rușine gândindu-se la ceea ce făcuse.

În vreme ce Matt căutase din pură amabilitate s-o consodeze de ceea ce credea el că fusese o decepție sentimentală, ea n-avusese minte și se lăsase în voia unui sărut pătimaș lipsit de sens. Și nu numai că nu făcuse nimic pentru a-și controla elanul care o împingea spre el, dar îi răspunsese la sărut cu înflăcărare și i se oferise ca și cea mai dezmățată dintre femei. Dacă n-ar fi trecut acea mașină providențială și nu i-ar fi claxonat, ar fi făcut dragoste cu siguranță pe bancheta mașinii !

Și totuși, ea nu mai avea cincisprezece ani !

Aproape că regreta acum că Matt n-o recunoscuse. Dacă s-ar fi întâmplat așa, el ar fi fugit de ea ca de ciumă și toate astea nu s-ar mai fi petrecut.

Cel mai rău lucru era că ea nu avea să-i reproșeze nimic. Ea fusese cea care se înșelase asupra gestului lui de încurajare, ea fusese cea care i se oferise când el abia îi atinsese buzele cu un sărut fugar. Dacă ea și-ar fi manifestat cea mai mică rezervă, el ar fi înțeles și n-ar mai fi insistat, era sigură de asta.

De altfel, nu avusese el bunul-simț să se scuze după ce se sărutaseră, luând asupra lui, cu o infinită delicatețe, responsabilitatea a ceea ce se petrecuse, când de fapt ea era cea mai vinovată ?

Luptându-se cu o profundă disperare, Nicola urcă scara și se refugie în camera ei.

În timp ce se dezbrăca cu gesturi mecanice, încercă să-și potolească neliniștea surdă care o măcina.

Singura ei șansă de salvare era plecarea lui Matt care, din fericire, era iminentă. După ceea ce se petrecuse în mașină, nu se mai simțea în stare să dea ochii cu el zi de zi. Singura ei speranță era să reușească, dacă nu să-l uite, măcar să trăiască doar cu amintirea lui când el se va întoarce la Londra.

Deocamdată, el era din fericire convins că ea îl iubește pe Gordon, și nu va face nimic pentru a-l convinge că nu-i așa, ba dimpotrivă.

Cât de crudă putea să fie soarta ! gândi Nicola, strecurându-se în pat.

După toți acești ani în care se străduise să-și stăpânească senzualitatea, fusese de ajuns ca Matt

să-i atingă doar buzele cu un sărut ușor pentru ca ea să se transforme într-o femeie vibrând de dorință, gata să-și uite convingerile cele mai profunde pentru a se dărui unui bărbat care nu o iubea.

Hotărât lucru, în ciuda suferințelor și lacrimilor, nu învățase nimic din viață și nici din greșelile trecutului, își zise ea cu o dureroasă amărăciune.

Și, la fel ca în urmă cu opt ani, va trebui să reînceapă să trăiască cu sentimentul permanent al vinei sale...

CAPITOLUL VII

– Nicola, ți-l prezint pe Tim Ford, zise Matt.

– Mai bine mai târziu decât niciodată, comentă Tim întinzându-i mâna Nicolei și zâmbindu-i larg. Îmi pare rău că a trebuit să întârzii la întâlnire, dar un accident de mașină stupid m-a ținut la pat câteva săptămâni.

– Sunt încântată să vă cunosc, îi răspunse Nicola, zâmbindu-i și ea. Sper că v-ați pus pe picioare... dacă se poate spune așa, adăugă ea aruncând o privire către piciorul lui Tim care încă mai era în gips.

– Slavă Domnului că o să-mi scoată chestia asta peste câteva zile. Oricum, după această odihnă forțată, mă simt în plină formă ! exclamă el vesel. Sunt nerăbdător să mă apuc de treabă, și sunt convins că vom avea o colaborare fructuoasă. Matt nu mai contenea cu laudele la adresa dumitale în privința competenței profesionale.

Nicola nu făcu nici un comentariu, dar zâmbetul îi încremeni pe buze.

Doar auzul numelui lui Matt era de ajuns ca s o facă să se simtă stânjenită. Devenise un adevărat supliciu pentru ea să fie în preajma lui în fiecare

zi. Fără sosirea providențială a lui Tim care făcea inutilă rămânerea lui Matt în întreprindere, probabil că ar fi demisionat...

Într-adevăr, după sărutul acela din seara când cinaseră la Christine, fiecare zi de muncă îi punea nervii la grea încercare.

Slăbise, ochii îi erau încercănați, obrajii supți. Nici măcar noaptea nu-i aducea liniștea. Pradă unor insomnii rebele, adormea abia în zori și se trezea epuizată și din ce în ce mai slăbită.

Cei din jurul ei începuseră să observe că slăbise și că devenise foarte iritabilă. Din fericire, la fel ca și Matt, rudele și prietenii puneau această stare pe seama despărțirii de Gordon. Din delicatețe, cu toții evitau să abordeze subiectul, convinși că, în timp, suferința ei se va mai atenua.

Nicola însă știa că nu era așa. Pentru că în sfârșit recunoscuse realitatea, oricât de crudă era aceasta : era îndrăgostită iremediabil de Matt.

Acesta din urmă nu părea să fi observat nimic, din fericire, și se purta la fel de curtenitor și atent ca de obicei. Nu părea să-i poarte pică Nicolei pentru acel moment de rătăcire. Tânăra femeie spera că el nu va considera necesar să evoce subiectul și să provoace o explicație inutilă, dar din păcate se înșela...

A doua zi după incident, ea reuși ca prin minune să evite să rămână singură cu Matt în birou, invocând un pretext sau altul pentru a ieși din încăpere îndată ce rămâneau singuri.

Astfel că nu fu deloc surprinsă când, după ce ajunse acasă, ușurată că scăpase de prezența lui, îl văzu pe Matt oprind mașina în fața casei ei.

Ca să-şi facă de lucru şi să încerce să se mai gândească şi la altceva pentru a-şi potoli tensiunea interioară care o măcina, se hotărâse să iasă în grădină şi să taie trandafirii. Era deci în faţa casei, îmbrăcată în blugi şi un tricou, cu o foarfecă de grădină în mână, aplecată peste rondul de flori, când îl văzu.

De data asta era imposibil să-l mai evite, gândi ea îngrozită, când îl văzu coborând din maşină.

Cu un aer preocupat, el împinse portiţa de lemn şi se apropie de ea, vizibil stingherit. Ca introducere, se scuză că venise la ea pe neanunţate după o zi de muncă atât de lungă.

— Trebuia totuşi să-ţi vorbesc, Nicola, zise el, în timp ce ea îşi îndreptă spatele şi se strădui să-şi stăpânească emoţia. Trebuia să-mi cer scuze pentru ceea ce s-a întâmplat aseară.

Ea simţi că roşeşte până-n vârful urechilor şi-şi trase cu un gest stângaci tricoul. Vizita aceasta atât de neaşteptată o chinuia cumplit, şi simplul fapt că stătea în faţa lui o tulbura profund. Incapabilă să scoată o vorbă, aşteptă ca el să termine de vorbit rugându-se ca acest calvar să înceteze cât mai repede.

— Îmi pare sincer rău pentru acel nefericit incident, şi vreau să-ţi spun că nu se va mai repeta, reluă el. Ştiu că-l iubeşti pe Gordon şi încă nu ţi-ai revenit după despărţirea de el.

El păru să ezite o clipă, ca şi cum ar fi aşteptat o confirmare din partea Nicolei. Dar aceasta nu scoase o vorbă.

— Ne-am pierdut capul amândoi, dar suntem suficient de maturi ca să depăşim acest incident. Să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic, şi atunci în mod sigur colaborarea noastră profesională nu va avea de suferit. Eşti de acord ?

Nicola se strădui să încuviinţeze din cap, dar se simţea distrusă.

Matt considera ceea ce se întâmplase între ei ca fiind un moment de rătăcire fără consecinţe, pe când ea, după acel sărut, nu va mai fi niciodată aceeaşi, îşi zise Nicola cu lacrimile în ochi.

Zi şi noapte se gândea numai la el, reamintindu-şi fără să vrea îmbrăţişările lor şi minunatele senzaţii pe care acel sărut i le trezise. Iar el venea acum să-i propună, cu răceală, un târg, ca şi cum ar fi fost vorba de o simplă formalitate.

Cu opt ani în urmă, Matt o marcase pe viaţă fără ca ea măcar să-şi fi dat seama. De data asta, el îşi pusese pecetea în adâncul inimii ei, şi ea nu-şi va mai reveni niciodată...

* * *

Deodată, fu readusă la realitate de privirea uimită pe care i-o arunca Tim şi se strădui să fie mai atentă. Tim Ford era noul ei şef şi ea era hotărâtă să-i facă o bună impresie.

Rămaseseră singuri, după ce Matt fusese chemat câteva minute în alt birou.

Era o ocazie de a se cunoaşte mai bine, gândi Nicola privindu-l pe Tim cât se poate de discret. Ştia puţine lucruri despre el, în afară de faptul că era necăsătorit şi-şi făcuse toată cariera alături de Matt. Înalt şi zvelt, nu era lipsit de farmec. După

ce-i studie chipul cu trăsături fine şi privirea limpede şi directă, Nicola hotărî că nu era numai un bărbat frumos, dar şi foarte simpatic. Colaborarea lor începea sub auspicii bune, gândi ea, liniştită.

Poate că, după plecarea lui Matt, va reuşi din nou să se dedice pe deplin muncii sale pentru ca să-l uite...

– Mersul pe şantier va fi destul de dificil pentru dumneata, remarcă Nicola adresându-i-se lui Tim în timp ce arăta, cu un zâmbet spre piciorul lui.

– Într-adevăr, dar Matt nu mi-a ascuns faptul că faci mult teren. Deci deocamdată las în seama dumitale contractele de pe şantier. Până când mă vor elibera în sfârşit din acest aparat gipsat...

În următorul sfert de oră discutară verzi şi uscate, pe un ton pe cât de relaxat pe atât de amical, şi foarte curând Nicola avu convingerea că Tim era omul potrivit pentru a-i urma lui Alan.

La fel ca Matt, îşi cunoştea perfect meseria şi, tot la fel ca el, părea să aibă obişnuinţa de a conduce.

Când se întoarse Matt în birou, îi găsi glumind veseli. În clipa când îi văzu astfel, relaxaţi şi zâmbitori, îşi încruntă sprâncenele şi expresia feţei îi încremeni.

– Nicola, ai putea să ne laşi singuri, te rog ? întrebă el pe un ton sec. Am de verificat împreună cu Tim nişte dosare mai deosebite.

Nicola îi adresă o privire uimită. Niciodată nu folosise faţă de ea un ton atât de puţin cavaleresc! Ce făcuse ea ca să merite asta ? O clipă, se întrebă dacă nu-l deranjase faptul că se înţelegea atât

de bine cu Tim, dar îşi alungă repede acest gând din minte. Pe Matt cu siguranţă că nu-l interesa ce crede ea despre Tim.

Rănită, se ridică fără să spună o vorbă şi ieşi din încăpere. În singurătatea biroului ei, încercă să analizeze situaţia.

Colaborarea aceasta de fiecare clipă cu Matt o făcuse să-şi piardă simţul realităţii şi era nevoie ca, urgent, acest lucru să ia sfârşit. Până la plecarea patronului său, din fericire iminentă, ea trebuia să-l ignore, sau măcar să se prefacă...

Pentru a-şi păstra ceea ce-i mai rămăsese din echilibrul său nervos, trebuia să se convingă că nu reprezenta nimic pentru Matt, să înceteze să mai caute intenţii ascunse în cel mai mic gest al lui, în orice cuvânt.

Sărutul acela din maşină nu fusese pentru el decât un simplu incident, el însuşi o spusese. Sigur că Nicola era îndrăgostită de el, dar ce folos, pe el nu-l interesa asta. De altfel, presupunând chiar că într-o bună zi va simţi şi el ceva pentru ea, orice relaţie adevărată între ei era pentru totdeauna imposibilă. Într-adevăr, trecutul va forma mereu între ei o barieră de netrecut.

Din toate aceste motive, ea nu avea altceva de făcut decât să-l uite...

*
* *

O oră mai târziu, Matt şi Tim trecură pe culoar şi se opriră o clipă în faţa biroului ei.

– Nicola, dacă întreabă cineva de mine, spune

că am plecat să iau prânzul cu Tim, lansă Matt prin ușa întredeschisă.

– Dar credeam că vine și Nicola cu noi ! se miră Tim, aruncându-i lui Matt o privire surprinsă.

– Oh ! sunt sigur că Nicola are ceva mai bun de făcut la ora prânzului... O s-o luăm cu noi altădată, răspunse Matt cu un ușor zâmbet sarcastic.

Atitudinea lui Matt o îndureră într-atât pe Nicola încât ideea de a se duce singură să mănânce i se păru insuportabilă. De ce o respingea el astfel ? se întrebă, cu lacrimi în ochi. Voia s-o pedepsească pentru ceea ce se întâmplase în mașină ? Oricât de vinovată ar fi fost ea pentru asta, nu merita totuși un asemenea tratament.

Imediat ce dispărură cei doi bărbați în lift, ea o sună pe Christine. Doar prietena ei va reuși s-o mai reconforteze, își zise ea, dezamăgită. Niciodată până acum nu simțise atât de mult nevoia de veselia ei contagioasă...

Din fericire, Christine era liberă. Mirată puțin la început de telefonul acesta tardiv, acceptă totuși invitația la dejun pe care i-o făcu Nicola. Cele două prietene se înțeleseră să se întâlnească peste o jumătate de oră într-un mic restaurant italienesc din centrul orașului.

*
* *

– Tu ai noroc că poți mânca paste ! exclamă Christine după ce chelnerul se îndepărtă. Eu trebuie să fiu atentă la tot ce mănânc. Și chiar mai

mult de când sunt din nou însărcinată, adăugă ea cu un zâmbet complice.

Încântată să audă vestea, Nicola își felicită cu căldură prietena și-i spuse că are o înfățișare strălucitoare.

– Da, suport foarte bine sarcinile, sunt norocoasă, recunoscu Christine. Este vorba poate de bucuria de a ști că porți în pântec un copil...

Deveni dintr-o dată serioasă, și căzu pe gânduri.

– Sper că vei cunoaște și tu într-o bună zi această bucurie, zise ea, după care se întrerupse cu un aer încurcat. Oh ! îmi pare rău că am spus asta tocmai acum când ai rupt relația cu Gordon... Scuză-mă, m-a luat gura pe dinainte, ca de obicei. N-am vrut să te fac să suferi, Nicola. Știu că în momentul de față treci printr-o perioadă dificilă.

– Nu-ți face griji, Christine. La drept vorbind, despărțirea de Gordon nu m-a afectat prea mult.

Nicola se întrerupse și ezită o clipă să continue. Dar dorința de a-și ușura sufletul era prea mare.

– De fapt, nici nu eram cu adevărat îndrăgostită de el, zise ea în sfârșit.

Christine îi aruncă o privire speriată.

– Dar atunci, de ce ai mutra asta de înmormântare de o vreme încoace ? Și să nu-mi spui mie povești ! Știu foarte bine că ceva nu e-n regulă ; ai slăbit, nu mai zâmbești niciodată... Drept să-ți spun, ai toate simptomele clasice ale unei suferințe din dragoste ! Așa că explică-mi ! Despre cine este vorba, dacă nu despre Gordon ?

Nicola roși și-și plecă privirea. Christine o cunoștea atât de bine încât nu îndrăznea s-o mintă.

– Nicki, zise atunci încetişor prietena ei, să nu-mi spui că este vorba despre...

Se întrerupse şi o privi pe prietena ei cu stupoare.

– Acum sunt sigură ! exclamă Christine. Nu Gordon este cauza stării tale, ci Matthew Hunt !

– Da, recunoscu Nicola cu o voce obosită. El este. Am căzut în capcană... Este scenariul clasic al secretarei neînsemnate care se îndrăgosteşte nebuneşte de seducătorul ei patron, fără nici o speranţă. Înţelegi ce vreau să spun ? încheie ea cu o cinică dezamăgire care-i frânse inima Christinei.

– Ce proastă eşti, Nicki ! Mai întâi, tu nu eşti nici secretară, nici neînsemnată ! Apoi, dacă aş fi în locul tău, n-aş fi atât de categorică în privinţa sentimentelor lui Matt. Când aţi fost la mine la cină, mi s-a părut departe de a fi indiferent la prezenţa ta.

– Delirezi, Christine ! replică violent Nicola. Încerca doar s-o descurajeze pe Lucinda. De altfel, nici să nu mai vorbim, uită tot ce ţi-am spus. Sper doar ca persoanele celelalte din anturajul meu să nu fie atât de perspicace ca tine. Din fericire, Matt va pleca. Azi-dimineaţă a sosit Tim Ford, noul meu director. Tocmai ne-am cunoscut.

– Matt pleacă de aici ? o întrebă Christine. Mă miră să aud asta ! Nu mai departe decât ieri, l-am auzit pe Mike spunând că şi-a prelungit contractul de închiriere a casei.

– Cu siguranţă că nu ! În orice caz, nu pentru el... Poate că Tim va prelua contractul ?

Îi aruncă dintr-o dată o privire neliniştită Christinei.

– N-ai să-i spui nimănui nimic, nu-i aşa ? Nici măcar lui Mike ? întrebă ea pe un ton îngrijorat.

– Nu, îţi promit, Nicola. Nici măcar lui Mike. Ştii, îmi amintesc şi eu de ziua în care m-am îndrăgostit de Mike. Eram convinsă că-i sunt indiferentă, şi aş fi murit de ruşine dacă cineva mi-ar fi dezvăluit secretul. Am să tac ca un peşte, poţi să ai încredere în mine. Dar nu dispera ; eu aş putea să jur că pe Matt îl interesează persoana ta, în ciuda a ceea ce gândeşti tu.

– Haide, Christine, ştiu că tu încerci să mă încurajezi, dar îţi pierzi timpul, murmură Nicola cu o voce obosită. Eu nu-mi fac nici o iluzie, şi este mai bine aşa.

O clipă, fu ispitită să meargă mai departe cu confidenţele ei, să-i dezvăluie prietenei sale secretul care o apăsa şi din cauza căruia, orice ar fi fost, o relaţie cu Matt îi era interzisă. Christine nu avea prejudecăţi, şi era poate singura persoană din preajma ei care ar fi putut s-o înţeleagă şi nu s-o condamne, dacă ea i-ar fi mărturisit trecutul.

Dar, o dată în plus, sentimentul de vinovăţie şi de ruşine o reţinu, şi ea tăcu.

– Acum trebuie să plec, zise ea privindu-şi ceasul. Nici nu-ţi dai seama cât de bine mi-a făcut această discuţie, Christine. Şi încă o dată, bravo pentru bebeluş ! Îmi imaginez că Mike este deja în al nouălea cer... Mă bucur de acum la gândul că o să am şi eu grijă de copil din când în când în locul tău.

– Tocmai bine ! îi răspunse Christine zâmbind. Am de gând să te rog să-i fii naşă ! Sper că eşti de acord ?

Nespus de mișcată de această propunere, Nicola nu-i răspunse dar o îmbrățișă cu emoție pe prietena sa.

Când Nicola plecă, Christine îi urmări mult timp cu privirea silueta fragilă, și zâmbetul îi încremeni pe buze. Prietena ei o îngrijora. Niciodată n-o mai văzuse atât de tulburată.

Dar ce putea ea să facă s-o ajute, în afară de a se ruga ca intuiția ei să se dovedească exactă și ca Matt să fi căzut într-adevăr sub farmecul Nicolei ?

*
* *

În zilele următoare, Nicola remarcă o schimbare radicală în modul lui Matt de a se purta cu ea. Dacă până acum o implicase și pe ea în fiecare dintre hotărârile lui, cerându-i părerea, intrând spontan în biroul ei pentru a-i arăta vreun dosar și pentru a discuta orice, acum își rărise întâlnirile cu ea atât cât se putea.

Când ea voia să-i pună o întrebare într-o anumită problemă, el îi spunea să i se adreseze lui Tim, ca și cum ar fi căutat s-o evite.

Ea ajunse să-și spună că el nu mai voia s-o vadă, că-i devenise antipatică. Ar fi trebuit s-o bucure această stare de fapt, să se convingă că era mai bine așa, dar nu se putea împiedica să nu simtă o durere surdă la gândul că, în curând, el se va întoarce la Londra și va dispărea pentru totdeauna din viața ei.

Firește, orice era mai bine decât să-l aibă zi de zi în preajmă, murind de dragoste pentru el și știind că niciodată această dragoste nu-i va fi împărtășită... Dar cât de mult îi va lipsi !

În sfârșit, veni și ziua plecării oficiale a lui Matt. Mai palidă ca niciodată, Nicola îl văzu venind în fugă, vizibil grăbit, și anunțând în treacăt că va pleca la ora prânzului.

Cum Evie îl întrebă dacă se întoarce direct la Londra, el îi răspunse că-și luase câteva zile de concediu.

— Ieri a venit sora mea din Canada, și n-am văzut-o de multă vreme. O să-mi petrec puțin timp cu familia. Va veni și cealaltă soră a mea. Sunt ani de zile de când nu ne-am mai reunit cu toții, și n-aș vrea să ratez această ocazie nici pentru un imperiu !

— Aveți nepoței ? îl întrebă Evie.

— Da, mai mulți chiar. Două nepoate, trei nepoți, unul mai adorabil decât altul. Și încă unul pe drum, adăugă el, cu un zâmbet plin de tandrețe care o tulbură pe Nicola.

Matt trebuia să plece pe la ora paisprezece, și Nicola se surprinse că-și scurtează prânzul pentru a nu se întoarce prea târziu la birou. Fără voia ei, ceva o îndemna să fie prezentă atunci când el își va lua la revedere. Ca să mai profite câteva clipe de prezența lui...

Dar când se întoarse, mașina lui Matt dispăruse, și Tim o anunță că el își grăbise plecarea. Din fericire, fiind cu capul aplecat și privind într-un dosar, Tim n-o văzu pălind și agățându-se de spetează fotoliului, abia ținându-se pe picioare.

De data asta, se sfârşise de-a binelea, îşi zise ea, în timp ce o cuprindea un fior ca de gheaţă.

– Mă întreb, reluă Tim dintr-o dată, dacă ai putea să-mi dai unele informaţii despre viaţa locală şi despre mijlocul cel mai bun de a cunoaşte oamenii. Ştii cu siguranţă ceva despre asociaţiile sportive, de exemplu.

Nicola făcu un efort ca să-şi regăsească stăpânirea de sine. Nu se punea problema ca Tim să bănuiască în ce măsură o afecta plecarea lui Matt.

– Bineînţeles, sunt gata să te ajut, bolborosi ea. Îmi închipui că nu este totdeauna uşor să-ţi faci cunoştinţe când eşti nou-venit într-un oraş necunoscut. Pot să le fac deci să câştigi timp prezentându-te unor prieteni, dacă vrei. Suntem un mic grup care ne întâlnim deseori într-un club de jazz vinerea. Nu ai decât să vii astă-seară...

– Eşti sigură ? o întrebă Tim înveselit dintr-o dată.

Nicola reflectă cu repeziciune. Nu numai că nu avea chef să-şi petreacă seara singură după plecarea lui Matt, dar Tim îi era chiar simpatic şi era bucuroasă că poate să-i facă un serviciu.

– Sigură, răspunse ea.

Întoarsă acasă, când îi explică mamei sale că va trece Tim s-o ia ca să se întâlnească cu nişte prieteni, doamna Linton nu-şi ascunse uimirea.

– Noul tău director ? Sper să fie la fel de simpatic ca Matt... Ce păcat că a plecat !

Nicola se încruntă, devenind dintr-o dată bănuitoare. Ceva în tonul mamei sale o intriga. Cu perspicacitatea ei obişnuită, nu cumva ea ghicise importanţa pe care Matt o avea în inima Nicolei ?

Ipoteza aceasta nu era exclusă. De n-ar fi avut şi alţii aceeaşi intuiţie, îşi zise ea, cuprinsă de nelinişte. Şi mai ales Matt...

În timp ce se pieptăna în faţa oglinzii, Nicola fu frapată de paloarea şi de chipul său răvăşit. Săptămânile ce trecuseră fuseseră printre cele mai dificile din viaţa sa, şi asta i se putea citi acum pe faţă.

Din fericire, Matt plecase. Nu-i rămânea decât să înveţe să trăiască în absenţa lui...

*
* *

Tim sosi la ora stabilită, şi cei doi tineri se alăturară curând grupului de prieteni cu care Nicola avea obiceiul să se întâlnească la fiecare sfârşit de săptămână.

Spre marea ei surprindere, seara se desfăşură într-o ambianţă dintre cele mai vesele, care reuşi în sfârşit s-o mai relaxeze. Tim părea să-i cucerească pe prietenii ei, vizibil încântaţi s-o vadă pe Nicola zâmbind din nou.

Singura notă falsă o aduse Lucinda care veni dintr-o dată la masa lor şi o îmbrăţişă pe Nicola de parcă ar fi fost prietene de când lumea.

– Ce mai faci, draga mea ? lansă ea cu vocea ei guturală, aruncându-i o ocheadă seducătoare lui Tim. Nu ţi-a trebuit prea mult timp ca să-i găseşti un înlocuitor lui Gordon, nu-i aşa ? Dar Matt pe unde mai e ? M-a sunat săptămâna trecută, şi de atunci nu mai ştiu nimic despre el.

Nicola se stăpâni să nu explodeze. Femeia asta era îngrozitoare !

– Tim este noul meu şef, Lucinda, îi explică ea sec. În ce-l priveşte pe Matt, a plecat definitiv din oraş. Dar cu siguranţă că eşti la curent cu asta, dacă spui că te-a sunat săptămâna trecută, încheie ea pe un ton perfid.

Judecând după aerul surprins al Lucindei, lovitura îşi atinsese ţinta. Frumoasa blondă inventase cu siguranţă povestea cu telefonul lui Matt, cu singurul scop de a ieşi în faţă.

Ridicând din umeri şi mişcându-şi capul în aşa fel încât să-şi salte buclele, Lucinda îi salută şi se îndepărtă în sfârşit.

– Ce creatură de temut ! îi şopti Tim la ureche Nicolei pe un ton prefăcut speriat. N-aş vrea să fiu prins în plasa ei ! Dar scuză-mă, poate că este vreo bună prietenă de-a ta... ?

– Nicidecum ! îi replică repede Nicola. Este de o perfidie nemaipomenită. Sper că n-ai fost şocat când ea a sugerat că ai fi... prietenul meu ?

– În nici un caz. Visător, poate, îi răspunse Tim. Nu mă mai privi cu ochii ăştia înspăimântaţi, Nicola. Se pare că nici nu-ţi dai seama cât eşti de fermecătoare. Apropo, dacă am înţeles eu bine indiscreţiile Lucindei, eşti liberă de orice legătură, de puţină vreme ?

Venită din partea oricărui alt bărbat, Nicola ar fi considerat această întrebare ca nedelicată şi s-ar fi închis imediat ca o scoică. Dar Tim îi era simpatic, şi nu avea nici un motiv să se poarte dezagreabil cu el.

– Într-adevăr, îi răspunse ea în sfârşit, dar...

– Dar ai de gând să rămâi aşa, asta e ?

El făcu o mutră necăjită care-i merse Nicolei drept la inimă.

– Ştiam eu că nu este ziua mea norocoasă, lansă el cu un râs puţin forţat. Dar putem totuşi să fim prieteni ?

– Putem perfect să fim prieteni, zise Nicola zâmbind.

*
* *

– Nicola, încă n-am avut ocazia să-ţi vorbesc despre asta, dar Matt ar dori ca noi să asistăm la un congres asupra mediului care se va ţine pe data de 28, în weekend, la Grand Hotel din Bournemouth. Crezi că vei fi liberă ?

– Subiectul mi se pare interesant, răspunse Nicola după un timp de gândire, şi nu am nimic prevăzut pentru data aceea. Cât timp durează congresul ?

– Vom pleca vineri seara şi ne întoarcem duminică seara.

Nicola îşi dădu acordul şi fu cât pe-aci să-l întrebe pe Tim dacă va fi prezent şi Matt. Cu cât treceau zilele, cu atât mai mult se gândea la el, şi perspectiva de a-l revedea o tulbura deja.

Dar se feri să-i pună această întrebare lui Tim, de teama de a nu-i trezi bănuieli. Doar faptul că-i auzise numele, şi fusese gata să-şi piardă stăpânirea de sine...

*
* *

Cu trei zile înaintea congresului, Ian Jackson, contramaistrul, își dădu demisia. Avea de gând să-și deschidă propria lui antrepriză de construcții, îl anunță el, mândru, pe Tim.

– Sper că nu ne va lua cei mai buni muncitori, îi mărturisi Tim Nicolei după ce-i anunțase vestea.

– Și eu sper, îi răspunse tânăra femeie. Știe să le vorbească atât de bine încât ar putea cu ușurință să convingă niște minți mai influențabile.

– Deocamdată, am de gând să-mi petrec mai mult timp cu supravegherea șantierelor, continuă Tim. Asta o să-mi aducă aminte de timpurile bune, când am demarat afacerea împreună cu Matt...

– Să nu-mi spui cu ați început amândoi ca muncitori pe șantier ! exclamă Nicola, surprinsă.

– Ba da ! Matt ținea neapărat la asta. El a avut un traiect profesional foarte original, să știi. În loc să intre la banca pe care o conducea tatăl său, a preferat să părăsească mai devreme școala, spre disperarea părinților săi, și să facă înconjurul lumii. Pe unde a fost, a învățat tot felul de meserii. La întoarcere, cu toată această experiență acumulată, a trecut puțin prin universitate, după care și-a înființat propria întreprindere. Matt este un adevărat rebel, sub înfățișarea lui de om de afaceri ajuns.

Nicola rămăsese pe gânduri. Ce personalitate complexă acest Matt ! gândi ea. Rebel, și în același timp un perfect om de lume... Conducător de

oameni cu o mână de fier, în stare în același timp să se pună în locul și celui mai umil om... Era dotat cu o rară delicatețe... ceea ce nu-l împiedicase totuși să abuzeze de naivitatea unei adolescente amețite de băutură...

Cine era în realitate acest Matthew Hunt cu multiplele lui fațete, acest bărbat fascinant care-i trezise simțurile adormite și care-i bântuia de acum fiecare noapte ?

CAPITOLUL VIII

Tim și Nicola se înțeleseră până la urmă să plece la Bournemouth direct de la birou, în cursul dimineții de vineri.

Când tânăra femeie ajunse la serviciu la ora obișnuită, Evie o întâmpină cu o privire admirativă. Era evident că aprecia cu un ochi de cunoscător jacheta cu cordon, de o croială perfectă, ca și fusta scurtă asortată care dădea la iveală picioarele ireproșabile ale Nicolei.

— Ai un taior superb ! exclamă ea, surprinsă. De ce nu ți-l pui mai des ?

Nicola se feri să-i explice că ei i se părea fusta mult prea scurtă, și că nu și-o pusese decât pentru că nu avea o ținută mai potrivită pentru congres.

— Eu mi-aș fi dat cu un ruj de buze mai intens, continuă Evie să-și spună părerea. Dar, firește, știu că nu prea-ți place să te machiezi...

Un ruj de buze mai intens... ca în ziua în care-l întâlnise pe Matt pentru prima oară, gândi Nicola stăpânindu-și un fior. Și după opt ani, simplul fapt că-și reamintea de seara aceea o tulbura profund. Va reuși oare vreodată să depășească acel traumatism ? Timpul trecea, dar durerea era mereu aceeași...

Puse jos sacul de voiaj în care-și luase niște pantofi comozi și blugii, în cazul în care va avea puțin timp la dispoziție ca să profite de renumitul parc al hotelului.

La insistențele mamei sale, își luase până la urmă și unica ei rochie mai elegantă, cea pe care o purtase la cină la Christine și pe care n-o mai scosese din dulap din seara aceea.

Când simțise sub degetele sale mătasea fină a rochiei punând-o în sacul de voiaj, nu se putuse împiedica să nu se gândească la acele clipe minunate când Matt o ținuse strâns în brațe.

Dar la ce bun să mai răsucească cuțitul în rană ? Matt plecase, și era mai bine așa...

*
* *

Se făcuse deja ora zece, și Nicola parcurgea scrisorile venite în cursul dimineții, mirându-se de întârzierea lui Tim, când Evie năvăli în birou.

— Nicola ! A venit Matt ! exclamă ea, emoționată.

Nicola abia avu timp să-și stăpânească tulburarea, că într-adevăr Matt intră la rândul său în birou.

I se păru că arată mai seducător ca niciodată în costumul de in bej care-i sublinia silueta atletică, dar trăsăturile feței îi erau încordate și părea obosit.

Cu o crispare ce-i trăda tensiunea interioară, Nicola se ridică.

— Dacă ai venit să-l vezi pe Tim, el n-a apărut

încă, zise ea străduindu-se să-l privească în față în ciuda tulburării crescânde. Îl aștept și eu.

– N-am venit să-l văd pe Tim. Evie, dacă ai vrea să ne faci o cafea, voi fi cu Nicola în biroul meu. Nicola, urmează-mă, adăugă el pe un ton sec adresându-i-se tinerei femei. Am de discutat cu tine.

Mai mult moartă decât vie, Nicola îl urmă. Ce veste îi va mai anunța oare ? se întrebă ea în culmea emoției. Că în sfârșit făcuse apropierea între asistenta model de acum și adolescenta de odinioară ? Că înțelesese că e îndrăgostită de el și îi cerea să-și dea demisia ? În ambele cazuri, era pierdută...

– Iată, începu el pe un ton brusc. Am să-ți dau o veste proastă.

Nicola simți că i se înmoaie genunchii.

– Tim a căzut aseară tocmai pe piciorul aproape vindecat și doctorul îi interzice să se miște deocamdată. Din păcate, nu va putea asista la congres așa cum fusese prevăzut. Este deci cu atât mai important ca tu să participi. Sper că absența lui Tim nu reprezintă vreo problemă, în ceea ce te privește ?

Pe măsură ce Matt vorbea, fața Nicolei își regăsea culorile.

– Firește că nu ! exclamă ea, nespus de ușurată. Sper că nu este ceva grav la Tim ?

– Nu, nu-ți face griji, îi replică el cu răceală. Va fi pe picioare în câteva zile. Mulțumesc, zise el luând ceașca de cafea de la Evie care intrase tocmai atunci.

– Va trebui numai să mă duc înapoi acasă și să-mi iau mașina, zise Nicola. Eu...

– Nu, nu este nevoie, îi tăie vorba Matt. Vei călători împreună cu mine.

Tânăra femeie crezu că o să i se oprească inima. Nu auzise bine, sau era vorba de vreo glumă proastă ?

– Dar eu..., bolborosi ea. Mergi și tu la congres ?

– Da, dar în calitate de raportor. Prezidez o masă rotundă asupra gestiunii pădurilor, și nu voi putea asista deci la celelalte conferințe. De aceea prezența ta este indispensabilă.

Cu o mână tremurândă, Nicola luă la rândul ei o ceașcă de cafea.

Dacă ar fi știut că Matt participă la congres, n-ar fi acceptat să se ducă, gândi ea, în plină confuzie. Gândul că va călători singură cu el nu-i dădea pace.

– Este târziu, zise Matt ridicându-se brusc. Trebuie să plecăm. Ești gata, Nicola ?

Gata ? Nu, nu era gata.

Se simțea atât de vulnerabilă, atât de dezorientată în fața lui încât se temea mai presus de orice ca el să nu-i ghicească sentimentele.

Pentru că asta, ea n-ar putea să suporte...

CAPITOLUL IX

Mergeau de vreo oră.

Deodată, Matt părăsi șoseaua națională și se angajă pe un drum secundar ce șerpuia prin pădure.

Când el opri în fața unui han aflat la intrarea într-un sat fermecător, Nicola îi aruncă o privire întrebătoare.

– Am mers mai repede decât prevăzusem și am câștigat timp, așa că mă gândesc că o scurtă oprire va fi binevenită, îi explică el. Cu atât mai mult cu cât, de îndată ce va începe congresul, n-o să mai avem nici o clipă liberă pentru noi. Diseară, te vei simți epuizată, la fel ca mine. Hai să ne hrănim un pic și să căpătăm puteri în vederea efortului care ne așteaptă !

Cu galanteria lui obișnuită, înconjură mașina și veni să-i deschidă portiera tinerei femei. Cu tot efortul pe care-l făcu Nicola pentru a evita să-l atingă, brațele totuși li se atinseră ușor ; acest simplu contact o emoționă mai mult decât cea mai senzuală mângâiere. Își stăpâni cu greu un fior și-și jură că, pe viitor, va fi mai atentă. Cu nici un

preț Matt nu trebuia să bănuiască puterea pe care o avea asupra ei.

Intrară în han și se instalară în capătul unei mici săli călduroase și primitoare unde li se aduse cafea caldă și cornuri proaspete.

Această gustare ușoară avu un efect benefic asupra Nicolei. Încet-încet, se relaxă și-și recăpătă culorile feței.

– Se pare că te simți ceva mai bine ca adineauri, remarcă însoțitorul ei după ce o observă îndelung. Dacă ești cumva îngrijorată de sănătatea lui Tim liniștește-te, n-a pățit nimic grav, adăugă el pe un ton în care se percepea o notă de ironie.

Nicola roși fără voia ei. Slavă Domnului, Matt nu bănuia că starea ei se datora emoției de a fi din nou în prezența lui, și că nici măcar o clipă nu se gândise la bietul Tim care era imobilizat din nou !

– Oricum, reluă el, mă bucur să văd că nu mai ești atât de palidă. Cafeaua asta ți-a făcut bine.

Îi zâmbi cu atâta solicitudine încât Nicola nu se putu abține să nu-și pună întrebări. Se putea oare ca ea să nu-i fie chiar indiferentă ? Era atât de delicat, atât de atent cu ea... Își alungă însă foarte repede acest gând din minte. Se purta curtenitor cu ea la fel cum ar fi făcut-o cu oricare alta, nimic mai mult.

Când ajunseră la mașină, Nicola făcu un pas tocmai când Matt se pregătea să-i deschidă portiera și pieptul ei atinse torsul lui puternic. Pentru o clipă, ea îi simți parfumul, îi simți fermitatea mușchilor lipiți de sânii ei. O cuprinse imediat un val de căldură și închise ochii, pradă unei emoții senzuale atât de puternice încât se simți aproape în-

grozită. N-ar fi crezut niciodată că, într-o bună zi, va putea să simtă o dorință atât de intensă... Se depărtă rapid, rugându-se ca Matt să nu-și fi dat seama de nimic.

Când ea îndrăzni în sfârșit să ridice privirea spre el, îl văzu la volan și chipul lui cu o expresie indiferentă o mai liniști. Așadar, el nu observase nimic...

După vreo câțiva kilometri, Matt îi propuse să pună o casetă de muzică clasică, ceea ce Nicola acceptă cu ușurare. N-ar fi fost în stare să susțină o discuție spunând verzi și uscate, prefăcându-se că nu se întâmplase nimic, când doar faptul de a-l ști atât de aproape, doar la câțiva centimetri, era pentru ea un chin.

Tot drumul luptă cu dorința irezistibilă de a-l privi, de a-i contempla pe îndelete chipul cu trăsături virile și armonioase, mâinile cu degetele lungi și fine puse pe volan. Totul la el o tulbura, de la buzele cu un contur atât de senzual până la genele dese ce-i umbreau privirea catifelată.

Dar își interzise să-l privească ; el i-ar fi simțit inevitabil privirea, și ar fi înțeles imediat ce nu trebuia în nici un caz să afle.

Așa că Nicola se prefăcu a fi foarte interesată de peisaj și privea tot timpul pe fereastră. Dar, din când în când, mai strecura o privire furișată spre Matt ca pentru a-și întipări în minte imagini pe care și le-ar fi reamintit cu drag după ce el va fi plecat...

După ce vor ajunge la Bournemouth, își zise ea ca să se mai liniștească, vor fi amândoi atât de ocupați încât abia dacă se vor mai vedea, și va fi

mai bine așa. Se simțea atât de fragilă în prezența lui încât se temea că, într-o bună zi, o privire sau un cuvânt o vor trăda.

Ajunse la Bournemouth într-o asemenea stare de tensiune încât, atunci când coborî din mașină, trebui să se sprijine de portieră ca să nu cadă, fără să observe că Matt deja se repezise spre ea,

– Ce s-a întâmplat ? o întrebă el cu un aer îngrijorat prinzând-o de umeri ca s-o susțină. Nu te simți bine ?

Preț de o secundă de nebunie, ea se imaginâ punându-și capul pe umărul lui, lipindu-se de el și mărturisindu-i dragostea ei.

– Nu-i nimic, răspunse ea cu o voce totuși slabă, alungând această idee absurdă. Suport cam greu călătoriile cu mașina. Scuză-mă...

Încurcată, se gândi că lui Matt îi va părea rău că o adusese văzând-o în starea asta. Trebuia neapărat să-și revină și să facă un efort pentru a-și controla mai bine emoțiile. Când o să reușească oare să-și treacă pe un plan secundar sentimentele ? Acest weekend la Bournemouth era strict profesional. Matt îi dăduse o misiune și ea își va face un punct de onoare din a o îndeplini cât mai bine, în ciuda stărilor ei sufletești confuze.

În holul hotelului, un spațiu imens și plin de o mulțime pe cât de densă pe atât de zgomotoasă, Nicola ezită o clipă, un pic pierdută. Dar alături de ea, prezența liniștitoare a lui Matt o încurajă. Cu o mână fermă, acesta o prinse de braț și o conduse spre recepție, ajutând-o să-și croiască drum printre invitații la congres. Emana din el o asemenea forță stăpânită, o asemenea siguranță liniști-

toare încât nu aveai cum să nu te simți protejată în compania lui.

– Urmează-mă, îi șopti el la ureche conducând-o spre imensa tejghea din lemn de acaju în jurul căreia se îmbulzea o mulțime densă. O să ne luăm cheile.

Abia ajunsese Matt în față, că apăru ca prin minune o tânără ca să-i servească, lăsându-i imediat pe toți ceilalți clienți. Farmecul lui Matt acționase din nou, își zise Nicola cu o ușoară strângere de inimă care semăna foarte mult cu gelozia.

– Ce doriți, domnule ? îl întrebă frumoasa blondă cu un zâmbet seducător.

Nicola se strădui să nu dea atenție manevrelor receptionerei, care-l găsea pe omul de afaceri din fața ei evident foarte pe gustul său.

Matt, în schimb, părea să nu fi observat nimic. Trebuie să fi fost obișnuit să atragă asupra lui toate privirile feminine, gândi Nicola cu amărăciune.

Aranjă în câteva clipe problema bagajelor și a cheilor. Se pregătea să i le dea pe ale ei Nicolei, când un bărbat foarte corpolent o împinse din greșeală pe aceasta, și ea fu cât pe ce să-și piardă echilibrul.

Fără intervenția rapidă a lui Matt care o prinse de braț și o trase spre el, cu siguranță că ar fi căzut. O clipă, ea rămase nemișcată, lipită de Matt, pradă unei emoții atât de puternice încât era să leșine. Răsuflarea caldă a lui Matt îi mângâia ceafa, și Nicola închise ochii, îmbătată de parfumul apei lui de toaletă.

Spre deosebire de ea, el nu părea deloc emo-

ționat, își zise cu inima strânsă Nicola când își mai reveni.

– Să plecăm de aici, zise el fără să-i lase brațul. Este prea multă agitație în holul acesta. De altfel, chiar urmează să înceapă și primele intervenții.

Ținând-o în continuare de braț, o ajută să treacă prin mulțime și ajunseră în sfârșit la biroul de înregistrare al congresului, unde li se dădu fiecăruia câte o mapă și un ecuson.

– Matt ! Ce încântat sunt să te văd ! exclamă deodată cineva în spatele lor. Am văzut cu plăcere numele tău înscris pe lista raportorilor.

– Ah, bună ziua, Steve ! răspunse Matt zâmbind. Ți-o prezint pe Nicola Linton, colaboratoarea mea.

Steve o salută pe Nicola și începu apoi să vorbească despre congres cu Matt. Cu o delicatețe care-i merse la suflet tinerei femei, acesta din urmă avu grijă s-o asocieze și pe ea discuției lor.

Cu cât stătea mai mult în preajma lui Matt, cu atât mai mult îi aprecia această rară capacitate de a ști să-i asculte pe cei din jurul lui, în ciuda funcțiilor lui înalte și a responsabilităților pe care le avea. Spre deosebire de toți ceilalți, el știuse să rămână un om simplu, în ciuda succesului său.

Urma să înceapă prima conferință, așa că se despărțiră. Matt se duse la tribuna celor care urmau să vorbească, iar Nicola într-o sală anexă pentru a asista la o dezbatere.

Când, puțin după ora șase după-amiază, se reîntâlniră, înainte de a se duce fiecare în camera lui, Nicola era în pragul epuizării. Matt nu exagerase

când îi spusese că congresele pot fi uneori istovitoare.

– Avem ceva mai mult de o oră la dispoziție ca să ne odihnim, îi șopti el când intrară în lift. Îți propun să ne întâlnim la șapte și jumătate pentru dineul de gală. Sper că ți-ai adus o ținută mai elegantă ; seratele astea oficiale sunt adesea un pic cam pretențioase.

Nicola încuviință din cap încercând să-și ascundă îngrijorarea. O oră n-o să-i ajungă în nici un chip să-și transcrie pe curat mulțimea de informații pe care le adunase în timpul zilei. Comunicările la care asistase fuseseră una mai pasionantă decât alta, și atât de dense încât se temea de a nu fi reținut tot ce trebuia. Din fericire, avusese grijă să înregistreze conferințele pe un casetofon portabil și va putea deci să-și completeze ulterior însemnările. Ținea neapărat să le transmită lui Matt și Tim o sinteză completă a lucrărilor.

Timp de o oră, întinsă pe pat în camera ei, Nicola notă într-un carnet temele principale abordate în timpul zilei, pentru a extrage astfel punctele esențiale ale unui rezumat mai complet. Apoi, cuprinsă brusc de oboseală, lăsă jos creionul.

Era timpul să se pregătească pentru dineu, își zise ea, sculându-se din pat și luptând cu oboseala. Se schimbă și se machie rapid. Cu câteva minute înainte de ora stabilită, ajunse cu liftul la parter.

Trecu prin mulțime ca să ajungă la Matt fără a înregistra privirile pe care i le aruncau bărbații pe lângă care trecea. Cu rochia fluidă care-i punea în valoare silueta suplă, cu părul castaniu care i se răspândea în șuvițe mătăsoase pe umeri

și cu privirea de un albastru intens care-i lumina fața diafană, era imaginea însăși a feminității.

Îl observă deodată pe Matt care domina mulțimea cu statura lui. Era într-o discuție aprinsă cu o femeie brunetă foarte frumoasă, îmbrăcată într-o rochie mulată, și care-i vorbea cu gesturi largi, demonstrative. O clipă, își puse mâna pe brațul lui Matt ca pentru a-și puncta mai bine ideea, și din nou Nicola simți un cuțit în inimă.

Când o să priceapă odată că Matt nu numai că nu se va interesa niciodată de o femeie atât e neînsemnată ca ea, dar că el era obișnuit să cucerească cele mai frumoase creaturi ? De ce naiba era atât de naivă, atât de oarbă ?

– Nicola ! Te căutam !

Se întoarse brusc și se trezi nas în nas cu Matt care-și abandonase frumoasa brunetă.

– Tocmai am sosit, bolborosi ea, stânjenită.

El nu păru să-i remarce tulburarea și o întrebă în ce fel se desfășurase ziua ei la congres. Curând, începură să discute despre conferințele la care asistaseră și tânăra femeie se bucură că discuția ia un curs profesional.

Dacă măcar ar decurge tot weekendul astfel I gândi ea. Dacă ar putea uita măcar o clipă atracția irezistibilă pe care Matt o exercita asupra ei, și să nu mai viseze la ceea ce nu va exista niciodată între ei...

Ușile sufrageriei mari de gală în care urma să se țină dineul oficial se deschiseră dintr-o dată, și invitații se îndreptară într-acolo. În mijlocul mulțimii care se înghesuia, Matt și Nicola se treziră din nou lipiți unul de altul. Din nou, un val de căldură o

inundă pe tânăra femeie care simți că picioarele încep să-i tremure.

— Nu fi îngrijorată, în câteva secunde ne vom elibera, îi spuse Matt la ureche, ținând-o ferm de braț.

Din fericire, el se înșelase din nou asupra stării ei. Dar oricum, trebuia să fie mult mai atentă, altfel el va înțelege ascendentul pe care-l avea asupra ei.

În sfârșit, intrarea în sala de mese se mai degajă și ea îl urmă pe Matt la masa care le fusese rezervată. Erau ultimii care ajunseseră la masă și, în timp ce se așeza, Nicola constată că era singura femeie. De obicei, o asemenea situație ar fi făcut-o să se simtă stânjenită, dar prezența protectoare a lui Matt o liniști. Când el îi era alături, ea nu se mai temea de privirile celorlalți bărbați...

— Ia te uită ce surpriză ! Văd că sunteți tot împreună, lansă dintr-o dată unul dintre invitați pe un ton ironic. De data asta, într-un mod permanent ?

Nicolei îi îngheță inima. Ar fi recunoscut oriunde și oricând vocea nazală a lui Jonathan Hendry. Luptându-se cu o irezistibilă dorință de a fugi, ea păli dar își înălță capul cu o ultimă tresărire de demnitate.

El era așezat în fața ei, cu un zâmbet răutăcios pe buze. Nu numai că nu uitase seara aceea când ea vrusese să-l umilească, dar îi și recunoscuse pe amândoi, pe Matt și pe ea ! Cum o să reacționeze Matt ?

Chinuită de remușcări, își întoarse încet capul spre acesta din urmă și licărirea de stupefacție pe care o citi în ochii lui fu pentru ea lovitura de

grație. Acum că el știa, ea nu va mai îndrăzni vreodată să-l privească în ochi...

Incapabilă să-și mai stăpânească, de data aceasta, panica și rușinea, bolborosi câteva cuvinte de scuză și părăsi în grabă masa.

„Să creadă ce-or vrea, și unul și celălalt !" gândi ea, cu ochii încețoșați de lacrimi. De acum încolo, nimic nu mai avea importanță.

Se simțea atât de rău încât se împiedică de mai multe ori, gata să cadă, indiferentă la privirile uimite pe care i le adresau oamenii la trecerea ei.

La masa de la care plecase, Matt se ridicase la rândul lui și o privea îndepărtându-se în mulțime, cu un aer uluit. Toți ceilalți de la masă îl priveau, perplecși. Se pregătea s-o urmeze pe Nicola, când Jonathan se apropie de el.

— Îmi pare rău, bătrâne, zise el pe un ton zeflemitor. Se pare că domnișoara a rămas la fel de sensibilă. Dar n-are rost să faci o tragedie din asta... Așază-te la masă, și să mâncăm, ce naiba !

— N-am nevoie de comentariile tale, Hendry ! Află că mi-e silă de comportamentul tău, și că din acest motiv am încetat să mai fac apel la serviciile cabinetului tău.

— Haide, M.H. ! exclamă Jonathan, surprins. Nu lua lucrurile chiar așa, nu-i nevoie să te înfurii pentru o poveste fără importanță cu o femeie !

— Să nu mai scoți un cuvânt ! reluă Matt cu un calm îngrijorător. Eu nu sunt un adept al violenței, dar tu ai putea să mă faci să mă răzgândesc.

— Calmează-te ! îi replică Jonathan fără să se lase impresionat. Și recunoaște mai degrabă că Nicola își ascunde foarte bine jocul. Când mă gân-

desc că mironosița asta aproape că s-a aruncat în brațele tale și a sfârșit noaptea în patul tău doar la câteva ore după ce te-a cunoscut, în timp ce, zice-se, era îndrăgostită de mine ! Nu mi-a plăcut chestia asta și trebuie să spun că am fost surprins. Așa cum sunt de altfel și acum, văzându-vă din nou împreună...

– Ajunge, Hendry ! Mă tem că n-ai înțeles bine sensul cuvintelor mele, lansă Matt făcând un pas spre el.

De data asta, Jonathan își văzu de treabă și se așeză la loc fără să mai scoată o vorbă, cu un aer spășit. În timpul acesta, Matt îi salută pe ceilalți invitați cu un semn din cap, gata de plecare.

– Îmi pare rău, domnilor. Dar sunt sigur că veți înțelege că această mică scenă mi-a tăiat pofta de mâncare. Vă doresc o seară excelentă.

Cu aceste cuvinte, se îndepărtă cu pași mari, în timp ce mii de gânduri îi năvăleau în minte.

Cum de nu înțelesese mai de mult că Nicola nu era alta decât acea adolescentă pe care o găsise irezistibilă cu opt ani în urmă, în ciuda machiajului ei strident și a îmbrăcămintii imposibile ? Fusese într-adevăr gata să abuzeze de naivitatea ei, în dimineața aceea, într-atât îi trezise dorința, și fusese cât pe-aci să o posede. Dar rațiunea fusese mai puternică ; ea era atât de tânără, atât de vulnerabilă încât el ar fi regretat apoi toată viața că profitase de situație.

Nicola cu siguranță că-l recunoscuse chiar de la început, gândi el reamintindu-și chipul ei răvășit când dăduse cu ochii de Jonathan. Pentru ea, situația trebuie să fi fost insuportabilă.

Ajuns în hol, el ezită o clipă înainte de a se îndrepta cu un pas hotărât spre recepție. Aici, parlamentă câteva clipe cu funcționara pentru a o convinge să-i accepte cererea.

Tânăra femeie se lăsă rugată câteva minute, apoi sfârși prin a-i da ceea ce el îi ceruse.

* * *

În camera ei, Nicola își punea lucrurile în valiză cu gesturi mecanice, speriată. O singură idee îi încolțise în mintea șocată : nevoia de a se întoarce imediat acasă și a scăpa cât mai repede de acest coșmar. Ca un animal rănit, își dorea să fie singură ca să se ascundă și să-și vindece rănile.

Singurul lucru care i se părea esențial în clipa asta, era să nu mai dea ochii cu Matt. N-ar suporta această ultimă umilință...

Lucrul de care se temuse mai presus de orice se produsese în sfârșit, își zise ea ștergându-și lacrimile. Matt știa acum cine este ea, și ce purtare incalificabilă avusese cu opt ani în urmă.

Dar niciodată nu-și imaginase că lucrurile se vor petrece atât de umilitor, sub privirea sardonică a lui Jonathan și de față cu martori ! Din toate scenariile posibile, acesta era cel mai rău. Până la urmă, Jonathan își luase revanșa, gândi ea, amintindu-și licărirea sadică din privirea lui când o recunoscuse.

Acum, îi era limpede ce avea de făcut. Își va da demisia dintr-un motiv sau altul. Poate chiar le va spune adevărul părinților ei... Se săturase să mai

trăiască în minciună, să poarte singură acest secret care o apăsa de atâția ani. Acum că fusese demascată, nu-și dorea decât să se elibereze de această povară.

Nu auzi cheia răsucindu-se în broască, nu-l văzu pe Matt intrând cu pași furișați în camera ei.

Apoi, deodată, un zgomot ușor îi atrase atenția și se întoarse. Ca într-un vis urât, îl văzu în picioare lângă ușă. O privea cu un aer calm care o surprinse nespus.

– Văd că aproape ți-ai terminat de făcut bagajele, constată el. E perfect.

Ea păli ca și cum el ar fi pălmuit-o. Știa că nu va mai putea rămâne printre angajații lui acum că el aflase adevărul, dar niciodată nu și-ar fi imaginat că el va putea să i se adreseze pe acest ton rece și protocolar pentru a o concedia.

Aplecându-și capul pentru a-și ascunde lacrimile ce începură să-i curgă pe obraji, încercă să-și închidă valiza. Dar mâinile îi tremurau atât de tare încât nu reuși. Matt trebui să se apropie de pat ca s-o ajute.

– Dacă ești gata, te conduc... începu el.

Era evident că el voia să se asigure personal că ea va părăsi hotelul, își zise Nicola, distrusă. Altfel, cum să-și explice prezența lui în camera ei ?

– Să mergem, reluă el. Îți duc eu valiza.

Avea atât de puțină încredere în ea, încât el însuși o va urca probabil într-un taxi. Era aproape insuportabil...

În lift, nu schimbară nici o vorbă. Ca o somnambulă, Nicola îl urmă pe Matt la recepție unde acesta înapoie cheile. Apoi se îndreptară spre ieșire. Dar în loc să rămână în fața ușii ca să aștepte un taxi, Matt o conduse pe Nicola către mașina lui aflată în parcare.

– Urcă, zise el deschizându-i portiera.

– Dar de ce ? murmură Nicola cu o voce slabă. O să iau un taxi să mă întorc acasă.

– Ne întoarcem amândoi, îi tăie vorba Matt pe un ton ce nu admitea replică. Urcă !

În culmea uimirii, Nicola se supuse fără să încerce să mai discute. De ce pleca Matt astfel de la congres ? se întrebă ea după ce urcă în mașină.

Apoi, deodată, înțelese. Matt fusese și el pus într-o situație neplăcută de insinuările lui Jonathan, și asta de față cu martori. Preferase fără îndoială să plece decât să fie subiect de bârfă.

Sentimentul de vinovăție al tinerei femei se accentuă și mai mult. Din vina ei, reputația de om integru a lui Matt risca să fie umbrită. De acum încolo, se va șușoti că-și duce metresele pe la congrese și reuniuni profesionale, recomandându-le ca pe colaboratoarele sale...

Motorul se ambală și mașina se pierdu în întuneric pe drumul de câmpie. Din când în când, treceau prin sate. Atunci, lumina palidă a felinarelor făcea să se zărească pentru câteva clipe profilul rasat al lui Matt, cu privirea concentrată asupra drumului, și capul Nicolei, cu o expresie abătută, sprijinit cu fruntea de geamul lateral.

* * *

Tăcut și preocupat, Matt reflecta. Cum de n-o recunoscuse pe adolescenta dezarmant de fermecătoare de odinioară sub trăsăturile încântătoarei colaboratoare a lui Alan ?

Când, atunci, demult, descoperise că Nicola părăsise apartamentul lui, se simțise rănit, apoi preocupat. Pentru că nu avusese timp, așa cum își pusese în gând, s-o asigure că nimic nu se întâmplase între ei. Ea fugise, convinsă că el abuzase de ea profitând de beția și naivitatea ei. Era evident că și acum ea credea același lucru, își zise el, perplex și tulburat totodată.

O căutase prin toate mijloacele pe frumoasa necunoscută, dar fără succes. Și astăzi încă, își amintea cu o precizie tulburătoare de căldura sânilor ei sub palma sa, de gemetele ei de plăcere când el o sărutase.

În ciuda faptului că mai cunoscuse o mulțime de femei, dorința pentru ea nu-l părăsise niciodată. Ba mai mult, se trezise imediat când o întâlnise pe Nicola, fără ca măcar o clipă să facă vreo apropiere între cele două. Cum ar fi putut să-și imagineze că este vorba de una și aceeași persoană ?

Acum, în urma discuției cu Jonathan, înțelesese ce se întâmplase. În seara aceea, acum opt ani, Nicola se transformase în mod deliberat într-o vulgară seducătoare pentru a-i da o lecție acestui individ sinistru.

Probabil că Hendry o făcuse să sufere ; ca să se răzbune, Nicola nu găsise nimic mai bun de făcut decât să se arunce în brațele primului venit. Atâta îi dăduse prin mintea ei inocentă, fără să măsoare însă nici o clipă riscurile.

Soarta a vrut ca acest necunoscut să fie el, Matt, și el să fie cucerit de farmecul ei...

* * *

Cu fruntea sprijinită de geamul rece, Nicola privea în noapte cu ochii triști.

Ar fi vrut să se afle departe, la ani-lumină distanță de acest drum de țară, de această mașină ce înghițea kilometrii, de liniștea aceasta apăsătoare.

Ar fi vrut să-l poată șterge pe Matt pentru totdeauna din mintea și inima ei.

Orice i s-ar întâmpla în viitor de acum înainte, știa că nu va putea fi mai rău decât acum.

Nu va mai cunoaște niciodată momente atât de îngrozitoare ca acelea de care avusese parte de câteva ore încoace...

CAPITOLUL X

– Nicola...

Cu mare greutate, Nicola se trezi din somnul agitat în care se cufundase şi tresări pe scaunul ei, cu un aer buimăcit.

Unde se afla ? se întrebă ea mai înainte să-şi dea seama că se află tot în maşina lui Matt, dar că motorul se oprise. Prin geam, observă în întuneric conturul masiv al unei case cu acoperiş de şindrilă. Probabil că erau în vreun sat din câmpie.

– Cred că avem să ne spunem unele lucruri, continuă Matt cu o voce ciudat de blândă. Vino, urmează-mă.

Să-şi spună unele lucruri ? De ce ? Ce mai era de spus ? Ea chiar mâine îşi va da demisia ; doar el nu voia totuşi să-i accentueze umilinţa pretinzându-i să-şi ceară scuze !

Dar nu avu puterea să protesteze. Când el îi deschise portiera, ea îl urmă fără să-şi mai pună întrebări. Se afla într-o asemenea stare de epuizare fizică şi morală încât, de acum încolo, totul îi era indiferent.

– Casa aceasta îmi aparţine, îi explică el deschizând uşa de la intrare. M-am gândit că vom fi mai liniştiţi aici decât la hotel ca să putem vorbi.

Să mai vorbească ? Dar despre ce ? fu cât pe-aci să strige Nicola. Nu mai aveau nimic să-şi spună, cel mult „adio"...

O conduse spre o încăpere mică cu tavanul jos, mobilată bizar dar fermecătoare, pe care Nicola ar fi apreciat-o în alte împrejurări. Pe rafturi ce ocupau aproape toţi pereţii, sute de cărţi păreau să te îmbie la lectură iar obiectele insolite din vecinătate te făceau să bănuieşti că sunt culese din călătoriile pe meleaguri îndepărtate.

– Ia loc, îi zise Matt arătându-i unul din cele două fotolii de piele aşezate în faţa şemineului. O să fac un ceai.

Din nou, ea vru să protesteze, să-i spună că nu avea nevoie de nimic, decât de un loc unde să se ascundă şi să plângă, dar nu avu puterea. I se părea dintr-o dată că nu se mai putea controla, că era purtată împotriva voinţei sale într-un fel de vis cu ochii deschişi care, era sigură de asta, nu se va putea sfârşi decât ca un coşmar.

Când Matt ieşi din încăpere, ea nici măcar nu se gândi să se ridice şi să fugă pentru a evita explicaţia penibilă care urma să aibă loc cu siguranţă. Era ca paralizată, incapabilă să ia nici cea mai mică iniţiativă.

Nu-l auzi pe Matt când se întoarse. Nervii îi erau atât de încordaţi încât tresări când el puse ceaşca de ceai pe măsuţa de lângă fotoliul ei.

– Sper că nu ţi-e frică de mine, Nicki ? întrebă el.

Era oare blândeţea din vocea lui, sau faptul că

folosise diminutivul afectuos cu care o numeau rudele şi prietenii ei apropiaţi, cauza pentru care Nicola se simţi cuprinsă de emoţie ? Nu fu în stare decât să nege dând uşor din cap.

– Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat adineauri la restaurant şi... îmi pare rău că nu te-am recunoscut mai de mult, murmură el.

De ce se purtă el atât de calm, atât de prevenitor cu ea ? se întrebă Nicola, în plină confuzie. Ar fi avut totuşi toate motivele să fie furios. Ea ar fi trebuit să-i dezvăluie adevărata ei identitate încă de la prima lor întâlnire, ceea ce i-ar fi scutit de această lamentabilă încurcătură, gândi ea cu amărăciune.

– Vino, o să trăncănim mai în voie aici, reluă el.

O luă de mână şi o conduse cu blândeţe spre confortabila canapea de piele din faţa şemineului. Iarăşi, ea se lăsă ca şi cum orice voinţă ar fi abandonat-o.

– Hendry a fost de o rară impertinenţă, începu el, ceea ce de altfel nu mă miră din partea lui, şi...

– Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă eu ţi-aş fi mărturisit de la început adevărul, îi tăie vorba Nicola cu o voce obosită. Mi-a lipsit curajul. Ar fi trebuit să...

Vocea i se frânse şi făcu un efort supraomenesc ca să-şi reţină lacrimile.

– Poate că, într-adevăr, ar fi trebuit s-o fac, zise Matt. Dar date fiind împrejurările, înţeleg de ce nu mi-ai spus. Este cumva... este din cauza a ceea ce s-a petrecut în urmă cu opt ani ? De aceea te-ai purtat atât de distant cu mine ?

Ce ciudată remarcă ! gândi Nicola, descumpănită. Ea se aşteptase din partea lui la nişte reproşuri serioase, şi iată că Matt, dimpotrivă, se arăta uimitor de înţelegător.

– Cum aş fi putut să mă port altfel ? murmură ea.

Se întrerupse, şi reluă apoi cu o voce pierdută ca şi cum îşi vorbea ei însăşi :

– În dimineaţa ce a urmat nopţii pe care am petrecut-o la tine, Jonathan mi-a dat de înţeles că eu nu eram decât o femeie uşoară, şi că avea de gând să profite şi el de asta.

Gata să izbucnească în plâns, vocea i se frânse şi îşi luă capul în mâini.

– Ce a mai spus altceva ? întrebă Matt cu o furie greu stăpânită.

– Că, de acum încolo, nici un bărbat nu mă va mai respecta şi că reputaţia mea printre colegi era distrusă. Nu... nu am putut să suport asta. A doua zi, mi-am dat demisia. Începând din ziua aceea, mi-am jurat să nu mai fiu subiect al unor asemenea comentarii. Şi, de atunci, m-am ţinut la distanţă de bărbaţi. De teama de a nu le provoca şi lor aceeaşi reacţie pe care a avut-o Jonathan...

Matt o privi îndelung, cu sprâncenele încruntate.

– Este ceva ce nu înţeleg, Nicola. Ce ai tu să-ţi reproşezi ? Nimic grav, în afara unei atitudini provocatoare şi irresponsabile care, din fericire, nu s-a soldat cu consecinţe. Un altul ar fi profitat de inconştienţa ta pentru a te duce în patul lui, dar eu n-am făcut-o. Vezi tu, eu am nişte surori mai mici ca mine, şi întotdeauna am avut un puternic simţ

al responsabilității față de ele. M-am purtat cu tine așa cum mi-ar fi plăcut să se poarte un necunoscut cu oricare dintre ele în împrejurări asemănătoare. Tu nici nu știai ce faci...

Făcu o pauză, ca și când ar fi încercat să-și rememoreze trecutul.

– Erai atât de înduioșătoare, atât de fragilă când te-am văzut adormită în mașina mea, murmură el. Nu știam unde locuiești, și m-am gândit că este de preferat să te duc la mine, să-ți petreci noaptea într-un loc sigur. Aveam de gând să-ți țin o mică lecție de morală a doua zi dimineața, ca să eviți pe viitor să te pui în situații atât de periculoase, dar...

Observă dintr-o dată că orice culoare dispăruse de pe chipul Nicolei.

– Nicki ! Sper că n-o să leșini ?! exclamă el, îngrijorat.

– Vrei... vrei să spui că nu s-a petrecut nimic fizic între noi ? articulă ea cu dificultate.

– Evident că nu ! exclamă el. Nu erai decât un copil, și beată pe deasupra ! Nu ți-ai imaginat totuși că aș fi putut abuza de tine ! Cum de nu ți-ai dat seama de asta când tu și cu Gordon...

Nicola îi aruncă o privire de o intensitate sfâșietoare.

– Toată această suferință, toată această încurcătură, pentru o greșeală pe care nici măcar n-am făcut-o... murmură ea cu o voce abia auzită. Nu vezi ce crudă este soarta ? De opt ani de zile, mă lupt fără nici un rezultat împotriva sentimentului de vinovăție care m-a urmărit din seara aceea. În așa măsură încât m-am închis în mine pentru a nu

înfrunta privirile bărbaților, convinsă că fiecare bărbat pe care l-aș fi cunoscut, m-ar fi catalogat drept o femeie ușoară. Cât de proastă am fost !...

Trăsăturile feței i se crispară, și oftă adânc.

– Firește, tu nu poți înțelege, tu ești bărbat, reluă ea în sfârșit pe un ton obosit.

– Înțeleg oricum că ai suferit mult, murmură Matt cu blândețe. Și pentru nimic... Când mă gândesc că ți-ai înăbușit toată senzualitatea pentru a te pedepsi pentru ceva ce nu s-a întâmplat ! Nu te-am atins, Nicki, îți jur !

– Dar, în dimineața aceea, mi-ai spus...

– N-ar fi trebuit s-o fac. Dar am vrut să te sperii, pentru a-ți da o lecție. Și când am vrut să-ți spun adevărul, dispăruseși. Te-am căutat peste tot la întoarcerea mea din Statele Unite, dar în zadar. Te evaporaseși pur și simplu.

O privi îndelung, ca și cum ar fi încercat să-i citească gândurile.

– De ce ai rupt relația cu Gordon ? întrebă el pe nepusă-masă. Pentru că voia să facă dragoste cu tine ?

Nicola era atât de tulburată încât nu păru nici măcar surprinsă de caracterul îndrăznet al întrebării.

– Nu, răspunse ea simplu. Gordon n-a fost niciodată interesat de probleme de sex.

– Îl mai iubești ?

– Nu l-am iubit niciodată. Am avut amândoi un fel de înțelegere tacită care ne convenea amândurora. Din motive diferite, nici unul nici altul nu țineam să avem relații fizice. Pentru mine, el re-

prezenta siguranța... Gordon a fost singurul bărbat de care nu mi-a fost teamă niciodată.

– Pentru că nu te dorea ?! exclamă Matt cu o voce gâtuită. Oh, Nicola ! Ce mult rău ți-am făcut...

– Tu n-ai nici o vină, îi tăie vorba tânăra femeie. Totul a fost din vina mea, de la bun început. N-ar fi trebuit să mă răzbun atât de prosteşte pe Jonathan, ci doar să nu-l mai fi luat în seamă. Mi-am dat seama prea târziu de adevăratul lui caracter.

Matt îi aruncă o privire plină de solicitudine, ca pentru a o consola.

– Atitudinea ta a fost normală, Nicki. Nu erai decât un copil, şi te-ai purtat ca un copil.

Făcu o pauză şi o privi lung, cu o licărire ciudată în ochi.

– Totuşi, îmi scapă ceva, Nicola. Cum ai putut să crezi că noi am făcut dragoste ? Poate că o să-ți par un înfumurat, dar nu-i nimic. Dă-mi voie deci să-ți spun că dacă am fi făcut într-adevăr dragoste, ți-ai fi amintit cu siguranță, cu toată beția ta !

Luptându-se cu valul de căldură care o cuprinse la această evocare, Nicola se gândi, cu strângere de inimă, că niciodată nu va şti în realitate ce amant minunat poate fi Matt. Până în ultima zi a vieții ei, va trebui să se mulțumească doar cu visele...

– Şi totuşi, îmi doream atât de mult... continuă el cu o voce surdă. Ştiam că pusesesi doar din întâmplare ochii pe mine, pentru a-l umili pe Jonathan, şi că nici n-ar fi trebuit să mă interesezi, dar era ceva peste puterile mele...

Se opri, cu chipul încordat.

– Te mai doresc şi acum, Nicola, murmură el.

Ea îl privi neîncrezătoare, în plină confuzie.

– Este imposibil, Matt ! exclamă ea. Cum poți să spui aşa ceva după tot ce s-a întâmplat la congres, după toate câte le-a spus Jonathan despre mine ?!

– Puțin îmi pasă de insinuările jalnice ale lui Hendry ! îi replică Matt cu o violență abia stăpânită. Tot ceea ce a spus el nu schimbă cu nimic faptul că eu îmi doresc să fac dragoste cu tine, Nicki.

El îi aruncă o privire de o intensitate aproape insuportabilă.

– Pentru că ți-e milă de mine ? îl întrebă ea cu cinism.

– Pentru că n-am dorit niciodată o femeie aşa cum te doresc pe tine, murmură el apropiindu-şi-o uşor. Pentru că...

Îi şopti ceva la ureche, şi ei i se păru că aude „te iubesc". Dar nici măcar nu mai avu timp să se întrebe dacă visează sau nu. Matt o ținea acum strâns în brațe, şi mâinile lui posesive îi mângâiau ceafa cu o blândețe atât de senzuală încât ea uită de toate.

Cuprinsă de un tremur nestăpânit, Nicola închise ochii în timp ce un val arzător venit din adâncul ființei ei o inundă.

– Dacă tu nu mă dorești, spune-mi-o, îi murmură Matt între două sărutări pasionate.

În loc de orice răspuns, ea se lipi şi mai strâns de el. Îşi înnodă brațele pe după gâtul lui. Se sărutară atunci cu o asemenea ardoare încât Nicolei

i se păru că întreaga lume în jurul lor își oprise mersul pentru ca ei să rămână astfel înlănțuiți și tăcuți, uniți pentru eternitate.

Pe măsură ce sărutul lor devenea mai pasionat, respirația lui Matt se accelera. Mâna lui aluneca de pe părul Nicolei pe rotunjimea sânului ei, pe care-l mângâie mai întâi cu blândețe, apoi din ce în ce mai pătimaș.

– Dacă am fi făcut dragoste acum opt ani, așa s-ar fi întâmplat, îi murmură el la ureche. Te-aș fi dezbrăcat mai întâi astfel...

Și îi desfăcu fermoarul rochiei, iar ea rămase, radiind feminitate, numai în lenjeria intimă.

– După aceea, ți-aș fi scos sutienul...

Ceea ce și făcu, și cu privirea înfierbântată de dorință îi contemplă îndelung sânii generoși.

– Te-aș fi admirat, atât de frumoasă, atât de senzuală și dulce sub mângâierile mele, apoi ți-aș fi străbătut trupul nu doar cu mâinile, ci și cu buzele, continuă el cu o voce răgușită. Ești atât de frumoasă, Nicola, atât de atrăgătoare, și de atâta vreme aștept această clipă !

Ea își dădu capul pe spate, înnebunită de iubire, și-și stăpâni cu greu un geamăt când buzele lui îi cuprinseră vârfurile întărite ale sânilor. Atunci, furtuna unei dorințe intense îi copleși și ultimele urme de rațiune.

Eliberându-se în sfârșit de pudoarea și reținerea care-i caracterizaseră comportamentul de atâția ani încoace, desfăcu nasturii cămășii lui Matt cu o mână febrilă, nerăbdătoare să-i simtă căldura pielii sub palmă, să-i descopere trupul așa cum el i-l descoperea pe al ei.

De acum, nimic nu mai avea importanță decât această sete nepotolită, această nevoie absolută de a-i aparține.

Deodată, în clipa în care ea se pregătea să-i desfacă cureaua, Matt o opri prinzând-o de încheietura mâinii.

– Nicki, iubito... Îți dai seama ce faci ? Dacă vei continua, curând nu ne vom mai putea opri.

O clipă, ea ezită. Dacă va merge până la capăt, ar fi însemnat să se expună unei dureri insuportabile în ziua în care Matt o va părăsi. Pentru că, mai devreme sau mai târziu, inevitabil, nu se va mai interesa de ea. Dar era și mai rău dacă nu va continua. Orice s-ar întâmpla, ea trebuia să fie a lui. De acum, era prea târziu să poată stăpâni forțele care-i împingeau unul către altul.

Cu o expresie gravă pe față, aproape solemnă, conștientă că astfel își hotăra soarta, îi desfăcu cureaua lui Matt fără să-și desprindă privirea de ochii lui. De data aceasta, era adultă și-și asuma responsabilitatea actului său.

Chiar dacă această noapte va trebui să fie singura pe care o va împărtăși vreodată cu Matt ea își asuma alegerea pe deplin conștientă. Pentru prima oară în viața ei, își cerea dreptul de a fi femeie, în adevăratul sens al cuvântului...

Când amândoi rămaseră fără nimic pe ei și când Matt o înlănțui cu atâta putere încât ea se simți pătrunsă de căldura trupului lui, Nicola fu cuprinsă de o imensă bucurie. Bucuria de a-și oferi trupul și virginitatea, bucuria de a împărtăși cu cel pe care-l iubea plăcerea simțurilor și a descoperirii reciproce.

Înlănțuiți și înflăcărați, căzură împreună pe covorul moale din fața șemineului. Apoi, mâinile pricepute ale lui Matt începură să exploreze trupul Nicolei, mângâierile lui deveniră din ce în ce mai precise, mai îndrăznețe, încât curând, alungându-și ultimele reflexe de pudoare, tânăra femeie îndrăzni gesturi din cele mai intime, fericită să-l simtă pe Matt vibrând sub degetele ei, îmbătată de puterea pe care descoperea că o are asupra lui.

Când Matt în sfârșit o posedă, ea nu mai era decât așteptare, și scoase un țipăt de plăcere. Foarte repede, îi cuprinse o frenezie de a se poseda unul pe altul ; răsuflarea și trupurile li se contopiră într-un dans pătimaș de iubire.

Smulsă parcă în afara timpului, în afara propriei ființe, Nicola strigă numele lui Matt ca pe o chemare, și acesta, străbătut de un ultim fior, o însoți în beția supremă.

Fericirea Nicolei era atât de intensă încât nu-și putu stăpâni emoția. Cu ochii în lacrimi, gata să izbucnească în plâns, se întoarse către Matt. Atunci, cu un gest de infinită tandrețe, el îi șterse lacrimile și o strânse la piept cât putu de tare.

Mai liniștită acum, Nicola se lăsă cuprinsă de sentimentul de împlinire care o invadase. Epuizată și fericită, închise ochii și adormi cu capul pe umărul iubitului ei.

Matt rămase multă vreme nemișcat, contemplând-o. Niciodată până acum, cu vreo altă femeie, nu avusese un asemenea sentiment de împlinire. Cu Nicola, dragostea fizică luă o altă dimensiune și devenea o depășire de sine împărtășită cu celălalt.

Cât de mult o iubea ! gândi el, mângâind-o cu delicatețe. Cu infinite precauții, o luă în brațe fără s-o trezească și o urcă pe scară ducând-o în patul lui. Îi înveli trupul diafan cu un pled, și se așeză o clipă pe marginea patului.

I se dăruise cu pasiune și hotărâre, și îi oferise virginitatea ei, dar îl iubea oare ? Nici măcar o clipă ea nu-i pomenise de sentimentele ei față de el...

Sigur, el își satisfăcuse setea nepotolită pe care o avusese pentru ea, dar asta nu-i era de ajuns. Și-o dorea să fie a lui, pentru totdeauna. Era femeia vieții lui, acum era convins de asta.

Se întinse și el alături. În somn, ea îi simți prezența și se lipi de trupul lui puternic, trezind din nou focul care mocnea în el.

De data aceasta, făcură dragoste pe îndelete, savurând fiecare clipă a pasiunii lor, întârziind cât mai mult clipa finală pentru a simți pe deplin dorința ce le ardea trupurile. Apoi, când nimic nu se putea opune contopirii lor, se uniră din nou, și nu mai exista nimic în jur decât trupurile lor înlănțuite parcă pe vecie.

*
* *

Mai târziu, când Nicola se trezi și privi cu încântare trupul lui Matt adormit alături de ea, gândurile începură să-i hoinărească.

Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi făcut dragoste astfel cu opt ani în urmă ? N-ar mai fi avut cu siguranță curajul să-l părăsească în zori.

Și totuși, va trebui să plece de aici în câteva ore, gândi ea tulburată, și să se regăsească în solitudinea ei. Noaptea aceasta minunată se va sfârși curând, și o dată cu zorile realitatea își va reintra în drepturi.

Nu știa de ce Matt dorise să facă dragoste cu ea. Oare din milă, din compasiune, sau mânat de o dorință fizică nestăpânită ?

Probabil că nu va ști asta niciodată.

Dar ea avea de acum o certitudine : îl iubea din adâncul sufletului ei, și-l va iubi întotdeauna.

*
* *

— Nicki, trezește-te !

Nicola deschise un ochi, și-l văzu pe Matt în picioare lângă pat, cu pieptul gol, încă umed după duș. Pe noptieră se afla o ceașcă de cafea aburindă.

Matt o privea cu un aer încordat și solemn care făcu să i se strângă inima Nicolei. Probabil că-i va spune acum că toată povestea asta nu fusese decât o teribilă încurcătură, că el regreta ce se întâmplase și că o va conduce acasă.

Ea își plecă privirea pentru ca el să nu poată

citi în ochii ei disperarea care o cuprinsese. În ciuda hotărârii pe care o luase de a fi rezonabilă, se temea că nu va avea puterea să-și ascundă durerea.

— Nicki, nu-ți întoarce privirea de la mine, murmură deodată Matt cu o voce răgușită de emoție.

Ea își ridică ochii, nedumerită, luptând împotriva speranței nebunești pe care aceste cuvinte o treziseră în ea.

— Nu vreau să te implic într-o relație dacă tu nu ești pregătită pentru asta, nu vreau să te forțez, continuă el cu fața încordată. Dar după ceea ce s-a întâmplat între noi azi-noapte, trebuie să... trebuie să știi cât de mult te iubesc.

De data asta, Nicola se ridică de pe pernă.

— Mă iubești ?! exclamă ea, buimăcită. Dar e imposibil !

— Te iubesc, Nicki, repetă el. Spune-mi dacă am vreo șansă ca, într-o bună zi, să te cuceresc ? Știu că sunt ridicol, dar dacă crezi că nu mă vei putea iubi niciodată, spune-mi-o, pentru numele lui Dumnezeu !... Voi încerca să înțeleg, și să dispar din viața ta. Nu-ți fie teamă, n-am să te mai deranjez.

Incapabilă să scoată o vorbă, într-atât de puternică îi era emoția, Nicola nu-și putu reține un suspin. Atunci, Matt îi scrută chipul și, pe fața ei lividă, el citi o asemenea pasiune încât avu răspunsul la întrebarea lui.

– Nicola ? articulă el cu greu. S-ar putea ca... și tu... și tu să mă iubești ?

Când ea încuviință din cap, ezitând între râs și lacrimi, el o înlănțui cu atâta putere încât ea crezu că nu va mai putea respira.

Nici un cuvânt n-ar fi putut exprima mai bine ceea ce simțeau unul pentru altul. Comunicară atunci doar prin mângâieri tandre și sărutări. Și când se contopiră din nou într-o singură ființă, o făcură cu certitudinea iubirii împărtășite...

*
* *

În zori, liniștiți și fericiți, își făcură mii de confidențe, unul în brațele celuilalt, în patul cel mare cu cearșafurile șifonate.

– Când mă gândesc la tot ce-ai suferit numai din vina mea ! zise Matt mângâindu-i cu infinită blândețe buclele mătăsoase. Dacă nu te-aș fi lăsat să crezi că am făcut dragoste, n-ai mai fi fost atât de traumatizată... Vrusesem doar să te fac să înțelegi prin ce pericol trecuseși !

– Nu ai de ce să te simți răspunzător, protestă Nicola. În realitate, adevăratul vinovat este Jonathan.

Matt o făcu să tacă punându-i un deget pe buze.

– Taci, draga mea, nu vreau să mai aud vreodată vorbindu-se despre acest nenorocit.

– Ai dreptate. Dar totuși lui îi datorăm faptul că ne-am regăsit. Dacă n-am fi fost așezați la masa lui.

– Mai devreme sau mai târziu, tot s-ar fi întâmplat, îi tăie vorba Matt. De fiecare dată când încercam să mă apropii de tine, îmi scăpai. Eram convins că încă mai ești îndrăgostită de Gordon.

– Nu. Mă temeam din cauza propriei mele vulnerabilități față de tine. Mă temeam că mă vei recunoaște, și că mă vei respinge...

El o strânse în brațe.

– Știi, Nicola, dacă noi am fi făcut dragoste în acea primă noapte, nu te-aș fi condamnat. Erai atât de tânără, atât de inconștientă ! Cum aș fi putut să te judec ? Știam că vrei doar să-l faci gelos pe Jonathan.

– La început, da, așa a fost, îi explică Nicola. Dar după acel prim dans cu tine, am fost tulburată, atât de tulburată... Avuseseși asupra mea un asemenea efect încât nu mi-a fost deloc greu după aceea să-mi închipui că făcuserăm dragoste. În adâncul sufletului meu, cred că aveam deja dorința de a-ți aparține.

Se sărutară îndelung, apoi Matt se îndepărtă ușor.

– Mi-a trebuit atâta timp ca să te găsesc încât acum nu mai am de gând să te pierd. Vrei să te căsătorești cu mine, Nicola ?

*
* *

– Ce-ai zice dacă am toasta pentru persoana care ne-a reunit ? o întrebă Matt, sprijinit de balustrada terasei, cu o cupă de şampanie în mână.

În faţa lor se întindea oceanul Pacific, scăldat de ultimele raze ale apusului. Ajunseseră în urmă cu o oră în acest paradis tropical unde Matt rezervase o vilă somptuoasă pentru luna lor de miere.

Menajera casei le spusese când îi întâmpinase că-i aşteaptă o gustare în sufragerie, după care se eclipsă discret.

Cu zâmbetul pe buze, Nicola ridică cupa.

– Atunci, pentru Jonathan, dacă ţii neapărat !

Matt îşi puse cupa pe o măsuţă şi se apropie de Nicola.

– Nu ţi se pare că aici se întunecă devreme ? îi murmură el la ureche înlănţuind-o de talie cu un gest posesiv.

– Da, foarte devreme, răspunse ea cu un aer şiret. Curând va veni ora de culcare.

– Mi-ai ghicit gândurile, zise Matt punându-şi o mână pe genunchiul soţiei sale, care nu-şi putu reţine un fior de plăcere.

– Dar când o să mâncăm ? întrebă ea de formă.

– Mai târziu, mult mai târziu. Deocamdată, avem ceva mai bun de făcut, zise el conducând-o către

imensul dormitor în care, sub o plasă fină contra ţânţarilor, trona un pat nupţial.

– Da, ceva mult mai bun, şopti Nicola. Atât de bun...

– SFÂRŞIT –